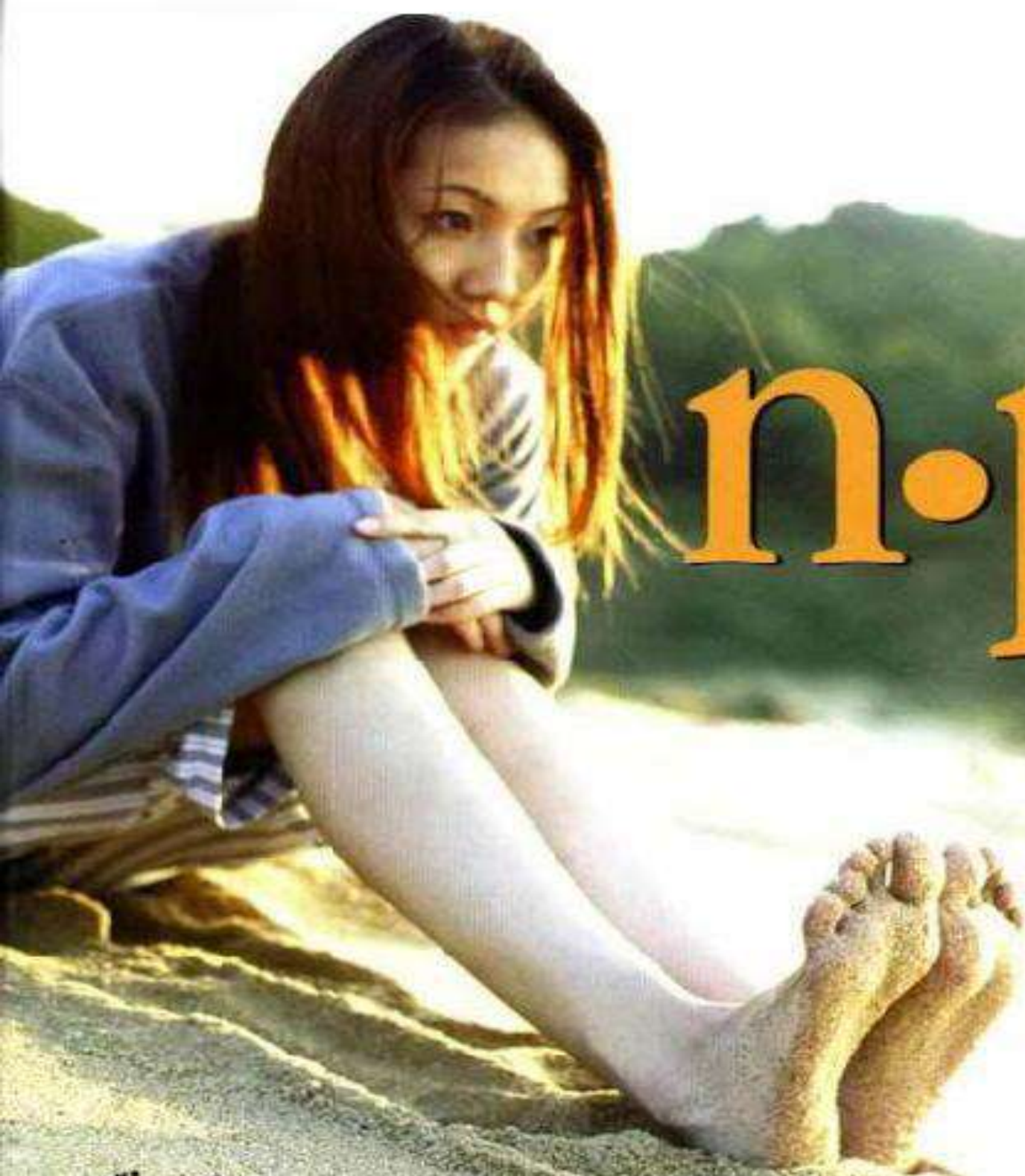


BARBARA
YOSHIMOTO

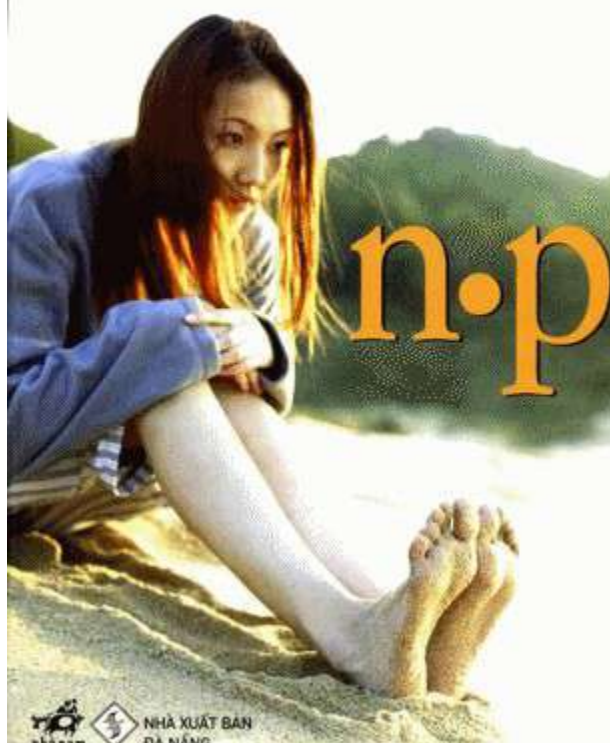


n.p



NHÀ XUẤT BẢN
ĐÀ NẴNG

BAYAKA
YOSHIMOTO



NHÀ XUẤT BẢN
ĐÀ NẴNG

Banana Yoshimoto

N•P

Lương Việt Dzũng *dịch*





Nữ tác giả Banana Yoshimoto tên thật là Mahoko Yoshimoto sinh ngày 24.7.1964, là con gái của triết gia Nhật nổi tiếng Takaaki Yoshimoto. Banana Yoshimoto tốt nghiệp ngành Văn tại trường Nihon University, tại đây cô đã lấy bút danh là "Banana", cái tên mà theo cô là rất "chúa" và "lưỡng tính". Trong khi làm bồi bàn tại một hàng ăn vào năm 1987, Banana Yoshimoto bắt đầu sự nghiệp viết văn của mình. *Kitchen*, cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô ngay lập tức trở thành một hiện tượng với hơn 2,5 triệu bản sách được tiêu thụ, và đã tái bản trên sáu mươi lần tại Nhật Bản. Báo chí gọi đó là "Bananamania" (Hội chứng Banana). Sau *Kitchen*, Banana đã bán trên sáu triệu bản sách tại Nhật Bản và đã trở thành một tác giả nổi tiếng trên toàn thế giới với hàng loạt các tác phẩm như *N•P*, *Lisard*, *Asleep*, *Goodbye Tsugumi*, *Amrita*, *Sly*, *Argentina Hag*, *Hardboiled and Hard luck*... trong đó *Goodbye Tsugumi* (tạm dịch: *Vĩnh biệt Tsugumi*) đã được dựng phim và đoạt Yamamoto Shugoro Literary Prize năm 1989, tiểu thuyết *Amrita* cũng được trao Murasakishikibu Prize năm 1994. Đến nay tác phẩm của Banana Yoshimoto bao gồm mười hai tiểu thuyết và bảy tập truyện ngắn. Hiện tại, Banana Yoshimoto đã lập gia đình và sống ở Tokyo. Khá khiêu khích, nữ tác giả còn phát biểu rằng tham vọng lớn nhất của mình là đoạt giải thưởng Nobel Văn học.

Đã không còn là Banana Yoshimoto tự nhiên và bột phát với văn chương như trong **Kitchen**, **N•P** đưa người đọc đối diện với những đề tài nhạy cảm và gai góc. Như một khúc biến tấu của tác phẩm **N•P** bí ẩn trong truyện, **N•P** của Banana Yoshimoto nói đến tình yêu

đồng tính và đồng huyết, xen lẫn vào đó là những suy tưởng về ý nghĩa và tác động của văn chương lên cuộc đời thực. Những mối tình trong **N•P** thêm một lần nữa, dẫn dụ chúng ta vào một không gian đầy màu sắc Banana Yoshimoto, với một lối văn nhẹ nhàng không thoáng qua gọn ghẽ nhưng không thiếu cá tính. Thế giới tiểu thuyết của nhà văn nữ Nhật Bản nổi tiếng nhất hiện nay chưa bao giờ ngừng gây bất ngờ bởi sự mới lạ và độc đáo qua từng cuốn sách.

Banana Yoshimoto, một trong những gương mặt nổi bật nhất của văn học Nhật Bản đương đại, thường được so sánh cùng Haruki Murakami và Ryu Murakami. Năm 1987, **Kitchen** ra đời, bắt đầu đưa cái tên Banana lên thành một cao trào trong giới thanh niên Nhật và độc giả quốc tế, được gọi là **Hội chứng Banana (Bananamania)**. **N•P** là một trong những tác phẩm thành công nhất sau đó của nhà văn, cùng với các tiểu thuyết **Vĩnh biệt Tugumi** và **Amrita**.

“Một cuốn sách phi thường, với sức mạnh có được từ không khí trang nghiêm, từ sự chân thành đã không bị cái nhìn hoài nghi làm hỏng.” - *Toronto Globe*

“Banana Yoshimoto là một bậc thầy kể chuyện... Những nỗi đam mê đã được mô tả một cách tinh tế, kín đáo, đầy sức mạnh qua một ngôn ngữ tưởng chừng giản dị.” - *Chicago Tribune*

“Một lần nữa, Yoshimoto đã khẳng định nghệ thuật chính vị sử giả tốt nhất giữa các dân tộc.” - *Library Journal*

* * *

Điều mà tôi được biết về ông nhà văn Takase Sarao chẳng có gì nổi bật ấy là ông ta đã sống ở Mỹ và tranh thủ viết tiểu thuyết vào những khoảng thời gian trống trong cái cuộc đời cũng không hề nổi bật của ông.

Ông ta tự sát và chết ở tuổi 48.

Ông ta có hai đứa con với người vợ đã chia tay.

Những truyện mà ông ta viết được tập hợp thành một cuốn sách trong thời gian dài rất được ưa chuộng tại Mỹ.

Tên cuốn sách ấy là “N•P”.

Cuốn sách gồm 97 thiên truyện. Xem ra ông ta là một người thiếu nhẫn nại nên đó là một cuốn sách được dệt nên bởi lớp lớp

những câu chuyện ngắn như thể đoạn tản văn.

Tôi nghe được những chuyện ấy từ Shoji, người yêu khi trước của tôi. Anh đã tìm thấy và chuyển dịch câu chuyện số 98 chưa từng được công bố.

Trong những truyện ma *hyakumonogatari*^[1] được kể ngày xưa, hẳn cứ khi nào kể hết câu chuyện thứ 100 là tất sẽ có điều gì đó xảy ra, và sự việc mà tôi trải qua mùa hè vừa rồi quả thật đúng là câu chuyện thứ 100 ấy. Tôi thấy như mình đã được sống ở trong nó. Cái cảm giác như bị hút vào bầu không khí và khung trời mùa hạ mãnh liệt ấy. Một câu chuyện xảy ra trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi.

* * *

Như vậy là đã hơn năm năm kể từ cái lần duy nhất tôi được gặp những người con của Takase Sarao khi tôi còn là một học sinh cấp ba.

Đó là trong bữa tiệc của một nhà xuất bản mà Shoji đã đưa tôi đến. Hội trường thật rộng, trên những bộ đồ ăn bằng bạc bày trên bàn là các món ăn đủ loại, và dưới ánh sáng của biết bao chiếc đèn chùm mô phỏng hình hoa lan tây có rất nhiều người đang rôm ra nói cười.

Hầu như chẳng có người nào trẻ tuổi ở đó nên khi nhìn thấy bọn họ tôi đã thực sự vui mừng.

Tranh thủ lúc Shoji nói chuyện với ai đó tôi xích tới chỗ có thể nhìn được bọn họ rõ hơn. Và tôi có một cảm giác rất lạ. Cái cảm giác như đã gặp hai người bọn họ một vài lần trong những giấc mơ ban đêm. Nhưng lập tức tôi trở về với hiện thực, phải rồi, cứ nhìn hai người bọn họ thì ai mà chẳng có cảm giác như vậy.

Đó là đôi nam nữ gợi cho người ta một nỗi buồn vương vấn khó tả.

Tôi đang mơ màng ngắm họ thì Shoji cắt tiếng:

- Hai người đó là những đứa con mà ông Takase đã để lại trên cõi đời này đấy.

- Cả hai người đó sao? - Tôi hỏi.
- Nghe đâu họ sinh đôi khác trứng.
- Em muốn thử nói chuyện với họ.
- Để anh giới thiệu nhé?
- Nhưng ở đây em mới sắp hai mươi tuổi, còn lính mới tò te mà!
- Tôi cười.
- Như thế càng hay, nào đi, anh sẽ giới thiệu em. - Shoji cũng cười.

- Thôi anh ạ, để em ngắm họ thêm chút nữa.

Nhìn từ khoảng cách này là thú vị nhất. Bởi vì nếu bắt chuyện với họ thì sẽ không còn được quan sát họ một cách kỹ càng nữa.

Hai người là những đứa con mà Takase Sarao sinh ra sau khi lập gia đình hồi còn trẻ. Họ trạc tuổi tôi, Takase Sarao đã bỏ nhà ra đi khi hai người còn nhỏ. Sau khi ông Takase chết, họ cùng mẹ tới sống tại nhà dòng họ Takase ở Nhật Bản. Đó là những điều mà tôi được biết về họ.

Tôi ngắm họ và nghĩ, bọn họ hẳn đã được xem và thấy rất nhiều thứ.

Cả hai đều cao, đều có mái tóc màu nâu. Người con gái trông yếu điệu nhưng làn da thật đẹp, mượt mà và phong mãn. Trên đôi guốc cao gót màu đen là một đôi chân thon thả, khuôn mặt còn ngây thơ trong bộ áo váy hở vai rất rộng. Một vẻ hấp dẫn tươi tắn lạ kỳ.

Người con trai cũng có khuôn mặt khá đẹp. Trừ đôi mắt thoáng nét u buồn, toàn thân anh ta chứa đựng một sự khỏe khoắn toát lên niềm hy vọng. Và đâu đó trong đôi mắt, ánh lên sự cuồng dại, sự cuồng dại làm người ta cảm thấy ở đó bóng dáng của sự di truyền.

Không hiểu sao hai người họ rất hay cười. Họ luôn miệng trò chuyện rồi lại mỉm cười với nhau.

Quan sát điều ấy, tôi nhớ lại rằng, tôi cũng từng có cái cảm giác thật giống như thế này.

Đó là trong một lần, đã rất lâu, tôi đi dạo tới một công viên ở gần nhà. Tôi nhìn thấy hai mẹ con nọ đang nằm dài trên bãi cỏ. Bãi cỏ xanh lục phơn mình dưới ánh nắng vàng thau của buổi chiều, trong công viên rộng mênh mông, nhưng hầu như không có bóng người. Người mẹ trẻ đặt đứa bé mới chừng sáu tháng tuổi nằm trên chiếc

khăn trắng trải rộng, không dỗi dành cũng chẳng tươi cười, chỉ nhìn ngẩng một cách mơ màng. Rồi đôi lúc, lại ngẩng lên nhìn bầu trời như nhớ ra một điều gì đó.

Những lọn tóc bỏ xỏa của hai người cùng xòa xuống nhòa vào trong ánh mặt trời và bạt đi trước gió, cái khung cảnh trong bóng râm đậm đặc ấy tĩnh lại như những bức tranh của Wyeth^[2] vậy.

Một cảnh chiều tà vĩnh cửu mà niềm hạnh phúc và sự u buồn đều hòa vào làm một, khung cảnh mà ánh mắt đang quan sát của tôi bất chợt trở thành tia nhìn của một vị thần từ thăm xa.

Và có cái gì đó thật giống như vậy đang vây quanh chị em nhà Takase. Nổi u sầu của bầu trời chiều tươi sáng. Có lẽ, nó giống như sự vang vọng của một tài năng đang chảy trong mạch máu, mà sự trẻ trung và vui vẻ đều không che giấu nổi.

Tôi hỏi Shoji:

- Này, sắp tới anh sẽ dịch tiểu thuyết của Takase Sarao đấy à?
- Đúng đấy. - Shoji nhìn tôi và nói với giọng pha chút tự hào.
- Tựa đề là gì ấy nhỉ? Cái gì như một chữ viết tắt ấy hả anh.
- “N•P” em ạ.
- “N•P” là gì?
- Là viết tắt của “North Point” đấy.
- Nó có ý nghĩa gì?
- Có một bản nhạc xưa mang tựa đề như vậy.
- Bản nhạc ấy như thế nào?
- Ờ, một bản nhạc thật buồn bã. - Shoji nói.

* * *

Ngày hôm đó, chuông điện thoại đột nhiên lay tôi dậy khỏi một giấc ngủ sâu.

- ... Alô? – Tôi với tay cầm lấy ống nghe từ trên giường.
- Kazami à? Chị đây, khỏe không? – Trong tai tôi vang lên giọng nói trầm trầm của chị.

Cái thứ âm thanh có cảm giác ngắt quãng đặc trưng của điện thoại quốc tế đó làm tôi tỉnh hẳn.

- Có chuyện gì đấy chị?

Căn phòng tối mờ và im ắng, tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là năm giờ sáng. Bầu trời ban sớm lợt qua khe rèm là một màu xám nặng nề. Vẫn chưa qua mùa mưa phùn, tôi lơ mờ nghĩ.

- Chẳng có gì cả, chỉ muốn gọi điện cho em thôi mà. - Chị đáp.

- Chị lại quên chệnh lệch múi giờ rồi phải không. Bên này mới có năm giờ sáng thôi đấy. - Tôi nói.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Chị cười. Chị tôi lấy chồng người nước ngoài và đang ở London.

- Bên đó là mấy giờ rồi?

- Tám giờ tối.

Cứ khi nào nghĩ tới sự chênh lệch múi giờ, tôi luôn cảm thấy một tâm trạng thật khó tả. Với tôi, cái đường kẻ kết nối mong manh ấy thật quý giá.

- Có gì mới không? - Tôi hỏi.

- À, nhắc chị mới nhớ. Chị mơ thấy em đấy. - Chị nói. - Trong giấc mơ, chị bắt gặp em ở gần nhà chị. Em đang khoác tay đi với một người đàn ông hơn em khá nhiều tuổi.

- Gần nhà chị ở London á ?

- Ủ. Ở chỗ nhà thờ phía sau nhà chị.

- Giá mà giấc mơ của chị là thật nhỉ. - Tôi vui sướng nói. Từ ngày xưa, những giấc mơ của chị tôi thường hay trở thành hiện thực.

- Nhưng mà có cái gì đó khiến hai người trông buồn bã lắm. Chị không thể nào gọi được em.

Người đàn ông dong dong cao, hình như thuộc loại yếu thần kinh. Mặc áo len màu trắng. Chẳng hiểu sao em lại mặc một bộ trang phục kiểu lính thủy. Đâm ra chị nghĩ hay là em đang cặp với một người đàn ông đã có vợ.

- Làm gì có chuyện ấy. - Tôi vừa nói vừa rùng mình. Trong giấc mộng của chị đúng là tôi đang đi với Shoji.

Nhưng chị tôi đâu có biết Shoji.

- Ài chà, chẳng lẽ dạo này trực giác của chị kém nhạy mất rồi ư?

- Chẳng có chi tiết nào trùng cả.

Tôi vừa nói vừa nghĩ, không biết là điềm báo trước điều gì đây. Quả thực dạo này, những lúc tôi nhớ tới anh ấy ngày càng nhiều hơn. Không phải hồi tưởng. Nó là hình ảnh khuôn mặt anh bất chợt

phản chiếu lên nền trời đầy mưa, lên lớp nhựa đường được trải đen bóng, lên khung cửa sổ sáng đèn nơi góc phố. Cái hình ảnh mà bấy lâu nay rồi tôi đã quên.

- Anh rể có khỏe không?

- Ờ, cũng khỏe. Đồng này anh chị sẽ cùng về Nhật. Em có thường gặp mẹ không?

- Dạ, cũng thỉnh thoảng. Mẹ mong gặp chị lắm đấy.

- Chào mẹ hộ chị nhé. Thế thôi, xin lỗi đã đánh thức em dậy. Chị sẽ lại gọi cho em.

- Nhớ nhìn đồng hồ rồi hãy gọi đấy nhé.

- Biết rồi. Chỉ cần em cẩn thận với những mối tình vụng trộm đầy bất hạnh là được. - Chị cười.

Tôi vâng dạ rồi ngắt điện thoại.

Tôi đặt ống nghe xuống, sự tĩnh lặng trong căn phòng ủa tới với một đường nét thật rõ ràng. Màu xanh trước khi một ngày mới bắt đầu.

Câu chuyện của chị vẫn vướng bận trong tâm trí, tôi bèn trèo xuống giường mở cánh cửa dưới gầm bàn, mở chiếc hộp đặt ở đó mà chẳng mấy khi tôi mở ra. Một tấm bìa cũ ghi “N•P”, một cái kẹp sách báo và chiếc đồng hồ Rolex nặng trĩu.

Đó là những kỉ vật của Shoji.

Anh đã tự sát bằng thuốc ngủ bốn năm về trước. Và kể từ khi có được những thứ này trong tay, lúc nào, chúng cũng ở đâu đó trong tâm tưởng tôi.

Chẳng hạn như buổi ban ngày, trong phòng nghiên cứu của trường đại học tôi đang làm việc, nếu bất chợt lắng tai và nghe thấy tiếng còi tàu từ rất xa lướt ào qua những con phố, tôi sẽ nghĩ rằng hình như nó đang chạy qua rất gần nhà mình, những lúc ấy, chúng lại hiện về trong tâm tưởng của tôi. Những đồ vật có sức nặng như vậy đấy.

Như thế để xác nhận lại, tôi cầm chúng lên tay rồi cất trả về chỗ cũ, tôi trèo lên giường. Và lại chìm sâu vào giấc ngủ.

* * *

Tôi sống cùng mẹ và chị cho tới khi mười chín tuổi.

Lúc tôi chín tuổi, chị tôi mười một, bố mẹ tôi ly hôn. Nguyên nhân là do bố tôi đã đem lòng yêu người đàn bà khác.

Trước đó, mẹ tôi làm công việc phiên dịch nên phải đi nhiều. Thế nhưng từ sau khi chuyện đó xảy ra, mẹ đã chuyển hẳn sang công việc biên dịch, mẹ nhận tất tât các công việc từ dịch nháp đến dịch những cuốn băng phỏng vấn.

Không có bố thật buồn, nhưng cuộc sống như thế kể ra lại thú vị. Khi có cả ba người, một ngày chúng tôi đổi tuổi tác và vai trò cho nhau đến mấy bận. Khi người này khóc thì người kia dỗ dành, khi người này nói những lời yếu đuối thì người kia động viên khích lệ, khi người này làm nũng thì người kia vỗ về chiều chuộng, khi người này tức giận thì người kia sửa chữa lỗi lầm.

Cứ như vậy, tôi quen dần với cuộc sống kiểu đó.

Tuy thời gian được ở cùng nhau rất ít nhưng mẹ vẫn dạy tiếng Anh cho chúng tôi. Hơn mười giờ tối, chúng tôi mở vở ra và học một tiếng đồng hồ trên chiếc bàn bếp. Phát âm, từ vựng và những đoạn hội thoại đơn giản. Bọn trẻ thơ chúng tôi, trong thâm tâm thì nghĩ rằng đó chỉ là chuyện đùa thôi, nhưng đều vì mẹ mà tham gia một cách nhẫn nại.

Vì thế, với chúng tôi, hình ảnh vệt hiện lên trước nhất về mẹ không phải là cái dáng lưng mẹ trong bếp. Mà là khuôn mặt không trang điểm nhìn nghiêng đeo chiếc kính gọng bạc lúc đang dạy tiếng Anh, hoặc là những ngón tay trắng trẻo đang lật giở cuốn từ điển dày cộp với tốc độ chóng mặt. Sự miệt mài như thế vừa dạy tiếng Anh cho chúng tôi vừa một lần nữa khắc sâu vào lòng cái thú tiếng Anh dưới cả trình độ cơ sở ấy, như thể tô đi tô lại cái dòng kẻ của cuộc đời mình, mới thật đẹp.

Mẹ tôi không còn sống chung với chúng tôi nữa, nhưng mỗi khi gặp nhau, mẹ lại cười cái công việc ở phòng nghiên cứu văn học Anh Mỹ của tôi, và việc chị tôi lấy chồng nước ngoài, rồi bảo: chúng mày được thế là nhờ mẹ đã truyền thụ sự hấp dẫn của tiếng Anh cho đấy. Tôi vẫn yêu điều đó hơn hết thảy điều nào khác ở mẹ.

* * *

Sáng hôm đó tôi bỗng mở choàng mắt. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là bầu trời mùa hạ trong suốt từ khe hở của chiếc rèm cửa. Tông màu ấy thật giống với giấc mơ mà tôi đã thấy.

Trong giấc mơ tôi đã khóc. Tay tôi có cảm giác như đang mang về những vụn vàng lấy từ dòng sông tinh khiết trong giấc mơ.

- Không biết là mình khóc do buồn bã, hay là khóc do được giải thoát khỏi một chuyện buồn bã? Nhưng dù sao thì mình cũng chưa muốn tỉnh dậy chút nào. - Tôi mơ màng nghĩ.

Một chút gió mát lùa vào từ ô cửa sổ đang mở.

Vì thế mà ngày hôm đó, tôi vẫn không thoát khỏi tâm trạng ấy ngay cả khi đã tới phòng nghiên cứu.

Tôi toàn làm hỏng việc, nào là đánh vỡ chén trà, nào là phô-tô thiếu trang.

- Quái quỷ thật. - Tôi luôn miệng lẩm bẩm.

Mà quả thật có cái gì đó rất kỳ lạ.

Cảm giác như những cảm xúc của giấc mơ đã lẫn vào hiện thực.

Tôi đang mãi suy nghĩ xem đó là giấc mơ như thế nào.

Vì thế mà tôi đã không để ý tới việc nhắc điện thoại lên, cứ để mặc nó kêu hoài. Đây là lỗi thứ mười mấy của tôi kể từ sáng tới giờ rồi. Giáo sư nhắc máy, vừa nhìn tôi với bộ mặt ngán ngẫm vừa “Alô” rồi chuyển sang cho tôi.

- Kano, điện thoại của em này. - Giáo sư cười gượng đưa ống nghe cho tôi. “Em xin lỗi”, tôi nói rồi nghe máy.

- Alô. - Tôi vừa cất lời thì bên kia đập máy. Tôi nghiêng đầu khó hiểu.

- Họ có xưng tên không thầy? - Tôi hỏi giáo sư.

- Không, chỉ hỏi, cô Kano có ở đó không ạ, thôi. Giọng con gái. - Giáo sư nói.

- Mà này Kano, hôm nay em có vẻ mệt mỏi đấy. Thôi, em nghỉ trưa đi.

- Dạ, nhưng mới có mười một giờ mà thầy.

Tôi vừa nói vậy thì mọi người ở trong phòng, cho tới lúc đó còn làm ra vẻ không biết gì, từ các bàn nhao nhao nói vào, “Thôi mà, đi

ngủ đi”.

Và tôi ra khỏi phòng như thể bị tống cổ đi vậy.

Chả lẽ hôm nay mình kỳ quặc lắm sao, tôi vừa nghĩ vừa băng qua cái sân rộng không người và đi ra khỏi cổng trường. Tôi không tự nhận thấy điều ấy. Tôi chỉ thấy thế giới này thật tươi mới, vì cơ thể vẫn chưa hoàn toàn trở lại với hiện thực. Phải rồi, có lẽ đó là giấc mơ khi mình được đầu thai xuống kiếp này cũng nên.

Trên lưng dốc phía sau ngôi trường có một hiệu sách. Tôi leo lên dốc và định bụng sẽ mua cái gì đó cho những hai tiếng đồng hồ nghỉ trưa.

Thế rồi bất ngờ tôi gặp Otohiko ở lưng chừng dốc. Đó là lần gặp nhau thứ hai trong đời.

Chúng tôi gặp nhau tại đúng cái nơi mà tôi đang lo lắng quay ngang khi vừa vượt qua một con phố buôn bán cũ cắt ngang lối lên dốc, và bị hút hồn vào sắc bạc và hồng của biết bao bông hoa trang trí dãy phố buôn bán đang là trên nền trời xanh. Tôi còn nhớ chúng đọng lại trong khóe mắt tôi như những lưu ảnh vẫn đang nhảy múa.

Thế rồi khi tôi ngẩng lên, nhìn về phía trước, tôi nhận ra một người mà tôi đã từng nhìn thấy đang đi xuống dốc.

- Ồ, anh là... - Tôi buột miệng theo phản xạ tự nhiên. - Con trai tiên sinh Takase Sarao.

- Phải? ... - Anh ta đáp với một cặp mắt dò xét.

Điều đó là đương nhiên thôi. Tôi hấp tấp tự giới thiệu về mình.

- Ngày trước, tôi đã gặp anh một lần tại bữa tiệc của nhà xuất bản H. Tôi tên là Kazami.

Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi rồi à lên một tiếng.

- Cô là người đã đi cùng dịch giả Toda Shoji.

- Anh vẫn nhớ cơ à. - Tôi ngạc nhiên.

- Thì lúc đó chỉ có bọn mình là lũ trẻ tuổi thôi mà. - Anh ta cười.

- Anh sống ở đây à? - Tôi hỏi.

- Nhà tôi ở Yokohama cơ, nhưng bây giờ tôi đang ở nhờ nhà chị gái. Chị tôi sống ở trên đỉnh con dốc này, đang làm tại khoa cao học tâm lý ngay trong trường đại học T.

- Sao cơ? Đại học T?

- Đúng thế.

- Thật là kì ngộ. Tôi đang làm việc tại phòng nghiên cứu văn học Anh Mỹ ở đó.

-Ồ. Chị tôi chính là bà chị đi cùng tôi tới bữa tiệc hôm ấy. Tên là Saki.

- Hẳn đã có nhiều lần chúng tôi chạm mặt nhau rồi cũng nên.

- Cô có thời gian không? Đi uống trà đi.

Thời gian vẫn còn rất nhiều.

- Không sao, tôi rảnh. - Tôi đáp.

Trong quán cà phê vắng tanh trước giờ nghỉ trưa, chúng tôi ngồi đối diện nhau và uống cà phê. Với tôi, anh ta là con người của quá khứ chỉ có thể có trong chuyện kể mà thôi, tôi chưa bao giờ dám thử nghĩ sẽ có một lúc như thế này. Cảm giác rất lạ. Khi tôi nhìn kĩ lại một lần nữa thì thấy anh ta đã thay đổi khá nhiều. Anh ta có một đôi mắt u buồn, dường như chẳng ăn nhập gì với chiếc áo phong kiêu Polo và ấn tượng về đôi má nhẵn nhụi cả. Đôi mắt ấy không có trong lần gặp đầu tiên.

- Otohiko này, anh thay đổi nhiều đấy nhỉ.

- Thế à?

- Trông anh có vẻ hơn tôi nhiều tuổi lắm. Nhưng thực chất chúng ta chỉ cách nhau có hai tuổi thôi. Chuyện gì của anh tôi cũng biết cả đấy.

- Vậy thì năm nay cô hai mươi hai?

- Đúng vậy.

- Thế nghĩa là lần đó cô vẫn đang là học sinh cấp ba.

- Vâng.

- Năm năm rồi cơ à... Tôi lại cứ nghĩ là mình chưa hề già. Có lẽ vì tôi đã ở nước ngoài chẳng.

- Anh ở đâu?

- Boston. Tôi mới về hồi tháng Tư.

Phải rồi, hình như anh ta đang khép mình lại, một cách không rõ ràng, là đặc trưng ở một người đã sống chết bảo vệ niềm kiêu hãnh của mình trong cái số phận đang bị đè nén, vụn vụn bởi một thứ gì đó. Cảm xúc đó không hề có trong lần tôi thấy anh ta ngày xưa.

- Nhưng đã có thời gian dài anh sống ở Nhật Bản đúng không?

- Phải, ở nhà ông bà tôi ở Yokohama.

- Ngay sau khi bố anh mất?

- Thực ra thì từ khi chúng tôi còn nhỏ, bố tôi đã không còn ở nhà nữa rồi, nhưng suốt đình thì vẫn không bị xóa. Ông bà buồn nên gọi chúng tôi về.

- Hồi mấy tuổi?

- Hình như là mười bốn. Cái chết của bố tôi dường như là cú sốc đối với mẹ, chúng tôi vào vai người lớn rất đặt, thường hay rủ mẹ đi du lịch. Sau những chuyến du lịch trở về, đúng vào lúc chúng tôi không biết phải làm sao thì ông bà gọi về Nhật Bản. Mẹ tôi chần chừ, nhưng chúng tôi quyết định về. Cách nghĩ của ông bà về tương lai của mẹ tôi... như là việc đi bước nữa chẳng hạn rất thoải mái, và lại chúng tôi nghĩ cứ ba mẹ con mà sống như thế này thì liệu mẹ có cầm cự được không. Thực ra chúng tôi cũng chẳng muốn rời bỏ đất nước mà mình đã quen sống, nhưng chúng tôi phải cố tỏ ra muốn về, phải dũng cảm lắm đấy.

- Tôi hiểu. Nhà tôi cũng vậy. Sau khi mẹ ly hôn với bố, trong nhà chỉ còn lại ba người phụ nữ là mẹ tôi, chị tôi và tôi.

- Co lại mà sống với nhau sẽ chẳng tốt chút nào phải không.

- Đúng thế, cái cảm giác không có bố mới kinh khủng làm sao.

- Chắc có những lúc tất cả mọi người đều muốn phát điên lên đấy nhỉ.

- Có đấy. - Tôi nói. - Có lần tôi đã không thể nói được trong ít lâu.

- Tại vì thế à? - Anh ta hỏi một cách rất chăm chú.

- Hình như thế. Tôi bị mất tiếng chẳng rõ nguyên nhân, rồi lại hỏi phục cũng chẳng hiểu vì sao nữa.

- Hẳn là lúc đó, trong cơ thể bé nhỏ của cô đã có một cuộc chiến cực kỳ dữ dội. - Anh ta nói.

Phải rồi, đó là vào tháng thứ ba sau khi bố tôi bỏ đi, tôi đã bị mất tiếng, như để mẹ khỏi ngã gục sau những gì dồn nén, căng thẳng.

Sau khi tan trường trong một ngày tuyết lớn, tôi đã chơi đùa ở ngoài trời quá lâu, thế rồi đêm đó tôi lên cơn sốt cao. Tôi nằm liệt mấy ngày liền và phải nghỉ học. Toàn thân đau nhức cổ họng phồng rộp, tắc nghẹn.

Có một lần, tai tôi nghe thấy tiếng trò chuyện của mẹ và chị khi đang nằm bồng bênh trong cơn sốt.

- ... Sao con lại nghĩ thế? - Mẹ hỏi.

- Con cũng không rõ, nhưng con nghĩ vậy. - Chị đáp.

- Con định nói Kazami không bao giờ nói được nữa ư? - Mẹ nói với một âm sắc đầy hoảng loạn, cái giọng rất thường thấy ở mẹ vào thời gian đó.

- Vâng, con nghĩ thế. - Chị tôi thản nhiên đáp.

Dù thế nào thì từ ngày xưa, chị tôi đã là một người có trực giác rất tốt, chị thường đoán đúng những điều nho nhỏ kiểu như điện thoại của ai gọi tới, hay sự thay đổi thời tiết. Những lúc như thế, chị thường bình tĩnh đến lạ, như người lớn vậy.

- Những điều như thế, con không được nói trước mặt Kazami đâu đấy. - Mẹ tôi nói pha chút sợ hãi.

- Vâng. - Chị đáp.

Vậy đấy, thế là mình không nói được nữa rồi, tôi suy nghĩ với một sự điềm tĩnh kỳ lạ. Tôi muốn thử bóp ra chút âm thanh từ cái cổ họng khô khát, nhưng ngay cả một tiếng ọ ẹ cũng không phát ra nổi.

Tôi xoay cổ nhìn ra ngoài cửa sổ trong cái tầm nhìn bị túi đá chườm che khuất một nửa, trong ráng chiều, những đám mây màu hồng tạo thành những bậc thang tươi sáng chạy mãi về nơi xa kia ở phía Tây. Một khoảnh khắc, cái đầu đang bồng bênh vì sốt của tôi không còn hiểu được cái gì là có thật trong hiện hữu.

Cha tôi không còn ở đây mà đang có một gia đình riêng của mình ở đâu đó bên ngoài.

Những bài học tiếng Anh đêm đêm.

Tuyết rơi lớn, sân trường ngập trong màu trắng xóa. Trên đường về tôi thấy mình như sốt, ánh sáng của những ngọn đèn đường nhòa đi.

... À, họa vô đơn chí nghĩa là như thế này đây, tôi thấy thật thấm thía.

Nhưng cơn cảm lạnh đã khỏi mà tôi vẫn không nói được. Cả mẹ và chị tôi đều sợ cuống cả lên. Tất nhiên, bác sĩ thì phỏng đoán đó là bệnh do nguyên nhân thần kinh, làm mẹ tôi khóc suốt đường về.

Tâm trạng của tất cả mọi người đều bất an, hơn nữa có lẽ mọi người đã quá mệt mỏi với nỗi sợ hãi rằng mình sẽ không thể tự điều khiển được bản thân mình nữa.

Thế nhưng, tôi đã dần dần vui vẻ trở lại sau hồi đầu chán nản và cáu kỉnh bởi việc không nói được nữa. Đó là vì mẹ đã để mặc cho tôi

cảm thấy thật thoải mái. Tôi nghỉ học, ban ngày thì ở nhà, còn sáng sớm và buổi tối tôi ra ngoài đi dạo.

Không nói được, nghĩa là tôi sẽ mất đi ngôn ngữ.

Trong hai ngày không nói được gì, tôi vẫn tư duy như khi tôi còn nói được. Chẳng hạn, nếu bị chị dẫm vào chân, tôi vẫn tư duy bằng ngôn ngữ rất rõ ràng là “đau”. Khi thấy một nơi tôi biết trên tivi, tôi vẫn nghĩ như có thể phát ra miệng rằng “ồ, đây là nơi đó mà. Không biết họ quay khi nào nhỉ.” Vì những tư duy ấy không được phát ra thành âm thanh, nên đã có những biến đổi rất nhỏ xảy ra. Đằng sau từ ngữ, tôi nhìn thấy những màu sắc lan tỏa.

Khi chị nựng nịu tôi, tôi nghĩ về chị với hình ảnh của thứ ánh sáng màu hồng. Từ ngữ và ánh mắt của mẹ lúc dạy tiếng Anh là ánh vàng thau dịu dịu, nếu vuốt ve con mèo bên đường, niềm vui của màu vàng nhạt sẽ truyền tới qua lòng bàn tay.

Sống với cảm giác đó, tôi nhận thấy giới hạn ghê gớm mà ngôn từ có được đang đè nặng lấy mình.

Có lẽ vì vẫn còn nhỏ nên tôi nhận biết được qua làn da và cơ thể. Lúc đó, tôi mới bắt đầu để ý rằng từ ngữ trốn chạy ngay sau khi được nói hoặc viết ra. Chúng là công cụ, cùng lúc lại hàm chứa cả khoảnh khắc và sự vĩnh hằng.

Việc tôi nói lại được cũng đột ngột không kém.

Hôm đó trời mưa. Chị tôi vừa trở về sau giờ học. Tôi và chị, hai đứa chúng tôi chui vào bàn sưởi đợi mẹ về. Tôi nằm gục xuống, cũng không ngủ mà lơ đãng nhìn về phía chị đang đọc tạp chí. Chị giở từng trang đều đặn theo một quy luật như giọt nước đang rơi. Tiếng tivi của nhà bên cạnh dần nghe như tiếng mưa. Cửa sổ mờ hơi nước, căn phòng được sưởi ấm đến nỗi nóng ran.

Tôi nghĩ.

Chắc là mẹ sắp về với hai tay ôm đầy những túi xách của siêu thị và khuôn mặt thoáng chút mệt mỏi như mọi lần. Bữa hôm nay sẽ có nước canh tương còn thừa buổi sáng, ít thức ăn nấu sẵn, xa-lát do mẹ đặc chế, hoa quả. Mẹ đứng nấu trong mùi cơm đang chín, khi nào xong, chúng tôi sẽ đơm cơm ra bát. Ăn xong, chúng tôi học tiếng Anh, xem tivi, đi tắm rồi chúc ngủ ngon và đi ngủ. Khi chúng tôi đã bắt đầu thiu thiu, là sẽ nghe thấy tiếng dép lê của mẹ đi sang phòng ngủ bên cạnh.

Một niềm hạnh phúc nóng bỏng. Dầu chỉ có ba người mà lại như có rất nhiều người vậy. Cảm giác ấy thật yên lòng.

Đúng lúc đó thì chị tôi gọi.

- Kazami, ngủ rồi à?

- Không. - Tôi đáp.

Cũng chẳng phải tôi cố muốn cất tiếng đâu, nó tự nhiên buột ra như vậy đấy. Chỉ có điều giọng nói của tôi nghe thật xa xăm và gờn gợn. Thứ âm sắc thật quen thuộc.

- Kazami, em nói được rồi à? - Chị tôi kinh ngạc hỏi.

- Hình như vậy. - Tôi hồi hộp nói.

- Không phải em bị cấm khẩu đúng không?

- Không, đúng là em đã bị mất tiếng thật mà.

- Cảm giác lúc ấy như thế nào? Không thể chịu được phải không?

- Không, em có cảm giác như mình đang dần hiểu ra rất nhiều điều.

Tôi còn nhớ, hai đứa chúng tôi đã nói chuyện ầm ĩ như thế suốt, như để khẳng định lại sự thật vừa rồi.

- Bây giờ nghĩ lại, tôi có cảm giác khi tôi nói lại được, cả nhà đã qua một đêm trắng vậy. - Tôi nói.

- Gia đình tôi cũng trải qua chuyện giống như vậy. Tôi trốn học không đến trường. Tôi giả vờ đi học nhưng khai man tuổi để đi làm thêm. - Otohiko nói. - Khi chuyện vỡ lở và gây ra cãi vã trong nhà, tôi mới nhận ra rằng, thực ra tôi không hợp với ông bà.

- Thế ư. - Tôi nói. - Có cái gì đó thật lạ, cứ như tôi đang ngồi đối diện với người trong truyện vậy.

- Tôi á?

- Vâng, như là chúng ta đang tái ngộ trong một không gian ba chiều ấy. - Tôi cười.

Otohiko hơi do dự rồi nói.

- Anh Shoji tự tử chết rồi nhì.

- Vâng, giữa lúc đang dịch thiên truyện đó.

- Cô yêu anh ấy à?

- Vâng.

- Vậy à.

- Nhưng không phải vì bọn anh đã đưa cho anh ấy câu chuyện số 98 đâu.

- Anh ấy kể là chúng tôi đưa sao? - Anh ta nói với một vẻ khó tả.

- Phải. Anh ấy nói đã nhận từ gia quyến của ông Takase. Anh ấy còn khẳng định rằng sẽ cho xuất bản ở Nhật nữa đấy.

- Vậy à, thật tiếc. - Anh ta nói.

Có vẻ như anh ta đang giấu giếm điều gì đó, nhưng có biết thì người chết cũng chẳng sống lại được nên tôi không dồn ép anh ta thêm nữa.

- Nhưng cũng chẳng còn ai định xuất bản nó nữa cả. - Tôi cười. - Nó bị ma ám mà.

- Đúng thế, ba người liên quan tới việc dịch nó sang tiếng Nhật đều đã chết. Cô biết điều đó chứ?

- Vâng, đầu tiên là một vị giáo sư đại học và cô sinh viên dịch nháp, sau đó là tới Shoji. Tất cả bọn họ đều tự sát. Tại sao?

- Có thể do nó đã cộng hưởng với tiếng Nhật. Chị tôi vẫn đang tìm hiểu điều đó. Còn tôi, tôi nghĩ là nên quên bẵng cái quyển sách đó đi thì hơn. Giống như những người chết ấy. Đó đâu phải là những sự kiện ngẫu nhiên. Những người bị cuốn sách đó cuốn hút, những người muốn dịch nó, đều ẩn chứa trong mình một mong muốn tự sát giống nhau. Chính là quyển sách ấy gọi họ đi.

- Anh nói nghe sợ quá. - Tôi rùng mình.

- Cô thích quyển sách đó à? - Anh ta hỏi.

- Vâng, tôi nghĩ nó hấp dẫn đấy chứ.

Tôi cũng là một trong những kẻ đã đọc nó không biết bao nhiêu lần. Mỗi khi đọc nó, dòng dung dịch đậm đặc, nóng bỏng ở tận đáy sâu lồng ngực tôi lại trào lên sủi bọt. Cả một vũ trụ nhập vào cơ thể. Nó sẽ chiếm đoạt sự sống trong người tôi. Sau khi Shoji mất ít lâu, cũng có lần tôi đã thử dịch nó. Có thể do thời điểm không thích hợp, nhưng tôi cảm thấy sợ. Khi chuyển những ký tự tiếng Anh sang những ký tự tiếng Nhật, một thứ hơi thở đen ngòm lại cuộn lên. Cảm giác ấy không khi nào rời khỏi đầu óc tôi. Cảm xúc như thể đang mặc quần áo mà bị sóng đánh ngã, thôi thì mặc, cứ bơi ra xa, và như thể bộ quần áo đang mặc đó dính chặt vào cái cơ thể bị sưng nước. Rất may, tôi là một đứa học sinh cấp ba ngỗ ngáo, nên tôi đã bỏ dở. Một cái đầu biết từ bỏ là một cái đầu khỏe mạnh. Có lẽ vậy.

Nếu thể hiện những điều tôi cảm nhận được lúc đó thành một bức tranh phong cảnh, có thể nó như là một thảo nguyên toàn lau lách ngút mắt đang lay động trong gió, và rồi chỉ là đáy biển sâu đầy san hô. Ở đó, là sự tĩnh lặng của những con cá muôn màu sắc, đã không còn là những sinh vật nữa, đang qua lại.

Cái thế giới đó mà ở trong đầu thì làm sao có thể sống lâu cho được. Tôi nghĩ tới nỗi sầu muộn về tinh thần của cha người đang ngồi trước mặt tôi.

- Thật ra, tiếng Nhật là một ngôn ngữ kỳ lạ. Điều này ngược lại với điều tôi vừa nói ban nãy, nhưng tôi có cảm giác từ khi trở về Nhật Bản tôi như đã được sống trên cõi đời này từ lâu lắm rồi. Ngôn ngữ đã thấm sâu vào tâm trái tim. Về tới đây, tôi mới hiểu ra rằng cha tôi là người Nhật Bản, và ông viết mọi thứ đều dựa trên tiếng Nhật. Chính vì vậy mà chỉ khi nào dịch sang tiếng Nhật, chuyện chẳng lành mới xảy ra. Nỗi sầu tha hương mãnh liệt của cha tôi đối với Nhật Bản là một phần của cuốn truyện. Giá như nó được viết bằng tiếng Nhật ngay từ đầu... - Otohiko nói.

Tôi không rõ sự thật thì thế nào, nhưng tôi thấy có lẽ đó là một ý kiến rất gần với suy nghĩ của tôi. Tôi hỏi.

- Anh có định trở thành nhà văn viết tiểu thuyết không?

- Bây giờ thì tôi không nghĩ tới. Nhưng đã có lần tôi nghĩ tới việc này rồi. - Anh ta trả lời.

- Anh nghĩ sao về câu chuyện số 98? - Tôi hỏi.

- Tại sao cơ? - Anh ta hỏi lại với một vẻ rất khó tả.

- Đó là một câu chuyện loạn luân đúng không? Anh có nghĩ rằng trên thực tế, cha anh đã ắp ủ tình yêu với chị gái anh?

- Có, tôi nghĩ vậy đấy. Tôi chẳng mấy khi gặp ông nhưng quả thật ông ấy rất dị thường. - Anh ta trả lời dứt khoát.

Câu chuyện số 98 ấy như thế này. Sau khi ly hôn, nhân vật chính sống một cuộc sống độc thân hoang lạnh, thế rồi ông ta yêu một cô bé, hình như còn vị thành niên, ông ta quen ở câu lạc bộ ban đêm vùng ngoại ô. Sau vài lần ngủ với cô, ông ta nhận ra đó chính là con gái mình. Ông ta trở thành tù nhân của sự hấp dẫn mãnh liệt đến từ cô bé đó.

- Không chỉ đơn thuần theo kiểu Lolita^[3]. Đoạn kết đầy huyền tường phải không? Không biết là do thuốc tây hay rượu. Cái cách thể hiện vẻ đẹp phi nhân của cô gái đó, thật giống với bức tranh người cá mà anh trai Conan Doyle^[4] đã vẽ. Tôi rất mê chỗ đó. - Tôi nói.

Anh ta gật đầu đầy vẻ tự hào pha chút ngượng ngùng. Nhờ đó, tôi nhận ra quả là anh ta đang rất tự hào về cha mình.

- Tôi đã rất muốn đưa nó đến với độc giả.

- Đến lúc nào đó, Saki, chị gái tôi ấy mà, sẽ làm việc đó thôi. Chị ấy vẫn muốn thực hiện mong muốn đó. - Anh ta nói. - À, cô đang cầm bản dịch câu chuyện số 98 đó phải không?

- Vâng, tôi giữ nó như một kỉ vật của Shoji.

- Có kẻ đang rất thèm muốn nó đấy, cô nên cẩn thận thì hơn.

- Chị gái anh phải không? - Tôi hỏi vì hơi giật mình trước hàm ý nghe rờn rợn của cái câu “cẩn thận thì hơn” ấy.

- Không, chị tôi thì chẳng có việc gì. Nếu muốn, chị ấy sẽ hỏi xin bản sao một cách đàng hoàng. Còn một người nữa, người này mắc chứng cuồng mộ hơi nặng. Bản thân đã có trong tay câu chuyện số 98 rồi, nhưng vẫn muốn những thứ có liên quan tới nó.

- Người quen của anh à?

- Cô ấy đã đi du lịch cùng tôi, mãi gần đây chúng tôi mới cùng quay về. Hình như cô ấy biết cô.

- Anh lại quan hệ với người mắc chứng cuồng mộ à? - Tôi cười.

- Phải, tôi rất dễ yếu lòng trước những sự nhiệt tình vô tư như thế. - Anh ta cũng cười.

- Người ấy chắc là rất yêu hình ảnh khuôn mặt của cha anh đấy nhỉ.

- Điều ấy thật thú vị phải không.

- Anh cũng là một người kỳ lạ.

- Cô cũng vậy, cảm giác lạ lắm, có cái gì đó tựa như người quen cũ vậy.

- Thì rõ là người quen cũ đấy chứ.

- Ừ nhỉ, nhất định là bởi đã có lúc chúng ta chỉ toàn nghĩ về cuốn truyện đó nên có nhiều điểm chung với nhau. Vì thế mà chúng ta mới nói chuyện thoải mái như thế này được chứ.

- Ngay cả bây giờ, đôi khi tôi vẫn nghĩ tới nó. - Tôi nói.

- Tôi cũng vậy. Có khi ngày nào tôi nghĩ tới nó không chừng. Giống như một lời nguyện đã bám sâu vào cơ thể tôi vậy.

Lời nói của anh ta, bằng thứ giọng nghe như đang lẩm bẩm một mình, đã đọng lại trong lòng tôi.

Chúng tôi hẹn ngày gặp lại, trao nhau địa chỉ rồi chia tay.

* * *

Ngay cả bây giờ, đôi lúc tôi vẫn thường nghĩ tới Shoji.

Tôi, một đứa học sinh cấp ba, đã yêu anh, mê say, chỉ biết yêu như hút tất cả mọi thứ vào mình. Gần như ngày nào tôi cũng ở cùng anh, tới nhà anh, giúp anh một tay dịch nháp. Quả thực, anh đã rất vui khi có tôi ở cùng. Điều đó là sự thật.

Nhưng dẫu sao, sự đời còn có bao nhiêu là rối rắm, và tôi, đã không thể nào ngăn chặn được sự mệt mỏi đang ngày một tiến triển trong con người anh, từ trước khi chúng tôi gặp nhau. Tôi đã không thể thật sự thấu hiểu những gì chiếm một phần rất lớn trong nhân cách của anh, những thứ u buồn đã có ảnh hưởng đầy ma lực đối với tôi. Khi gặp anh, tôi là cánh bướm bổ nhào vào căn phòng nơi chiếc bóng đêm đang bắt đầu nứt vỡ mất rồi, trong trái tim anh. Cứ cho rằng tôi đã là niềm an ủi của anh đi chẳng nữa, thì rốt cục cũng chỉ là việc mang tới một chút lưu ảnh lấp lòa của ban ngày vào trong bóng tối, rồi làm cho mọi thứ hỗn loạn thêm mà thôi.

Phải chăng chính vì vậy mà trong những giấc mơ có anh xuất hiện, tôi luôn sắp sẵn tình huống, rằng tôi của bây giờ đã gặp anh của ngày xưa. Có lẽ bởi tôi thường nghĩ, nếu là tôi của bây giờ, thì ít ra tôi cũng có thể cùng anh trải qua những khoảng thời gian lặng lẽ nhưng vui vẻ, với những thứ không ồn ã. Hoặc giả, trên thực tế, có thể điều đó là vô phương đi nữa, thì tôi vẫn không chịu cam lòng. Giá như tôi được gặp anh bằng cái tôi của bây giờ. Tôi thường nghĩ vậy, ở đâu đó trong tim mình. Có thể tôi đã nâng giá trị của mình lên quá cao chăng.

Thế nhưng, vào một lúc nào đó, khi nghe thấy những câu chuyện đầy rẫy kiểu như “linh hồn của người tự sát sẽ không được lên thiên đàng. Khoảnh khắc của sự đau khổ sẽ dừng lại mãi mãi”, tôi lại muốn phát cuồng. Tự trong trái tim mình, nhanh hơn từ bất kỳ nơi nào khác, nơi tôi muốn tin rằng đó chỉ là lời nói dối, khuôn mặt yếu ớt đang cười của anh lại hiện lên. Nụ cười mà không ai có thể vào được trong nó.

Buổi sáng ngày Shoji chết, tôi đã ở trong phòng của anh.

Một giấc mơ được đem đến bởi thứ ánh nắng mùa hạ lấp loáng xuyên qua lớp rèm cửa. Một buổi sáng đầy nắng ngay trước mùa hạ

giống hết lúc này đây.

Buổi sáng, bao giờ Shoji cũng dậy sớm hơn tôi. Khoảng tám giờ sáng, tôi miễn cưỡng mở mắt ra để còn đi đến trường thì Shoji đã ngồi trước chiếc máy chữ tự bao giờ. Thứ âm thanh đơn điệu ấy, tấm lưng đang tập trung vào công việc thật đằm tĩnh ấy, làm tôi nhớ tới tấm lưng của mẹ thời thơ ấu. Tôi yêu chúng biết bao. Sự trầm lặng ở anh, một người lớn hơn tôi những mười bảy tuổi, đã trung hòa khối năng lượng thù hận đang lúc xuân thì của tôi thành một thứ gì đó ôn hòa. Khi có anh thật tĩnh lặng. Cười đấy, đùa đấy, nhưng vẫn tĩnh lặng. Cho dù tôi có muộn giờ học, anh cũng chẳng bao giờ phá vỡ giấc ngủ của tôi. Và dù tôi nghỉ học hôm ấy, anh cũng chẳng đuổi tôi ra khỏi nhà. Một con người như thế đấy.

Thế nhưng, buổi sáng đó thì khác.

Tôi tắt chiếc đồng hồ báo thức và nhìn sang bên cạnh, Shoji đang ngủ với khuôn mặt xanh lét, không có sinh khí. Bên dưới mắt là vết thâm quầng, hơi thở cũng rất nhỏ.

Tôi, đứa học sinh mười tám tuổi, khi nhìn thấy quang cảnh đó, chỉ thấy đau lòng chút ít, một thứ tâm trạng thật giản đơn, hơi hột. Tôi khẽ khàng đắp lại chiếc chăn chiên cho anh rồi tụt xuống giường. Tôi mặc bộ đồng phục vào, uống một cốc sữa.

Buổi sáng yên tĩnh.

Tôi cảm thấy trong căn phòng như có một thứ không khí khác lạ đang lẫn vào.

Tôi tìm mãi chiếc đồng hồ đã vút lung tung hay để quên đâu đó mà không thấy nên quyết định mượn chiếc đồng hồ của Shoji đang đặt trên bàn. Tôi đeo nó vào tay. Một cảm giác nặng như chì. Miếng kính phủ trên mặt chữ đen phát ra thứ ánh sáng sắc lạnh. Có cái gì đó vô cùng chán chường. Việc ở trong phòng của người khác khiến tôi thấy bồn chồn tựa như mắc phải chứng bệnh nhớ nhà.

Phải rồi, buổi sáng ấy, căn phòng và mọi vật bên ngoài đều lặng như tờ, khiến tôi có cảm giác nghe thấy được cả tiếng thở khi ngủ của Shoji trên chiếc giường bên bậu cửa sổ. Từng cử động của tôi tự nhiên cứ dờ ra mà tôi không biết. Tôi khó thở. Trên chiếc bàn có đặt máy chữ, bản dịch câu chuyện số 98 đang đánh dở dang. Tôi cầm lên xem. Công việc vẫn chưa tiến triển được một nửa. Không thể có chuyện đó. Hôm trước anh vừa bảo sắp xong rồi cơ mà. A,

nhưng một lần anh có nói, dịch mãi, dịch mãi mà vẫn thấy cái gì đó chưa ổn. Thế là anh dịch lại từ đầu rồi. Tôi nghĩ vậy. Vào lúc đó, tôi đã biết chuyện về hai dịch giả tự sát trước đó.

Tôi lạnh người.

Tôi viết một bức thư vào trang vở.

“Anh sớm hoàn tất công việc rồi chúng mình cùng ra biển chơi nhé. Giống như lần trước ấy, buổi sáng chúng mình tới sớm nhất, thay bộ đồ bơi và nằm dài trên bãi cát rồi nói thật nhiều chuyện. Em chờ anh. Em mượn tạm chiếc đồng hồ của anh. Rồi em sẽ quay lại trả anh ngay.”

Tôi thầm nghĩ, ước gì khi đọc thư, mùi hương và tiếng sóng biển nơi hai người đã tới sẽ vụt sống lại trong anh. Tận đáy lòng, tôi mong sao anh sẽ vì thế mà chột muốn đi ra biển và hoàn thành công việc. Trên cả lòng ghen tị là nỗi sợ. Tôi thấy mình đang viết thư như để chống lại một thứ gì đó đen tối không thể nhìn thấy, mà tôi đã coi là kẻ thù.

Tôi muốn làm anh nhớ lại biết bao kỉ niệm trong tình yêu của hai đứa, cảm xúc trong một đêm ấm áp; vẻ đẹp của dãy phố nhuộm màu vàng cam nhìn từ trong taxi với cái đầu còn ngái ngủ trên con đường anh đưa tôi về vào rạng sáng; và nước mắt, bàn tay anh nóng hổi. Tôi muốn anh nhớ lại mùi hương nồng nàn của tất cả những kỉ niệm ấy. Tôi mãi miết suy tưởng như người con gái sắp bị bỏ rơi trong đoạn kết của một cuộc tình.

Vì sốt ruột nên ban ngày tôi đã gọi điện từ một bộ điện thoại bên sân trường.

- Alô. - Shoji nghe máy với sắc giọng rất vui vẻ. Tôi thấy yên tâm.

- Em gọi từ trường học. - Tôi nói.

Sau lưng tôi, tiếng ồn ào nghe như những tiếng hoảng loạn trong trường giờ nghỉ trưa vọng đến. Thêm vào đó, bây giờ là thời gian vệ sinh bể bơi, tiếng lũ học sinh trực nhật cùng với tiếng nước dội ào ào thật náo động. Tôi cười và nói:

-Ồn ào không?

- Đến chói cả tai. - Shoji nói. - Em ăn cơm hộp à?

- Em không ngủ ở nhà thì ai làm cơm hộp cho em chứ. Em ăn cơm căng-tin. - Tôi cười.

- Em đúng là một cô bé cấp ba. - Giọng anh nghe đầy vẻ ghen tị.

- Cảm ơn bức thư của em nhé.

- Hai ba hôm nữa em lại tới.

- Ừ.

Tiếng huyền nào chạy khắp ngôi trường như lấp kín cả không gian. Lũ học trò thả sức vui đùa cứ như sự tự do của cả một ngày đều dồn vào ba mươi phút nghỉ trưa đó vậy. Những tiếng cười giòn tan, năng lượng được giải thoát. Tôi ngẩng mặt nhìn lên, bầu trời mùa hạ xanh biếc. Ánh nắng và bóng râm cứ lần lượt lướt qua con phố. Một buổi chiều chói chang.

- Thế thôi em nhé.

- Vâng, thế nhé. - Tôi đập má. Đó là lần cuối cùng.

Vào lúc đó, khoảng cách giữa đầu dây bên kia với bên này, giữa Shoji và tôi, xa và phức tạp hơn nhiều lần từ địa ngục tới thiên đàng. Cho dù tôi yêu anh nhiều lắm, nhưng sao tôi không thể làm cho anh hiểu được. Một thứ gì đó như không muốn truyền đi, không thể không truyền đi, hay không có khả năng nhận tín hiệu, và chẳng thể nào hiểu nổi.

Tôi vẫn nghe người ta đồn đại rằng, những kẻ yêu nhau thường hay như vậy. Vào lúc ấy, tôi đâu biết rằng sự hư hoặc ấy là có thật trong hiện thực này. Tôi cứ nghĩ rằng nó chỉ xảy ra ở một thế giới sâu muộn xưa xưa, như trong những chuyện cổ tích của xứ sa mạc thẳm xa nào đó, nó tuyệt chỉ là một câu chuyện đau khổ không có thật. Chỉ riêng tôi ngỡ mình đang sống giữa khu vườn địa đàng ấy mà thôi.

* * *

Vào một buổi chiều sau hai hay ba hôm tôi gặp Otohiko, đang chuẩn bị đi về thì có người gọi lớn tên tôi.

- Có cô Kano ở đây không ạ?

- Vâng, tôi đây. - Tôi bước ra xem thì thấy một cô gái mà ấn tượng đầu tiên là sự tươi tắn. À, tôi nhớ ra rồi.

- Mình là Takase Saki. - Cô ấy nói.

- Mình nghe em trai mình kể cậu đang làm việc ở đây, mình ngạc nhiên quá.

Rồi cô ấy cười. So với cậu em, cô chị xuất hiện với một cảm giác mạnh mẽ hơn xưa rất nhiều. Khuôn mặt cười tươi như hoa trong đường cong của chiếc áo váy nom rất người lớn. Cái ấn tượng quen thuộc ngày nào, nhưng đầy sức quyến rũ của một người con gái, hơn hẳn lần gặp trước đây.

- Tôi định nói rằng lâu lắm rồi mới gặp lại chị, nhưng kì thực chúng ta chưa bao giờ trò chuyện với nhau. - Tôi nói.

- Nhưng mình vẫn nhớ. Mình lúc nào cũng muốn gặp lại cậu. À này, cậu đã xong chưa. Chúng mình đi ăn cơm đi? Nếu cậu chưa có kế hoạch gì. - Cô ấy nói. Tôi gật đầu.

- Vâng, tôi cũng muốn nói chuyện với chị.

Cô ấy lại nhoẻn miệng cười thay cho lời đáp. Khuôn mặt rạng rỡ hút hồn người ta, khiến cho lòng tôi như thể được gột rửa.

Chúng tôi ra khỏi khu giảng đường, băng qua khoảng sân giữa để đi tới tiệm ăn đồ Âu nằm ở đằng sau ngôi trường. Đã đến lúc cái nóng ban trưa dần dần bị hút vào bầu trời xanh mờ thắm.

- Trời chiều như mùa hè ấy nhỉ. - Saki nói.

- Ừ nhỉ. Bên khoa tâm lý máy lạnh có mát không? Bên này chẳng ăn thua gì cả. Mùa hè như địa ngục ấy.

Thấy tôi nói vậy Saki cười.

- Chẳng ăn thua gì đâu. Nên mình hay kiểm lý do rồi chui tuột vào ngồi trong thư viện.

Thật xứng với cái tên Saki^[5], lúc nào cũng tràn đầy vẻ tươi tắn dịu nhẹ, như một đóa hoa. Cô gây cho người ta cảm giác như lúc nào cũng mở hết cỡ con ngươi mình ra, nhìn đời với một niềm kỳ vọng rực sáng, mặc cho gió đang làm cho nghiêng ngả.

Quán chật cứng học sinh. Mặt trời ở phía Tây rọi vào qua ô cửa sổ lớn nhuộm kín cả không gian huyền ảo, ồn ào bên trong quán thành một màu vàng cam. Tôi gọi món xúp và bánh mì, còn Saki gọi

bánh sandwich. Sau đó hai chúng tôi cùng uống nửa chai vang trắng và chia nhau mỗi người một phần món xa-lát cua.

Nói chuyện trong lúc ăn sẽ làm người ta nhanh chóng trở nên thân thiết. Chúng tôi vốn đã là những người rất dễ bắt quen. Chúng tôi sảng khoái thư giãn và nói với nhau rất nhiều chuyện.

- Chị sống một mình à? - Tôi hỏi.

- Ừ, nhưng dạo này cậu em trai mình đang ở nhờ sau khi trở về từ Boston. Đi lại từ Yokohama kể ra hơi vất. Thế nhưng cuối tuần bọn mình vẫn về Yokohama thăm hỏi ông bà, rồi cùng mẹ đi mua sắm. Con gái một vất vả thế đấy.

- Cả hai người đều ở đây mà mẹ chị không buồn sao?

- Ừ, lẽ thường thì chẳng ai lại về sống cùng bố mẹ chồng sau khi chồng mất, hơn nữa lại không cùng quốc tịch phải không. Nhưng mẹ mình chỉ thích quanh quẩn ở nhà, còn ông bà lại đối xử rất tốt với mẹ mình nên mọi việc đều rất tốt đẹp. Chuyện lạ lắm đúng không.

- Ừ, trong phả hệ nhà chị, điểm đó là kỳ lạ nhất đấy.

- Khi còn ở với bố, có lẽ mẹ khổ đã nhiều nên chẳng còn câu nệ điều gì nữa. Thế còn cậu? Cũng sống một mình à?

- Vâng, chị tôi lấy chồng nước ngoài nên đã sang Anh quốc từ ba năm trước. Từ lúc đó, gia đình tôi ly tán. Nói vậy thôi nhưng cũng viên mãn cả. Bố tôi ở vậy, nhưng mẹ tôi đi bước nữa hai năm trước, bây giờ đang ở đằng Setagaya^[6]. Nên từ khi vào đại học tôi lại tiếp tục sống một mình.

- Thế cậu ở gần đây à?

- Vâng, ở thị trấn F.

- Vậy thì nhà cậu cũng gần đấy chứ. Thế mà sao tới bây giờ chưa một lần bọn mình nói chuyện với nhau nhỉ.

- Ừ nhỉ. - Tôi gật đầu.

- Sao cậu lại nhận ngay ra Otohiko được?

- Nếu có nhiều người nữa thì chưa chắc đã nhận ra đâu. Thế nhưng trên con dốc không một bóng người, chúng tôi đã giáp mặt nhau như một định mệnh vậy.

- Bọn mình vẫn còn nhớ rõ Kazami mặc dù mới chỉ nhìn thoáng qua. Chẳng hiểu tại sao nữa.

- Không phải vì tôi đã chòng chọc nhìn bọn chị đấy chứ. - Tôi cười.

- Lúc anh Toda mất, điều đầu tiên mình nghĩ đến cũng là khuôn mặt cậu đấy. - Saki nói.

Tôi gật đầu.

- Tôi đã không đến đám tang anh ấy. Và lại, không phải nơi tôi nên đến, chị hiểu chứ?

- Mình hiểu. Cậu đã rất sốc đúng không. - Saki nói.

- Chị đang nghiên cứu lý do tại sao anh ấy lại tự sát đúng không?

- Tôi hỏi.

- ... Nói sao bây giờ nhỉ, thực ra thì mình luôn cảm thấy bị thôi thúc phải dịch cuốn sách sang tiếng Nhật. Thế nhưng, rõ ràng trong mình có dòng máu của người cha đã tự sát đang chảy. Nhiều người bảo khí chất ấy sẽ di truyền. Và lại, có mấy người liên quan tới nó đã tự chọn cái chết cho mình rồi. Thật đáng sợ. Mà chính vì thế, nên nhiều lúc mình cảm thấy chỉ có mình mới làm tốt được việc này. Mình định sau khi tìm ra và giải thích được nguyên nhân thì sẽ bắt tay vào dịch. Thế rồi, mối quan tâm của mình lại chệch khỏi con đường chính, mình bắt đầu quay sang nghiên cứu tâm lý học. Cũng chẳng sao, mình muốn làm nhiều thứ mà. - Saki nói.

- Vâng, tôi cũng muốn thấy phiên bản đầy đủ của cuốn sách được phát hành tại Nhật Bản. Tôi sẵn sàng làm công việc dịch nháp bất cứ lúc nào. Lúc Shoji còn sống tôi cũng đã làm rồi, mà tôi vẫn sống đấy thôi, chị cứ yên tâm đi. - Tôi cười.

- Cứ như thể chúng ta đang nói chuyện về độc dược và thuốc nổ ấy nhỉ.

- Có lẽ đúng là như thế với chúng mình cũng nên. - Saki gật mạnh đầu tán thưởng điều tôi nói.

Tôi rời quán, trong lòng phấn chấn. Dường như một mùa hạ rất vui sắp bắt đầu, trên vỉa hè vẫn còn vương hơi nóng. Tôi quay sang nói với Saki.

- Khi nào lại cùng đi ăn trưa nhé.

- Được rồi, còn nhiều chuyện mình muốn nói mà. Mùa hè này chắc sẽ rất vui đây.

Saki cười và nhìn tôi. Như có thần giao cách cảm vậy, tôi thầm nghĩ. Chúng tôi vẫy tay từ biệt như những người bạn lâu năm.

Sau khi chia tay, tôi mới để ý rằng cô ấy đã không mấy đa động tới cậu em trai. Tôi tự thuyết phục mình rằng, có lẽ vào cái tuổi đó người ta thường như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy một chút tiếc nuối cho hai con người đã luôn miệng cười với nhau thật thân thiết và hòa thuận trong bữa tiệc ngày nào.

* * *

Có niềm vui nào hơn sự hội ngộ? Đặc biệt lại là vào lúc mùa hạ sắp bắt đầu. Như một mâm cỗ được bày biện sẵn: Những con người đáng yêu, dễ gần đột nhiên xuất hiện như những cậu học sinh vừa chuyển từ trường khác tới. Những người quen cũ sống ở gần nhà. Tất cả bọn họ đều đến đúng vào lúc rảnh rỗi bất đắc dĩ, và vào đúng lúc tôi chưa có một anh chàng người yêu nào cả.

Trái với niềm háo hức, tôi đồ rằng vẫn còn có điều gì đó chưa sáng tỏ ở đây.

Cú điện thoại của bà chị gái.

Cô nàng Saki xuất hiện như đang được một sức mạnh tiềm ẩn nào đó nâng đỡ.

Anh chàng Otohiko ngập ngừng khi nói về nguồn gốc của câu chuyện số 98 và sống cùng một người phụ nữ mắc chứng cuồng mộ Takase ở nước ngoài.

Cú điện thoại không lời đến phòng nghiên cứu.

Tôi không hề nghi ngờ gì bọn họ. Chỉ vì vẫn còn điều gì đó khác nữa. Tôi đã bắt đầu lại mối giao thiệp với những con người đáng mến ngày xưa, nhưng không phải với cảm giác mùa hè sẽ trôi qua một cách bình lặng. Đó là cái gì nhỉ, đôi lúc tôi thần người ra suy luận.

Tựa như một thám tử vậy.

Điều gì còn đang bị che giấu?

Chẳng thể nào đoán ra được. Chỉ có điều, hể nghĩ tới việc đó, thì không hiểu sao khung cảnh của câu chuyện số 98 lại hiện lên

trong trí óc. Chỉ đơn thuần là cảm giác, nhưng tôi ngờ rằng chúng có mối liên hệ với nhau.

Người đàn ông quan hệ với con gái ruột của mình, rồi thành ra bạc nhược. Lời thì thầm của người con gái như tiếng gào của biển cả vọng về từ khơi xa, cổ chân nàng nhỏ nhắn sáng lóa dưới ánh trăng đêm như chiếc đuôi của nàng tiên cá.

Saki ư?

Cũng có lúc tôi nghĩ vậy. Chẳng hiểu nữa.

Những khi như thế này, cách duy nhất là chờ đợi. Tôi đang chờ đợi một điều gì đó sẽ tới. Và cầu nguyện sao cho mình có thể gắng hết sức, bất kể là điều gì đi chăng nữa. Sau khi Shoji mất, tôi bắt đầu có cách suy nghĩ về các sự việc như vậy.

* * *

Cùng làm một trường, bây giờ tôi và Saki lúc nào cũng kè kè bên nhau. Kỳ nghỉ hè đang tới gần, đám học sinh bắt đầu bước vào mùa thi làm lượng người trong trường đột nhiên tăng lên.

Hôm đó, hai chúng tôi cùng tới nhà ăn.

- Bao giờ cũng vậy, cứ đến thời gian này, mình mới sực nhận ra rằng, đây là một trường đại học. Cậu có nghĩ thế không? - Saki vừa uống cà phê vừa nói.

- Vâng, tôi thì nghĩ, mình thật sung sướng vì không còn phải trải qua cái cảnh thi cử như thế này nữa. - Tôi đang uống một ly nước cam.

- Cậu thích mùa hạ à?

- Thích đến chết mất. Lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ tới mùa hạ.

- Tình yêu đấy hả.

- Thế còn chị?

- Mình thích mùa xuân. Nhưng mình hiểu cậu rất thích mùa hạ. Vì sự háo hức của cậu đang truyền cả sang mình đây này. Ngồi cạnh cũng thấy.

- Tôi mong nóng đến phát cuồng lên đây. - Tôi cười, và bất chợt hỏi. - Nói vậy mới nhớ, Otohiko dạo này ra sao rồi?

- Sao lại hỏi vậy? - Saki hỏi lại tôi.

- Thì từ dạo nọ tới giờ chưa gặp lại cậu ấy.
Saki lắc đầu.
 - Hết suốt ngày cứ ở lì chỗ đưa con gái ấy.
 - À, cái người mà anh ấy bảo đã đi du lịch cùng đấy phải không?
 - Tôi hỏi.
 - Phải. Rồi chẳng biết sẽ đi tới đâu nữa. Còn tệ hơn cả trước khi đi du lịch. - Saki đáp.
 - Người không tốt à?
 - Tốt đẹp gì đâu. Thế nào rồi cũng chẳng ra sao.
 - Anh ấy say đắm quá phải không.
- Hóa ra là vì người con gái đó ư, tôi cảm thấy hơi buồn. Bởi lần trước nói chuyện với Otohiko rất vui.
- Thôi thì đường tình của cậu em mình muốn ra sao cũng được... Lần sau mình sẽ kể cậu nghe.
 - Để khi nào cảm thấy thoải mái cũng được mà. Ta đi thôi, hết giờ nghỉ trưa rồi.
- Bước ra ngoài, mọi thứ đều thực sự làm tôi thấy háo hức. Lốp nhựa đường ánh lên dưới tia nắng mặt trời rực lửa, và màu xanh đậm đặc của hàng cây im phăng phắc.
- Tôi hít lấy một hơi thật sâu.
- Đang háo hức lắm phải không?
- Saki nói, và nở nụ cười như một đóa hướng dương thật lớn. Khuôn mặt cười rạng rỡ chói chang và đẹp đẽ trong ánh nắng khiến tôi phải nheo mắt.
- Mùa hạ cuối cùng rồi cũng tới.

Trường đại học bước vào kì nghỉ hè, tôi đang chắc mẫm sẽ có khối thời gian rảnh rỗi thì ngày nào cũng có người tới nhờ làm thêm công việc dịch nháp. Cái đó kì thực chỉ là “dịch nháp của dịch nháp”, mà tôi phải giúp một cách kín đáo, nên tôi đoán rằng, các giảng viên chắc cũng bù đầu với công việc làm thêm vào vụ nghỉ hè này. Tôi cũng kiếm được chút đỉnh từ công việc đó, nhưng người ta có quy định thời hạn phải nộp bản thảo, thành ra nó giống như bài tập hè vậy.

Vì thế nên hầu như hôm nào tôi cũng thò mặt tới trường, và hì hụi giờ từ điển đến tận đêm khuya.

Chuyện xảy ra vào lúc nửa đêm của một ngày trong những ngày như thế. Mưa lớn đổ xuống như bão. Ngoài trời là những âm thanh dữ dội, mưa và gió lên cơn cuồng nộ làm tôi không thể nghe thấy tiếng bước chân đi lên cầu thang.

Có tiếng gõ cửa. Tôi giật thót người. Lúc này là ba giờ sáng. Tôi rón rén nhòm qua lỗ kính nhỏ trên cửa. Thì ra là Otohiko. Tôi đành mở cửa.

- Trời ơi, ai lại đến vào giờ này. Anh định tỏ tình chắc? Tôi hỏi.

- Cũng tựa tựa như vậy. - Anh ta nói.

Anh ta lão đạo, hình như là say lắm. Chiếc ô dầm nước và đôi giày ướt sũng. Cứ như trong một vở kịch vậy, tôi thấy lòng mình chộn rộn.

- Có chuyện gì với cô ấy rồi, phải không? - Tôi hỏi.

- Không, cũng chẳng phải chuyện đó. - Anh ta đáp.

- Anh uống nhiều lắm à?

- Ờ, kết quả của việc cãi và là tôi đã uống đến sắp chết. Tôi chẳng còn hiểu điều gì là đúng nữa, nên định đến nói chuyện với ai đó. Nhân cơn say.

- Ai đó, là tôi?

- Phải. - Anh ta gật đầu.

- Anh gây gỗ với Saki à?

- Không phải.

- Tại sao lại có tôi trong chuyện này? Tôi còn chưa một lần nói chuyện ra trò với anh cơ mà.

- Giải thích khó quá.

- Nói qua điện thoại không được à? Hay là để ngày mai?

Thấy tôi nói vậy, anh ta cúi đầu.

- Xin lỗi cô.

Chính tôi cũng thường hay uống say đến ngốc nghếch như thế này, nên tôi biết anh ta chẳng có ý xấu gì. Chắc anh chàng này muốn biết câu trả lời ngay bây giờ đây mà, tôi nghĩ.

Câu trả lời gì nhỉ? Có điều đó là tôi không hiểu.

- Được rồi, anh vào nhà đi. - Tôi bảo.

- Thôi, ở đây là được rồi. - Anh ta nói.

- Nhưng ở đây không thoải mái, thôi nào, vào đi.

Rồi anh ta ngáp ngừng cởi giày và nói với bộ mặt tái xám.

- Xin lỗi, cho tôi mượn nhà vệ sinh một chút được không. Tôi buồn nôn quá.

- Khỏi dài dòng xin phép làm gì, mau vào đi.

Tôi nói rồi hấp tấp như ấn anh ta vào nhà vệ sinh. Chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy tiếng nôn thốc tháo và tiếng nước giội. Chẳng còn cách nào, tôi đành đợi ngoài cửa. Lát sau anh ta đi ra và nói.

- Cho tôi xin chút nước.

Khuôn mặt càng thêm trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu những tia máu.

- Trông anh như người sắp chết ấy. Tôi rót nước rồi đưa cho anh ta. Anh ta uống ừng ực.

- Có câu chuyện như thế này không nhỉ.

- Chuyện gì?

- Để trả ơn, trên sa mạc, tôi đã cho đi rất nhiều nước hay sao ấy nhỉ. Có cái gáo xuất hiện hay sao ấy nhỉ? Hay là đồng tiền vàng? - Anh ta lẩm bẩm một mình.

- Tôi hiểu anh muốn nói gì rồi. Nước ngon lắm phải không. Anh uống một cốc nữa nhé?

- Thank you.

- Anh ngồi lên chiếc sofa đó đi. Anh ngủ ở đó cũng được.

Tôi nói và đưa anh ta thêm một cốc nước nữa. Anh ta im lặng và lại uống cạn. Không gian vừa yên ắng lại chợt nghe thấy tiếng mưa rơi như gõ dồn dập ở bên ngoài. Mưa mỗi lúc một dữ dội hơn.

- Xin lỗi. - Otohiko nói.

- Nào, bây giờ bình tĩnh lại rồi, anh nói đi. Anh muốn hỏi tôi điều gì? - Tôi ngồi xuống sàn nhà và hỏi.

- Tôi nói ngay đây. À, nhưng khoan đã...

- Chuyện không hay à?

- Tôi nghĩ thế... - Nói vậy rồi anh ta nhắm nghiền mắt lại. Tiếng mưa lại rộ lên, cánh cửa sổ rung xoành xoạch vì gió. Những âm thanh ồn ào tựa như trận cuồng phong sẽ mãi mãi không bao giờ ngưng lại.

- Anh đừng ngủ. Tôi thấy sợ. - Tôi lay Otohiko dậy.

- Ờ, tôi đâu có ngủ. Cô phải sao nó ra. Trước tiên phải làm như vậy cho chắc chắn. - Anh ta nói.

- Anh bảo sao cơ?

- Câu chuyện số 98 ấy. Kỉ vật của cái tay đó.

- Tại sao? Không, tôi sợ. Đợi đã, anh đừng có ngủ.

Tôi mang thêm một cốc nước đưa cho anh ta.

- Này, uống nước đi rồi hãy nói.

Anh ta gật đầu rồi làm một hơi và nói.

- Tại sao ư. Chẳng phải cô cũng không muốn nhớ tới người ấy nữa sao?

- Người ấy? Là Shoji?

- Đúng đấy. Chắc cô sẽ cảm thấy đau lòng và lại cũng chẳng còn muốn quan tâm tới tiểu thuyết của bố tôi như ngày xưa nữa? Chuyện dĩ vãng rồi mà đúng không?... Cô không giống bọn chúng tôi, ngay cả bây giờ cũng vẫn đắm chìm trong cái quá vãng ấy? Phải vậy không nào?

- Bọn chúng tôi là những ai?

- Tôi và Saki và...

- Và cô gái ấy nữa chứ gì. - Tôi đỡ lời anh ta.

- Đúng vậy. Thời gian như không hề trôi đối với bọn tôi suốt từ dạo ấy. Trong khi cô đã làm được bao nhiêu việc thì bọn tôi cứ dùng dằng mãi với nó.

- Cũng có thể là như vậy, nhưng ít ra thì Saki vẫn chưa từ bỏ, và chẳng... cô gái ấy là người ra sao tôi không biết, nhưng bản thân tôi cũng chưa hề quên tập truyện đó. Nó lúc nào cũng vương bận trong lòng tôi. Có được người nói chuyện về nó, trong đó có anh, tôi thấy rất vui. Điều đó là chắc chắn đấy.

- Vậy ra, cô cũng bị lôi cuốn vào nó suốt từ ngày xưa. Cô không phát chán lên ư? Khi mà bọn chúng tôi cứ lớn vờn quanh cô.

- Miễn không lợi dụng tôi là được. - Tôi nói.

- Không hề có chuyện đó, thề có trời đất. - Otohiko nói.

- Thế thì được.

- Tất cả mọi người đều rất nóng ruột vì không có lối thoát. Mọi người đang tìm kiếm ở cô một động cơ. Có lẽ vậy. Mọi người đều cảm thấy nút thắt của sự chuyển biến nằm ở nơi cô.

- Lẽ nào lại như vậy?

Tôi không biết nữa.

- Nếu không ra sao, liệu có gì nguy hiểm đến tính mạng không?

- Tôi nghĩ có lẽ là không. Chỉ có điều, kỉ vật là thứ quý giá nên để đề phòng thôi.

- Tôi hiểu rồi. - Tôi nói cho có nói. - Này, nhưng tại sao anh lại như vậy. Shoji chết rồi, chẳng còn nữa, bố anh mất cũng đã lâu. Điều gì làm anh bị quan đến thế? - (Đấy là tôi đã bỏ bớt từ *ghê gớm* sau từ *bi quan* đi rồi.)

- Tôi thì chẳng sao. Vấn đề là con ma nữ đó. - Anh ta nói.

- Là cô gái ấy phải không?

- Chắc là cô sắp được gặp cô ta rồi đấy. - Otohiko nói. - Và rồi ít nhiều thì cô sẽ lại bị lôi cuốn vào chuyện này. Cô là một người như thế mà.

- Mọi chuyện sẽ kết thúc như thế nào nhỉ? - Tôi hỏi.

- Khi tất cả mọi người có tuổi, già dặn hơn thì mọi chuyện sẽ tự nhiên kết thúc thôi. - Anh ta nói vậy khiến tôi bật cười.

- Thôi nào, chẳng cần phải nghĩ ngợi trầm trọng như vậy đâu.

- Tôi vẫn hơi mệt sau chuyến đi xa.

- Có vẻ như vậy đấy.

Tiếng mưa làm tôi hơi bất an. Thực sự là từ lâu, tôi đã có cảm giác mình đang bị cuốn vào một sự việc đầy màu sắc của chứng thần kinh. Cảm giác ấy giống hệt khi tôi còn là một đứa trẻ, cái cảm giác bị đè nặng khi cổ họng tắc nghẹn. Tiếng sấm từ trời xa vọng lại. Những giọt nước chảy hối hả trên ô kính của sổ, phía bên kia, ánh đèn đường nhòe đi sáng trắng. Trong đêm nay, tôi nhận thấy dường như ngay cả khuôn mặt luôn tươi cười của Saki cũng xa vời quá, chẳng còn đáng tin cậy nữa.

- Bây giờ thì tôi biết, cô là người hiếu kì hơn nhiều lần tôi tưởng.
- Còn anh, đừng nghĩ ngợi làm gì nhiều.
- Ừ, tôi sẽ không mở miệng nữa. Mặc nó đến đâu thì đến.
- Cứ nghĩ thế chắc chắn sẽ nhẹ lòng hơn đấy.

Tôi chẳng hiểu nhiều lắm về chuyện này, nhưng cứ nói đại như vậy.

Im lặng. Tiếng mưa.

Gió thổi ù ù dữ dội.

Tôi vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng lắng tai nghe. Anh ta nói.

- Mà này, Nhật Bản thật tuyệt phải không.
- Sao bỗng nhiên anh lại nói vậy?

Tôi giật cả mình vì cứ nghĩ anh ta ngủ mất rồi. Quay đầu lại, tôi thấy anh ta đang nhìn tôi với khuôn mặt tỉnh táo như không còn buồn ngủ nữa.

- Có hoa anh đào.
- Vâng.

Tôi đáp lại trong khi vừa nghĩ, đang mùa hè mà, nói gì thế không biết, không lẽ lại say bí tỉ đến thế kia ư.

Anh ta nhìn qua cửa sổ.

- Mùa xuân khi tôi tới Nhật Bản lần đầu chỉ toàn là mưa. Thật u ám, chẳng có cảm tình chút nào. Nhưng có một lần, vào một ngày mưa rơi, tôi nhìn thấy hoa anh đào từ bên trong xe taxi, tôi đã xúc động. Bầu trời đầy mây, trên cửa kính, những giọt nước tới tấp rơi xuống, không nhìn rõ được bên ngoài như thế này đâu. Phía bên kia ô kính là tấm lưới sắt hàng rào bảo vệ đường ray màu xanh, và bên kia hàng rào, là sắc hồng phai của hoa anh đào, cả một bức tường màu hoa anh đào. Qua hai lớp lưới lọc nhạt nhòa, lần đầu tôi mới nhận ra. Trong sự thần bí của một đất nước gọi là Nhật Bản, có những đóa anh đào nở rộ như cuồng dại ở nơi ấy, giữa mùa xuân.

- Câu chuyện hay thật.
- Ngay cả bây giờ vẫn có cái gì đó tôi chưa quen được. nhưng lúc ở Boston, đúng là tôi đã rất muốn trở về.
- Vậy ư.

Con tim rã rời như sắp bị thứ gì đó nghiền nát. Mái tóc, những sợi lông xoăn màu nâu, ướt hết, hết như con chó hay vị vương tử. Con người đã từng ở trong những quyền vớ dịch nháp của Shoji.

Anh ta ngáy khò khò và ngủ mất rồi. Tiếng ngáy cộng hưởng với tiếng mưa rơi ồn ào khủng khiếp. Và rồi, tôi cảm thấy những tiếng ồn ào ấy, chẳng hiểu tại sao, lại tĩnh lặng tới nỗi như thấm vào trong lồng ngực. Tôi kéo chiếc chăn lông đắp cho anh ta.

Khi màn đêm chuyển sang ngày mới, tôi cũng bắt đầu buồn ngủ đến ríu cả mắt, tôi trèo lên giường và ngủ, đang ngon giấc thì bị lay dậy.

- Cho tôi xin lỗi về chuyện hôm qua nhé.
- ... Không sao. - Tôi đáp trong cơn ngái ngủ.
- Xin lỗi đã không tiếp anh chu đáo.

Tôi mở mắt ra. Trong bóng tối mờ tỏ, tôi nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo của anh ta đang cười.

- Chuyện chẳng ra sao cả. Vậy thôi, xin lỗi nhé.

Tôi vừa nghiêng đầu cho bớt cơn đau vừa nhìn theo sau cho tới khi anh ta đi khuất trên giường như trong một giấc mộng. Cửa đóng lại. Tôi định đi ra khóa cửa nhưng buồn ngủ quá, không thể nào dậy nổi. Người gì mà kỳ quặc, tôi thầm nghĩ rồi nhắm nghiền mắt lại.

Những cơn mưa cuối cùng rồi cũng qua đi và mùa hạ thực sự dường như đã đến. Những ngày nóng bức và chói chang bắt đầu một cách đột ngột. Từ lúc đó mưa không còn rơi nữa, và chuyện Otohiko tới cũng xa vời như một giấc mơ.

Cái cách xuất hiện, và cả cái cách biến mất, đều rất đột ngột.

Tôi vẫn chưa sao lại bản dịch. Và cũng không hề kể chuyện này với Saki. Thời gian trôi qua mà không có gì thay đổi.

Chiều hôm đó tôi cảm thấy vô cùng phấn chấn. Tôi không phải đi làm nên ngủ tới trưa. Sau đó tôi đi giặt. Phơi quần áo xong tôi lại đánh một giấc ngoài ban công. Đóng một bộ cánh nhẹ nhàng, chiếc áo phong màu hồng sặc sỡ, cùng với quần soóc, xỏ đôi chân trần vào đôi sandal da, tôi đi rút tiền. Trong một năm, chỉ có mùa hè là có thể ra phố trong cái bộ dạng kiểu như thế này. Thật là một mùa đáng phải cảm tạ. Tôi bước đi với chiếc túi xách nhựa mỏng, bên trong là một chiếc ví.

Ánh nắng chói lòa, tôi không thể nào mở mắt ra được!

Chỉ cần đi được dưới bầu trời dày đặc sắc nắng là tôi đã vui muốn bật cười lên thật to.

Đã quá 3h nên chỉ còn quầy đặt máy rút tiền tự động còn mở cửa. Tôi bước vào bên trong nhưng chẳng có ai khác nữa. Tôi nhẹ nhàng đưa thẻ vào máy và bắt đầu bấm nút trong cái không gian như chiếc hộp màu trắng đỏ. Rồi vừa lắng tai nghe giọng nói của cô nhân viên phục vụ phát ra từ chiếc máy, vừa đợi tiền chui ra. Có lẽ vì thế mà tôi hoàn toàn không để ý tới việc cánh cửa tự động mở ra và có ai đó bước vào, và những tiếng đông đúc ồn ào của mùa hạ lọt vào tai tôi đúng khoảnh khắc ấy.

Chỉ có người đó đứng xếp hàng sau lưng mình tôi mới thấy lạ. Các máy khác đều vắng tanh không có người sao lại cứ cố tình đứng vào hàng này nhỉ?

Khoảnh khắc tiếp theo, hết như một cảnh súng ống trong các bộ phim truyện, có cái gì đó cứng ngắc gì vào sườn tôi.

- Không được quay lại! - Một giọng nữ thanh cất lên. - Đưa tiền đây!

Ngay lập tức tôi không hề nghĩ đó là một tên cướp. Bằng trực giác của mình, tôi đoán hẳn chỉ là một kẻ mất trí nào đó. Có tiếng báo hiệu tiền đã chui ra từ cửa nhận tiền, tôi căng thẳng khẽ nắm lấy số tiền. Xin cảm ơn quý khách, cái máy nói.

- Hú hồn hả, đây là ngón tay tôi mà! - Kẻ đứng sau lưng tôi cười và rút tay lại.

Suýt nữa thì tôi hét lên, Saki, làm cái quái gì thế. Đúng là tôi nghĩ đến Saki, thật là lạ.

Nhưng không phải Saki. Tôi quay đầu lại thì thấy một kẻ không quen biết đang đứng đó mà cười.

Tôi càng thấy sợ. Tôi không sao quên được cảm giác khi lần đầu tiên nhìn vào ánh mắt dán chặt vào tôi, tựa như muốn siết chặt lấy ấy. Nó chứa đựng sự trong suốt thuần khiết đến độ tuyệt đối, tựa như vì sao Thiên Lang toả sáng giữa bầu trời đêm thăm thẳm, và tựa như những giọt *Dry-Martin*^[7] được pha rất khéo trong ly cocktail được thứ ánh sáng trong vắt.

Các bạn có thể hiểu được tôi lúc này không? Tôi cảm thấy sợ hãi. Đôi mắt của một đứa trẻ vừa mới sinh ra, trên khuôn mặt của một người lớn như thế này, điều gì phản chiếu ở trong đó, suy nghĩ gì đang hiện lên trong nó, tôi thăm nghĩ.

Một kẻ kì lạ, một kẻ có vẻ bề ngoài tôi chưa từng thấy bao giờ. Không phải vẻ đẹp đặc biệt, cũng không hề dễ thương. Nhưng hấp dẫn. Thứ gì đó giống như tia sáng xẹt qua trong trực giác của một con thú, thứ gì đó giống như cội rễ của lí trí.

Tôi nhìn chăm chăm, quan sát.

Mái tóc dài, mỏng và đen.

Cơ thể gầy guộc. Chiếc cổ có những chiếc gân như trời cả ra ngoài. Thân hình cao lêu đêu, mềm rộng. Áo sơ mi màu trắng. Đường gò ngực nhỏ. Đôi chân gợi cảm bất ngờ, thò ra từ chiếc quần cộc ngắn đến bẹn. Dưới bàn chân trần là đôi dép tông vàng choé, móng tay sơn đỏ.

Tôi cảm thấy, ít ra thì cái gu thời trang mùa hạ còn có vẻ tương đồng. Bởi cách ăn mặc khá giống tôi.

- Mình ăn mặc như chị em ấy nhỉ. - Cô ta nói,

- Cô là ai? - Tôi hỏi.

- Minowa Sui. - Cô ta xưng tên. - Cậu là Kano Kazami.

- Đúng vậy... Nhưng cô là ai?

- Biết rồi còn hỏi.

Cô ta nhoẻn miệng cười đầy vẻ thân mật rồi chìa cánh tay gầy nhằng ra với tốc độ như của người ngoài hành tinh trong bộ phim

Gặp người ngoài trái đất ^[8] vậy.

- Xin lỗi, tôi không biết.

Vừa dứt lời thì cô ta nắm chặt tay phải tôi rồi lôi đi.

- Vào trong xe nói chuyện nhé. - Cô ta nói.

- Khoan đã.

Tôi lóng ngóng định vùng ra, nhưng trái ngược với cái vẻ mặt ôn hòa ấy, cô ta khá khỏe, tôi không thể nào gỡ tay ra được. Bàn tay cô ta nóng bỏng đến ngộp thở.

- Không được, tôi không thể đi cùng người lạ. - Tôi dẫn giọng. Cô ta thoáng chút nao núng nhưng liền tấn công lại.

- Đã bảo người quen mà. Người quen cũ.

Cái cách nói gần đây người ta thường hay nghe thấy.

- Nhưng tôi chưa gặp cô bao giờ. - Tôi tiếp tục phủ nhận.

- Thế cậu chưa nghe Otohiko kể à? - Cô ta ngó người hỏi.

Vậy là hiểu rồi. Tôi đã nhận ra cô ta là người ấy của Otohiko. Tôi đang định nói hóa ra là cô à, thì cô ta nói tiếp.

- Tôi là chị em cùng cha khác mẹ với những người ấy.

- Hà?

Nó vượt quá sức tưởng tượng khiến tôi chỉ thốt ra được vậy thì im bật. Thế rồi tôi chợt hiểu ra. Cái cách nói chuyện miên man chẳng tập trung vào chủ điểm nào của đôi song sinh thông minh ấy.

- Tôi không biết điều đó. - Tôi nói.

- Tại sao họ lại giấu nhỉ. - Cô ta nói. - Vì tôi đã từng quan hệ với anh Shoji ư? Và vì tôi đã tặng anh câu chuyện số 98 ư? Và vì vậy mà anh ấy đã chết ư? - Cái cách lên giọng ở mỗi chữ "ư" rất nhẹ. - Và vì tôi ở cùng với Otohiko như bây giờ là không được ư?

Quả là tôi thấy sốc.

- Thì bởi có cùng dòng máu với anh ta mà. - Tôi nói. - Có đúng cô cũng là con của Takase Sarao không?

Sui gật đầu.

- Họ Minowa của cô nói lên rằng mẹ cô là người Nhật, phải vậy không? Có thể câu hỏi của tôi hơi thiếu lịch sự.

- Phải. Hình như bố tôi thích phụ nữ Nhật Bản. Mẹ tôi đang sống ở bên đó, hiện giờ chẳng biết tin tức ra sao, nhưng đúng là người Nhật. - Cô ta nói. - Thấy chưa, cậu muốn nói chuyện với tôi mà. Tôi lái xe được đấy, xem này.

Rồi cô ta lấy giấy phép lái xe từ trong túi ra khoe với tôi.

- Tôi không nói khoác đâu nhé.

Thì biết là không nói khoác, nhưng không biết là có nên tin khả năng lái xe của cái con người mới nhìn đã thấy nhí nhố này không thôi. Tôi để mặc cho cô ta lôi đi, ra tới bên ngoài thì thấy một chiếc Familia màu đỏ có cái ba-đờ-sốc móp méo đang đậu ở đó.

- Trời ơi, sao lại móp ghê thế này. - Tôi chỉ tay vào chỗ đó nói.

- Do ngày xưa có va quệt một lần. Không phải mới đây đâu. - Cô ta cười và lao về phía chiếc xe. - Nào, lên xe đi.

- Để lần khác đi. Xin lỗi nhé. - Tôi từ chối.

Tôi muốn suy nghĩ một chút, và lại tôi không thích bị lôi đi xềnh xệch như thế này. Có mùi gì đó như mùi trẻ con tỏa ra từ mái tóc dài, đôi mắt lay láy nhìn xuyên qua đám tóc lòa xòa trông chẳng đáng tin chút nào. Những điều ấy sẽ làm tôi thích cô ta mất, nên tôi sợ.

- Vậy ít ra cũng để tôi đưa cậu về nhà.

Nói rồi cô ta xoay chùm chìa khóa và mở cửa. Sau đó nhanh nhẹn ngồi vào ghế lái.

- Vòng sang bên kia đi. - Cô ta mỉm cười.

Tôi đang không biết phải làm sao, nhưng cũng đành ngồi lên xe.

- Vậy thì cô đưa tôi đến ngã tư lớn đằng xa kia đi. - Tôi chỉ.

Bên trong xe thật oi bức, nhìn từ kính trước chỉ thấy một con đường sáng lòa trắng xóa. Những tòa nhà và những hàng cây đều chói nhòa. Cả hai chúng tôi đều mặc quần cộc, đi xăng đan, bốn cái đùi nõn nà phơi trong nắng, bất chợt, tôi thấy mình như đang ở trên bãi biển.

- Cứ như trên bờ biển ấy nhỉ. - Sui nói làm tim tôi suýt ngừng đập.

Cô ta lái xe khá hơn tôi tưởng.

- Cô ta có vẻ cũng khá đấy. - Tôi không nói ra mà chỉ nghĩ trong đầu như vậy.

Cô ta chỉ giả ngô giả ngọng thôi. Tôi nhận ra điều ấy bởi đôi mắt thản nhiên lúc cô ta đặt tay lên vô-lăng.

Nghĩ vậy tôi thấy nhẹ nhõm hơn, tôi không còn để tâm tới cái ánh nắng gay gắt xuyên qua cửa kính, lẫn tới cái máy lạnh chẳng mấy ý nghĩa kia nữa. Tâm trạng đã phấn chấn hơn đôi chút.

Tới mức có thể xem xét việc gặp lại cô ta vào một dịp khác.

Vậy mà tới góc phố, khi tôi vừa mở miệng nói: Cảm ơn, hẹn gặp lại.., thì cô ta liền ngắt lời tôi: Tôi chạy tiếp đấy.

Rồi cùng lúc cho xe tăng tốc. Cái ngã tư quen thuộc bỗng chốc xa dần ở phía sau.

- Này, dừng lại đi! - Tôi ra lệnh.

- Không đời nào. Mãi mới gặp được cậu đấy... - Cô ta nói mà mặt vẫn nhìn về phía trước.

- Đừng có tự tiện như vậy. - Tôi nói một cách cáu kỉnh thì cô ta lắc đầu.

- Đâu có.

Đâu có cái quái gì kia chứ.

- Cái cách ấy có thể tác dụng với người khác, chứ với tôi thì vô ích. Tôi chúa ghét cái trò đóng kịch và cái kiểu nhử kẹo trẻ con như thế đấy. - Tôi vùng vằng.

Trong lúc ấy thì nhà tôi cứ mãi tụt lại đằng xa với tốc độ chóng mặt.

- Thật thế sao? Thế mà trông cậu đâu có giống vậy.

Sui nói làm tôi tự ái, tôi im lặng. Và chờ xem cô ta sẽ tiếp tục giờ trò gì nữa. Sự im lặng kéo dài khá lâu, và thật không ngờ là cô ta vẫn giữ nguyên cái ý định thuyết phục tôi.

- Chỉ vì tôi muốn nói chuyện với cậu thôi mà. Tôi đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi. Nói chuyện một lúc cũng không được hay sao. Có lẽ tôi đã đùa hơi quá, nhưng có làm gì tồi tệ đâu nào, phải không?

- Nói nữa đi. - Tôi cười.

- Có bao nhiêu chuyện làm tôi thấy bất an. Tôi đã rất muốn gặp một ai đó có vẻ như hiểu được vấn đề. - Cô ta khẽ cười.

Tôi bắt đầu nhận ra cô ta cũng căng thẳng về cuộc gặp gỡ giống như tôi. Có lúc, tôi thấy như mình hiểu ra rằng, nhờ vậy mà rốt cuộc, về sau tôi đã có thể trò chuyện và chia sẻ thời gian với cô ta. Đặc biệt trong trường hợp như thế này, khi mà ấn tượng đầu tiên rất tồi tệ.

Cuối cùng, tôi đành chịu buông xuôi và đi theo cô ta.

- Nếu nói vậy thì tôi hiểu. Hơi hiểu thôi đấy. - Tôi gật đầu.

Thế rồi tôi lại im lặng và suy nghĩ hồi lâu. Quyển vở vẫn giữ nguyên trên bàn, cánh cửa sổ mở toang, ly trà đại mạch đang uống dở, và quần áo đang phơi còn chưa cất vào. Tôi chợt thấy yêu căn phòng giống như con tàu Marctie Celest^[9] của tôi quá. Tôi thêm được là tôi của lúc này quá. Cứ thế này, chẳng biết khi mới quay về được.

- Có nghĩa là cô muốn câu chuyện số 98 mà tôi đang cầm? - Tôi hỏi - Cô không có nó sao?

Cô ta lắc đầu.

- Hay cô muốn xem bản dịch?

Không có câu trả lời. Thay vào đó, cô ta nói.

- Đi đâu bây giờ nhỉ. Hay đi ra biển?

- Đâu cũng được, tùy. - Tôi nói.

- Vậy thì ra hồ đi. Cái hồ này rộng như một cái phá ấy.

Và rồi cuộc thì Sui cũng trả lời câu hỏi của tôi.

- Câu hỏi về cái mà anh Shoji đã làm ấy hả? Nguyên văn thì khỏi, tôi chỉ muốn xem đoạn được dịch sang tiếng Nhật rồi ấy, một chút thôi cũng được.

- Cô yêu anh ấy hồi nào?

- Yên tâm đi. Trước khi cậu và anh ấy yêu nhau lâu. Vào cái hồi mà tôi tới Nhật, sau khi tình cờ gặp Otohiko ít lâu thì phải. Như lúc này tôi có bảo cậu, tôi cho anh ấy xem tập truyện ấy. Tôi đã đưa câu chuyện số 98 và bảo anh ấy dịch. - Sui nói. - Xin lỗi nhé.

- Đâu phải lỗi của cô. Nhưng tôi đọc phải thiên truyện ấy thì là lỗi của cô đấy. - Tôi cười.

- Trời định cô phải đọc nó rồi mà. - Cô ta nói.

- Cô đã đi Boston cùng Otohiko à? - Tôi hỏi.

- Phải. Trong hai năm.

- Sao bây giờ lại quay về? Mà thôi, cô không trả lời cũng được.

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi đã định ở lại rồi đấy chứ. Con người là cái giống chẳng quyết định được điều gì cho ra trò phải không cậu.

Trong xe nóng như hấp, chẳng ăn nhập gì với khung cảnh đang lao vùn vụt qua như có vẻ rất mát mẻ kia. Đầu tôi như tê dại, không sao suy nghĩ một cách tỉnh táo được nữa. Tôi nói.

- Máy lạnh yếu quá.

Rồi tăng mức làm mát lên. Hơi mát dội vào đầu gối làm gai người.

- Vui lắm, Boston ấy. Hơi u uất và tráng lệ. Một nơi tuyệt quá mức cho một cuộc chạy trốn. Nhưng vấn đề giữa hai chúng tôi chẳng có gì thay đổi cả. Tất nhiên là vậy rồi. Và lại, tiền cũng đã cạn. Tôi hỏi, làm thế nào bây giờ, thì anh ấy nói, chia tay thôi, anh sẽ về Nhật. Tôi bảo, vậy có khi em sẽ ở lại,... nhưng rồi cuộc, tôi cũng đã trở về. - Sui kể.

- Lúc ban đầu, cô có biết hai người là anh em không? - Tôi hỏi.

- Có lẽ là tôi biết. - Cô ta nói.

- Có lẽ là?

- Vì yêu anh ấy nên lúc nào tôi cũng tự nhủ, hãy coi như không biết. Và rồi cứ thế, tôi dần dần chẳng còn hiểu đâu là sự thật nữa.

Nghe giống như một lời nói dối, nhưng sự thật là như vậy. Buổi sáng khi thức giấc, tôi chợt tự hỏi, hai đứa mình là anh em hay sao ấy nhỉ? Tôi chẳng còn biết ra sao nữa.

- Có thể là như vậy.

Tôi bỗng cảm thấy, dòng xe cộ lại qua tựa hồ như dòng chảy của một con sông đang đưa tôi tới thế giới không hề có bóng dáng của hiện thực.

- Tôi thì tôi biết cậu và anh Shoji yêu nhau, Otohiko nói đã bắt gặp cậu và Shoji trong bữa tiệc, và kể về cậu cho tôi nghe. Tôi đã muốn gặp cậu biết bao. Về Nhật thật là buồn, nhưng hẳn nghĩ tới cậu là tôi lại thấy vui.

- ... Vậy sao.

- Tới nơi rồi. - Sui nói rồi cho xe tấp vào. Đó là một công viên lớn mà tôi chưa từng tới, nhìn từ phía cổng vào, cây cối ken um tùm, nom tối om như một khu rừng.

- Xuống xe đi, bọn mình đi dạo. - Cô ta bảo tôi.

Công viên khá rộng, vừa thoát khỏi lùm cây rậm rạp ven lối cửa vào thì đột nhiên mở ra trước mắt là một mặt hồ bừng sáng. Chúng tôi mua mỗi người một que kem mút, thứ kem mút bán bằng xe đạp quen thuộc ngày xưa. Bác bán kem lấy trong thùng ra hai que đưa cho chúng tôi và hỏi: hai cô là chị em phải không? Vâng ạ. Chúng tôi cười. Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế băng làm bằng gỗ đã cũ và ăn kem.

Đúng là hồ rộng như một cái phá. Cây cối tít xa phía bờ bên kia trông như rặng núi. Mặt nước như một tấm gương trong. Trên con đường rải sỏi trước mặt, lũ trẻ con đạp xe nghe lạo xạo, đây đó, mọi người ngồi trầm lặng, và nơi bãi cát nhỏ gần đấy, những người mẹ và những đứa trẻ đang nô đùa.

Sui co đầu gối, không nhìn ra mặt hồ mà nhìn về phía đám mây ở đằng xa.

- Đây, tại sao hai người không ở luôn Boston? Tại vì mang quốc tịch Nhật Bản à?

- Cũng có lúc nghĩ vậy nhưng... Ừm, tới giữa chừng thì chẳng hiểu cái gì ra cái gì nữa. - Sui nghiêng cổ như đang lục lọi trí nhớ. -

Ban đầu, chúng tôi tới đó để chạy trốn khỏi nỗi hổ thẹn vì là anh em và để cho thay đổi không khí. Chúng tôi hẹn nhau tới một nơi thật xa chỉ có hai người. Chúng tôi hằng hái lăm. Lúc đầu, tôi thì chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng Otohiko thì không thế. Anh ấy đã được dạy dỗ trong một môi trường tốt mà. Boston là một nơi thật tuyệt. Có một dòng sông lớn lắm. Chúng tôi đi dạo ven bờ sông, tới thư viện, đi uống rượu, ra cảng xem thuyền, thật là đôi tình nhân giữa miền cực lạc. Nhưng vẫn có cái gì đó tựa như sự trầm uất dần chất chứa trong con người anh ấy. Anh ấy thường bất chợt tỉnh dậy giữa đêm khuya. Cứ mỗi lần bị hỏi: vợ chồng à, hay bắt gặp đôi vợ chồng già ở công viên, anh ấy lại cảm thấy ngượng ngùng. Như một kẻ lẩn trốn. Ban đầu tôi rất thích thú với điều đó, nhưng dần dần anh ấy chỉ nhìn tôi với đôi mắt buồn bã, mặc cho tôi nắm tay anh ấy thật chặt. Lúc nào tôi cũng ước giá như anh ấy chỉ cần cười với tôi thôi, thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp biết mấy. Cảm giác xa vời hơn cả người lạ, xa vời hơn cả anh em. Cứ thử nghĩ xem thì sẽ thấy, rồi thì chẳng thể nào mà tốt đẹp được. Vậy mà cho tới lúc này, tôi chưa từng bao giờ suy nghĩ nghiêm túc đến như thế. Bởi lẽ, tôi cũng đã ngủ với bố tôi rồi.

- Thế nghĩa là... - Tôi hỏi.

Cuối cùng Sui cũng quay sang nhìn tôi, cô ta hiểu điều tôi định nói.

- Phải, người trong câu chuyện số 98 là tôi đấy.

- Rốt cuộc thì mọi thứ đã được kết nối với nhau. - Tôi nói. - Chỉ có những người cùng huyết thống mới hấp dẫn được cô sao?

- Ai nói vậy. Ít nhất Shoji đâu có chung dòng máu với tôi.

- Ừ nhỉ, cô không nói tôi quên mất. - Tôi gật đầu.

Tên của người đã mất được nói ra từ miệng của một người khác luôn làm tôi cảm thấy người đó như đang hòa tan vào khung cảnh trước mặt. Đặc biệt là trong một quang cảnh ngoài trời và đột ngột như thế này, tôi bỗng cảm thấy bóng dáng gương mặt Shoji hiện lên trong những tiếng xào xạc của đám cây cối đang tỏa bóng mát, bầu không khí mùa hạ đậm đặc như sương trắng, và mặt nước dập dờn lấp lóa, trong tất cả những thứ ấy.

- Nếu nghĩ vậy thì, theo lẽ thường, cô và tôi cũng là chị em chứ nhỉ. - Tôi cười.

- Nếu cô ngủ với Otohiko thì càng là chị em đấy. - Cô ta nói vậy và cười đầy ác ý.

- Hiện giờ vẫn chưa có chuyện đó đâu. - Tôi đáp trả. Tôi thực không thể đoán ra cô ta lo ngại tôi làm vậy hay muốn tôi làm vậy nữa.

- Không hiểu sao cậu Otohiko nói với tôi về cô cứ như thể cô là người đáng sợ lắm vậy. Như sắp ăn tươi nuốt sống người khác ấy.

- Chắc hẳn anh ấy tin rằng, nếu hai chúng ta gặp nhau, thì định mệnh sẽ thức dậy, giống như trong những truyền thuyết cổ đại ấy. Thật là đồ ngốc. - Sui nói. - Có gì xảy ra đâu nào.

- Ừ. Yên tĩnh quá nhỉ.

Tôi im lặng lắng nghe âm thanh của mọi vật. Tiếng chim hót, tiếng trẻ con, tiếng chuông từ xa vọng lại.

- Cậu đọc câu chuyện số 98 rồi à? - Sui hỏi.

- Ừ đọc rồi. Một truyện hay. Nhất là đoạn kết.

- Tôi cũng vậy, cứ đọc tới chỗ đó là khóc. Bố tôi, tôi chẳng mấy khi gặp, một con người không bình thường và khó chịu, nhưng lúc nào tôi cũng nghĩ, bố tôi đã rất yêu tôi. Đúng như trong truyện, bố tôi bảo không hề biết tôi là con gái mình lúc mới quen. Ông bảo, ông đã nghĩ tôi thật giống mẹ. Nhưng mà, mẹ tôi cũng đã có thời bán thân, nên thực sự, tôi cũng không biết tôi có phải là con của bố tôi hay không nữa. Nhưng mắt tôi giống bố như đúc đúng không?

Nói rồi cô ta lại ngó vào mắt tôi. Tôi lạnh người. Thăm sâu như mặt nước tối đen dưới đáy của một cái giếng cũ.

- Đúng thật. Tuy tôi mới chỉ nhìn qua ảnh. - Tôi gạt đầu đồng tình.

- Hay cô thử điều tra xem.

- Cũng có vài lần tôi nghĩ đến chuyện đó. Nếu cuối cùng tôi là đứa con hoang không biết đã có với ai, ở đâu, và rồi chỉ cần nghĩ rằng, một mai thức dậy, bỗng nhiên mình trở thành người tình không chung dòng máu với Otohiko thôi, tôi sợ rằng mình sẽ bị nghiền nát và nghiện rượu bởi cái cảm giác được giải thoát ấy, nó quá sức chịu đựng với tôi. Còn tệ hơn nữa là trường hợp chúng tôi có chung dòng máu. Nếu không điều tra, tôi còn có thể lập lờ bao biện, phải không nào. Giống như một bệnh nhân AIDS ấy. Con người thật yếu đuối phải không? Tôi lớn lên trong một môi trường tồi tệ, đã thấy biết bao chuyện phi nhân tính, nhưng rốt cuộc, bao giờ tôi cũng nhận ra rằng: con người sao mà dễ yếu lòng. Phải chăng đó là thuyết tính bản thiện

ở một ý nghĩa nào đấy. Tôi đã từng thấy kẻ nào cố gắng theo đuổi những hành động thiếu nhân tính, rồi cuộc đời phải chịu những điều bất hạnh. Giống như bố tôi ấy. Hay là, vì có Chúa nhỉ.

Bầu trời xanh đặc quánh tới độ như thẩm thấu vào trong mắt. Thứ màu sắc tuyệt đẹp khiến tôi suýt buột miệng thốt lên một câu như trong tiểu thuyết rằng: hay là cứ mặc thân tất cả, cứ tiếp tục cho tới khi nào hai người muốn rời xa nhau? Tới mức khiến tôi nghĩ điều ấy là có thể. Thế nhưng, giống như lẽ thường của một tình yêu cay đắng, hẳn đã bao lần họ nhìn lên bầu trời này, đã bao lần họ quyết tâm và hai người đã đi đến được ngày hôm nay.

- Cuộc đời cậu có quá nhiều thứ mệt mỏi phải không?

- Chính xác. - Sui cười ngoác cái miệng to tướng của mình.

Thôi hỏng rồi, mình thích cô ta mất rồi, trái tim mình xao xuyến tựa như đã nói chuyện với cô ta từ lâu lắm rồi, tôi chợt nghĩ.

- Tôi nghĩ, quả nhiên lời nguyện của nó đã nhập vào tất cả mọi người, kể cả cha tôi nữa. - Cô ta nói.

- Lời nguyện của thiên truyện đó? Cả tôi nữa sao? - Tôi giật mình hỏi.

- Đúng vậy, ngay từ đầu nó đã xâm chuối chúng ta lại theo cái cách của một bức thư bất hạnh.

- Chẳng qua là tưởng tượng thôi.

- Thế cậu có cảm thấy Saki, Otohiko và cả tôi nữa, giống như những người quen cũ không?

Tôi gật đầu.

Sui nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lẽo và nói với tôi bằng nét mặt ít biểu cảm, ánh mắt tựa hồ như đang nhìn lên bầu trời, xuyên thấu qua người tôi.

- Cái cách tự kỉ ám thị không gì hóa giải được ấy, người ta gọi là lời nguyện. Chắc hẳn vậy.

Tôi chỉ im lặng gật đầu. Gió thổi, mặt nước lung linh lay động. Như để trả lời cho sự im lặng, không lối thoát của cô ta.

Hai người bọn họ rất có thể sẽ cùng nhau tự sát.

Tôi bất chợt nghĩ thế. Gần như tin chắc chắn. Nếu cứ như thế này, có lẽ điều đó sẽ xảy ra. Nhưng tôi không thể nói thành lời được. Tôi chỉ nghĩ được rằng, tôi không muốn quen biết họ chỉ để nhìn thấy điều ấy.

- Mình về đi. - Sui nói rồi đứng dậy.
- Ừ.

Tôi vừa gãi bên chân bị muỗi đốt còn đang ngứa vừa đi theo Sui. Cái dáng đằng sau ngúng nguẩy của Sui trông xắc xược và nhỏ nhắn như một chú chó cưng.

Trong xe lúc quay về, tôi chợt nhớ ra một điều và hỏi Sui.

- Có một lần cậu gọi tới phòng nghiên cứu cho tôi phải không?

Vẫn giữ nguyên vô-lăng, Sui gật đầu.

- Tại sao lúc tôi vừa nghe thì cậu lại đập máy? - Tôi hỏi tiếp thì cô ta mỉm cười.

- Tôi chỉ muốn kiểm tra xem có đúng là cậu đang tồn tại ở cái thị trấn này hay không thôi mà. Hay là trên cõi đời này cũng vậy. Lúc vừa nghe thấy tiếng cậu tôi căng thẳng quá nên đập mất. Hề hề hề.

Cô ta ngượng ngùng.

Đường về lúc nào cũng chán ngắt. Và hơi buồn. Trong lúc dẫu phố màu trắng và bầu trời sắp tối đang lùi dần về phía xa, tôi cảm thấy như mình hiểu rõ những gì cô ta nói.

- Cả tôi, và các cậu đều rất lạ lùng. Những con người trong sách, giờ đây bước ra ngoài và nói chuyện. Đến cả tôi cũng như đã nhập vào trong sách. - Tôi nói.

- Dấu hiệu của sự nguy hiểm phải không. - Cô ta cười.

Chúng tôi chia tay nhau ở cái ngã tư mà đáng lẽ lúc đầu cô ta phải cho tôi xuống. Vừa để tôi xuống, và nói, chào nhé, thế là cô ta phóng vèo đi mất. Một cuộc chia tay quá lạng lế, tôi thờ phào nhẹ nhõm và chẳng buồn quay đầu nhìn lại. Nhưng khi vừa định đi vào trong ngõ thì bỗng nghe thấy tiếng còi ô tô.

Quay đầu lại, tôi thấy Sui đã quay xe tới chỗ cột đèn tín hiệu phía bên kia đường, hạ kính xuống, đang cười và vẫy tay với tôi.

Cô ta mở một nụ cười giống như thứ hoa quả vùng nhiệt đới dưới bầu trời đỏ rực.

Hôm nay là lần đầu tiên gặp gỡ.

Vậy mà cứ như đã ở bên nhau từ lâu lắm rồi.

Tôi cảm thấy như chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều, vào rất nhiều lúc, suốt từ thuở nhỏ. Bên trong con ngõ nhỏ, tôi nhìn lên phía vành trăng mỏng mảnh buổi chiều tà, nghĩ về ba con người đó. Và cầu nguyện như một đứa trẻ, để họ đừng cùng nhau tự sát.

- A này, em gặp cái người tên Sui rồi đấy, bọn em đã kết thân với nhau. Thấy tôi nói vậy, Saki chỉ ớ lên một tiếng rồi im lặng.

- Làm cái quái gì thế không biết. - Rồi Saki lại nói.

Đó là một cốc lát sau giờ nghỉ trưa, khi tôi đã nhác việc ở phòng nghiên cứu. Tôi gượng cười đứng dậy, rót cho mình một cốc trà đại mạch nữa từ tủ lạnh. Saki đành nở một nụ cười tươi. Cô nàng mặc một chiếc áo liền váy hở nách, ngồi trên chiếc ghế của giáo sư và gác chân lên mặt bàn. Cái chung cảnh có Saki như vậy đã bắt đầu trở nên quen thuộc với tôi. Lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi đã nhìn thấy cảnh mưa phùn từ ô cửa sổ này của phòng nghiên cứu, còn bây giờ đã là giữa mùa hè. Khu giảng đường trong kì nghỉ hè lác đác vài người, từ bể bơi của ngôi trường cấp ba bên cạnh vọng lại những tiếng reo hò và tiếng đập nước. Tôi không để tâm nghe, hơn nữa tiếng máy lạnh quá ồn làm tâm trí tôi chẳng yên, tôi lách cách ngoắc mấy cục đá và uống trà đại mạch.

- Thế cậu đã kết thân như thế nào? - Saki hỏi. - Với cái kẻ luôn khiến người khác phải mệt mỏi ấy?

- Có mệt mỏi, nhưng rất thú vị. - Tôi đáp.

- Cậu nghe được những gì?

- Anh em, loạn luân, Boston, về nước. - Tôi cười.

- Cái gì, thế thì hết sạch rồi còn gì nữa.

Saki cười khanh khách. Đôi vai trắng nõn rung lên. Như một đóa hướng dương vậy.

- Không phải mình giấu cậu đâu, nhưng vì nó chẳng liên quan gì tới mình và cậu cả, vả nữa, nó chẳng phải là câu chuyện vui về gì.

- Cái đó thì em biết. - Tôi nói. - Quan hệ không tốt à?

- Cũng không hẳn. Thực ra là mẹ mình thôi. Bà ghét nó một cách không bình thường. Mình thì chưa bao giờ trò chuyện tới mức để có thể trở nên thân thiết cả. Hơn nữa, bọn mình mà thân thiết với nhau, nó cứ giả giả thế nào ấy.

- Cũng có thể.

- Mình có gặp mẹ nó một vài lần. Đại loại toàn vì chuyện tiền bạc.

- Lúc còn nhỏ à?

- Ừ. Otohiko thì hình như lớn lên mới biết một loạt những chuyện như vậy. Vì thế mới xảy ra chuyện kia chứ. Ha ha ha. - Saki cười. - Bà ta cứ lần mò xin tiền khắp cái dòng họ này, chẳng biết xấu hổ là gì cả.

- Em hiểu tình cảm ấy của chị. Em vốn là người có cách nhìn mọi vật rất thiện cận. Em thường nghĩ, nếu cứ bỏ mặc tất cả, có lẽ em sẽ ở đây suốt đời, sống cùng một cuộc sống, có cùng một cảm tưởng với mọi thứ. Chỉ cần một ít người xuất hiện trong cuộc đời mình là được. Em bị thiếu cái gì đó. Chẳng hạn như mối quan tâm tới những bất hạnh trong cõi đời này, hay lòng ham thích mạo hiểm, hay lòng thông cảm đối với người khác. Có lẽ vì thế mà em đồng cảm được với chị.

- Cậu an ủi mình đấy à?

- Em cũng chẳng biết mình đang nói cái gì nữa. - Tôi cười. - Mà này, mẹ Sui là người như thế nào?

- Một người chẳng ra sao. Thất đấy. Hình như nó cũng rời xa mẹ nó để sống một mình từ lâu rồi thì phải. Có thể là từ hồi nó gặp bố thì bà ta cũng biệt tăm. Có vài lần bà ta đến nhà vòi tiền mẹ mình, mình chỉ nghe thấy toàn những chuyện nào là nghiện rượu, giang mai gì đó thôi. Mình biết Sui là chị em với mình, biết là có thứ đó tồn tại trên đời này chỉ sau khi Otohiko bắt đầu yêu nó thôi. Mình thấy khủng hoảng. Chẳng thể nói chuyện đó cho mẹ được. Nhưng chẳng còn cách nào khác cả. Chẳng thể nào ngăn chặn được tình yêu của bọn chúng. - Saki kể lể.

- Chị nghĩ thế thật à? - Tôi hỏi.

- Nghĩ cái gì cơ? - Saki tròn mắt nhìn tôi.

- Chị vừa bảo là không thể làm gì được với cái tình yêu đó đúng không?

- Đúng vậy. - Saki gật đầu.

- Chị không cảm thấy một cảm giác gì đó như là sự kinh tởm à?

- Không hề. Ví dụ như, ái chà, nghĩ mà thấy ghê, mình và Otohiko đã ở cùng nhau suốt từ hồi trẻ con mà làm như vậy thì đã không còn gì kinh tởm bằng, nhưng đây lại là một người chưa hề gặp gỡ, vả lại, Otohiko có một thứ tình cảm đặc biệt với bố, cả mình cũng vậy. Bị bỏ rơi từ nhỏ, Otohiko và mình đều rất giận bố nhưng chúng mình đều say mê những tác phẩm của ông, và cả nhiều điều

khác nữa. Nên mình rất hiểu tâm trạng của cậu em mình. Câu chuyện số 98 rất tuyệt phải không. Siêu thực, lãng mạn, tuyệt nhất trong tất cả còn gì. Những cái đó, Sui và hình ảnh của bố, tất cả đều lồng và nhau, thử hỏi làm sao mà không yêu cho được.

- Chị làm em bất ngờ quá. - Tôi nói. - Em lại cứ nghĩ chị là người rất dễ ghê tởm những điều giống như thế cơ đấy. Con người chị toát lên một ấn tượng như vậy.

- Mình á?

- Vâng.

- Đấy thấy chưa, không chơi với nhau làm sao hiểu được nhau. - Saki cười. - Phải thử tìm hiểu những nét bất ngờ ở người khác chứ.

- Đúng vậy. - Tôi cười.

- Nhưng mà mình vẫn sợ. - Saki nói. - Sợ chúng sẽ cùng nhau tự sát.

Quả là Saki có cùng ý nghĩ với tôi. Tôi gật đầu xác nhận.

- Cậu cũng nghĩ vậy đúng không?

- Có. Em nghĩ hai người đó đều đang muốn chết. Em cảm thấy nếu kéo dài thêm một thời gian nữa và đi đến bế tắc, khả năng họ chọn cách giải quyết đó là rất cao. Tuy chỉ là cảm tính thôi.

- Lúc này thì chưa đâu... - Saki nói bằng một giọng rất nhỏ. - Mà này, không gian rộng thế này mà chỉ có hai người nói chuyện với nhau, tự nhiên thấy tiếng nói vọng lại, cứ như là đang kể điều gì bí mật lắm ấy nhỉ.

- Thì rõ là bí mật còn gì. - Tôi cười.

- Có gì hệ trọng đâu mà. À này, đi ăn trưa chứ.

Chúng tôi đứng dậy và bỏ lại căn phòng phía sau lưng.

Vừa ra tới sân trường, ánh nắng chói chang rọi xuống hệt như bị chiếu flash vào mặt vậy. Một lúc lâu sau trong mắt vẫn còn đom đóm, và cuối cùng thì khung cảnh mùa hè quen thuộc lại hiện ra. Mùi cỏ lan tỏa trên khắp cái sân rộng không một bóng người. Từ ngôi trường cấp ba bên cạnh, tiếng tập luyện bóng chày, âm thanh tươi sáng của những chiếc chày bằng kim loại, và tiếng vỗ tay, và tiếng hò reo theo những cơn gió vang vọng tới.

- Gió dễ chịu quá. - Saki nói.

Tôi ngẩng nhìn cái trần rộng đang đón những ngọn gió thổi tới của Saki và thấy một cảm giác thật khó tả. "Người bạn mà cho tới tháng trước vẫn chưa hề quen. Và lại sinh ra ở một đất nước khác."

Nếu nói thành lời thì sẽ là như vậy. Nhưng thực ra, đó là một niềm cảm khái còn tinh tế hơn nhiều, tựa như kinh ngạc, hay tựa như lồng ngực bị ép chặt.

Giữa giảng đường và giảng đường, tôi nhìn thấy mảnh bầu trời có hình tứ giác vuông vắn. Ở trong đó, một mặt trăng màu trắng rất nhạt nổi lên huyền ảo. Tôi nhìn thấy cả những đám mây trôi qua.

Một vẻ đẹp thực sự, bị bủa vây, dồn ép, trong khung cảnh mà ngoài chúng tôi ra, chẳng ai nhìn thấy được vào lúc này.

Tôi lững thững xuyên qua cái sân rộng và nghĩ như thế.

Hôm đó, sau bao ngày lại có một cơn mưa lớn. Nó làm tôi nhớ lại Otohiko lần trước cũng tới đúng vào lúc đang mưa. Càng về chiều, nó càng giống một cơn bão, tiếng sấm bắt đầu dội lại.

Tôi ở trong phòng, lắng nghe tiếng via hè đang được gột rửa rào rào. Chốc chốc, bầu trời lại sáng lóe lên. Vẫn chưa đến năm giờ mà đêm tối dường như đã sà xuống khắp mọi nơi.

Trong ngày hôm nay, việc của tôi là phải phôtô cho xong bản dịch thô đã hoàn tất. Trời mưa, ngại quá. Trong lúc miễn cưỡng thu gom đồng vở ghi chép, tôi chợt nghĩ ra một việc. Mình cũng nên phôtô bản dịch của Shoji sẵn ra đấy. Không phải chỉ vì Otohiko bảo tôi làm vậy, mà vì tôi cũng cảm thấy nên phôtô sẵn ra thì tốt hơn. Bởi biết đâu có ngày nào đó tôi sẽ cho Saki hay Sui xem.

Thế nên, tôi nhét quyển vở dịch nháp của mình và quyển vở kỉ vật của Shoji, cả thảy hai quyển vào chiếc túi xách nhựa cho khỏi ướt, rồi khoác áo mưa đi ra khỏi phòng.

Mưa dữ dội. Tôi chạy ù tới siêu thị conveni^[10] bên cạnh, ở đó có máy phôtô-cop-py. Tôi đặt chiếc ô ướt nép sang bên cạnh rồi bắt đầu phôtô.

Siêu thị sáng trưng và bầu trời bên ngoài đen đặc. Đường phố ướt dẫm và những ngọn đèn pha ánh lên sắc cầu vồng. Ánh sáng

xanh lục của chiếc máy phô-tô-cóp-py không ngừng quét qua mặt tôi. Mỗi khi có người bước vào siêu thị, những tiếng "xin mời vào" và tiếng mưa gió lại cùng ào vào một lúc. Mặt sàn ướt át sáng trắng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Tôi vẫn chú tâm vào việc của mình. Do tập trung quá độ, nên sau khi phô-tô xong tất cả, tôi bỗng cảm thấy khỏe khoắn như vừa hoàn tất một công việc lớn vậy. Tôi sang quầy tính tiền, thanh toán xong xuôi đâu đấy, tôi lại rút mớ giấy trắng tinh ấy vào cái túi nhựa và bước ra.

Mưa đã nhỏ đi đôi chút, bầu trời phía Tây toàn một màu sắc vàng cam sáng mờ, làm bừng lên khoảng trống giữa các tòa nhà.

Một ý nghĩ chợt đến khi tôi vừa bước chân ra ngoài: Hay là mình đi uống ly trà cái đã rồi hẵng về.

Từ đằng sau có tiếng bước chân đuổi theo rất gấp, rồi cái gì đó đập thật mạnh vào sau gáy tôi. Một tiếng bộp. Tôi giật mình hơn là vì đau, tôi khụy gối xuống. Bên cạnh tôi có cái gì đó văng ra. Một chiếc chai nhựa đựng trà Ô Long thường thấy bán trong các siêu thị.

Tôi vẫn quỳ gối và ngoảnh đầu lại, trước mắt tôi là đôi chân gọng cảm trắng nõn hình như tôi đã thấy ở đâu đó, đang đứng sừng trên vỉa hè sẫm nước. Tôi lần theo dóng chân ấy từ từ ngẩng lên.

- Làm cái quái gì thế?

Khó khăn lắm tôi mới kìm nén được và nói với một giọng bình tĩnh.

- Đau bỏ xừ. Cậu có bị làm sao không thế?

Sui đang đứng đó.

Bộ dạng thật kỳ dị. Xanh lét, co ro, căng thẳng nhưng vô hồn.

- Thật quá đáng, làm tôi ướt hết rồi đây này.

Tôi nhặt chiếc túi và từ từ đứng dậy. Vừa lên đến ngang mặt thì Sui bật khóc. Khóc như bùng nổ. Tiếng khóc ầm ĩ như của một đứa bé sơ sinh. Cơ mà mới gặp nhau có hai lần.

Người qua đường nhìn chòng chọc vào chúng tôi. Xấu hổ, tôi vội vàng lôi cô ta vào dưới mái của một cái garage gần đó. Tiếng mưa đột nhiên bị bức tường bê-tông xám xịt làm cho câm tịt, thay vào đó, tiếng khóc của Sui to tướng, vang lên lấp kín cả cái không gian hình tứ giác ấy. Giữa mùi ẩm mốc của những chiếc xe hơi, tôi thấy trong mình tràn ngập một thứ tình cảm hồ thẹn, vô lý, tựa như của một

người mẹ có đứa con hay nổi khùng. Đã bị đánh thì chờ, lại còn bị khóc vạ. Tôi bèn hỏi.

- Rốt cuộc cậu có chuyện gì?

Bằng thứ giọng đầy tức tối, Sui nói.

- Đồ dối trá. Cậu nghi ngờ tôi nên mới đi phô-tô chứ gì.

Quá đỗi ngạc nhiên nên tôi chỉ á lên được một tiếng.

- Cậu cho rằng tôi sẽ ăn cắp của cậu chứ gì? - Sui tiếp tục bằng cái giọng ghệt mũi của mình.

- Cậu nhầm rồi... - Nói rồi tôi mới nhận ra mình đang ra sức biện giải. Tôi thấy ngán ngẩm chính bản thân mình vì quá dễ dàng cuốn theo tình cảm của người khác đến như vậy.

- Cậu chẳng có lý do gì để nói này nói nọ về việc tôi phô-tô vật mà tôi sở hữu cả. - Tôi đáp trả.

- Thế mà nói là bạn bè cơ đấy! - Tới đây, Sui dữ dằn nói. Mặt đỏ dừ, Sui nói bằng cả cơ thể.

- Nào ai bảo ai là bạn! - Tôi gào lên. Tiếng hét của tôi vọng mạnh lên các bức tường của cái garage nhỏ bé ấy tới nỗi chính tôi cũng phải giật mình. Tiếng vọng như để đòi hỏi sự thông cảm tới một người hoàn toàn xa lạ ở rất xa. Sui thoáng chút dao động. Tôi đã nhìn thấy khoảnh khắc ấy. Tôi suy nghĩ. Cũng có thể, vào cái ngày hôm đó, tôi đã nói cô ta là bạn. Cũng có thể, chẳng phải bằng lời, mà bằng ánh mắt này, bằng nụ cười này. Cũng có thể, đối với cô ta, đó là bằng chứng.

Tôi loạt soạt rút tập phô-tô phần kỉ vật của Shoji từ trong túi ra rồi đưa cho Sui. Cô ta thần thờ nhận lấy và định nói điều gì đó. Lúc ấy, nét mặt cô ta có cái gì đó thật tươi mới, tựa hồ như vào cái khoảnh khắc mà ngôn từ nảy sinh ra trong một con người.

Thế rồi cô ta đột nhiên bịt miệng lại và cúi xuống dưới trước khi kịp nói một câu gì.

- Trong người thấy khó chịu phải không? - Tôi ước m hỏi.

Tôi nhớ đến Otohiko. Rồi tôi thấy họ như cặp vợ chồng một giuộc giống nhau. Ít khả năng tự điều chỉnh mình nhưng lại hay có những hành động liều lĩnh.

- Không... - Sui nói trong khi máu chảy từ ngón tay xuống dưới cằm. Một giọt máu rớt xuống nền xi-măng dưới chân giống như giọt mực.

- Bị kích động quá nên chảy máu mũi. - Sui chờ dẫn đáp.
- Chảy máu mũi ai lại cúi xuống thế kia. Ngẩng đầu lên mau.
- Ừ.

Sui ngẩng cổ nhìn thẳng lên trời. Tôi gỡ bằng được bàn tay đang ép chặt vào khuôn mặt như của một người chết cứng ra và đưa cho cô ta chiếc khăn mùi-xoa.

- Cám ơn.

Từ bên trong chiếc khăn đang ép chặt lấy khuôn mặt, Sui nói bằng một giọng ồm ồm. Đôi mắt đỏ ngầu và im lặng, mắt Sui vẫn nhìn thẳng lên trần nhà.

Nỗi đau lòng này là gì nhỉ, tôi nghĩ, và trong lồng ngực tràn ngập cả sự khinh bỉ lẫn niềm cảm thương. Cô ta lớn lên như thế nào. Những kẻ khác người thì nhiều vô khối. Nhưng cô ta không phải như vậy. Thứ màu sắc đậm đặc phát tán từ con người này, cảm giác hiện hữu đến cùng cực như có thể cuốn phăng đi chính bản thân cô ta.

Hệt như một bông cẩm tú cầu bị quất mạnh trong mưa.

- Về nhà tôi mà rửa mặt đi. - Tôi nói và Sui gật đầu.

Tôi khoác chiếc túi nhựa có những bản phô-tô lên vai rồi bắt đầu bước đi. Do bị văng mạnh nên chiếc ô đã hỏng. Tôi kéo tay Sui trong tư thế vẫn ngửa mặt lên trời. Mưa đã nhỏ hạt hơn và rơi nhẹ.

Cậu theo dõi tôi đấy à? Từ khi nào?

Tôi không thể hỏi vậy vì cảm thấy sợ.

Tôi đẩy cô ta vào trong phòng và bật đèn lên, đưa khăn mặt cho Sui, đang đứng đó như trời trồng.

- Rửa mặt đi.

Sui không ngại ngần đi tới bồn rửa xả nước và bắt đầu rửa mặt. Sau đó cô ta bước ra với khuôn mặt rảo hoảnh như đang rất tỉnh táo, không hiểu sao nó khiến tôi cảm thấy căng thẳng.

- Cậu định cho cả Saki bản phô-tô này à?

Đám tóc mái tướt nhẹp như vừa mới bôi xong.

- Ừ. Tôi định vậy.

- Thôi đi chẳng hơn sao. - Cô ta nói mà mặt vô cảm.

- Chẳng hiểu sao, gần đây tôi có cảm giác như mình đang trở thành bến cập lòng cho tất cả bọn cậu. - Tôi đáp.

Tất cả đều tìm đến nhà tôi đấy thôi.

- Không phải vì tôi muốn mà nói rằng điều đó tốt hay xấu, mà chỉ vì tôi cảm thấy một tâm trạng rất lạ.

- Cũng có chút ít niềm vui đấy chứ. Cái không gian ấy thật kỳ dị phải không. Bọn chúng tôi đã vui thú với nó. Suốt một thời gian dài.

- Ý cậu nói về cái thế giới trong thiên truyện ấy đấy hả?

- Phải. - Sui cười. - Hơi ma quái, lẫn chút nghiêm túc nhằm chán, lảng mạn và cả sự lẫn trốn. Tất cả chúng tôi đều đắm chìm trong nó, nhưng rốt cuộc, có lẽ cách tiếp cận của Saki là chính quy nhất. Đối tượng hóa nó và nghiên cứu nó.

- Trong khi đó thì cậu chọn thực tiễn phải không. - Tôi cười.

- Ừ, thực tiễn. - Sui đáp. - Bởi thế mà lúc này đây, tôi đang không còn biết phải thay đổi như thế nào cho phải nữa.

Đôi khi, vào những lúc mệt mỏi, tôi hay nghĩ. Nếu cha tôi và mẹ tôi không li dị, nếu cuộc sống đơn độc của tôi không kéo dài như thế này, nếu hồi đó tôi không còn nói lại được, nếu tôi không yêu Shoji. Nếu cuộc đời tôi không trôi theo cái chuỗi dài chữ nếu ấy, thì tôi sẽ là tôi của chính tôi rồi chẳng? Tôi của tự do ư?

Nhưng chỉ vào những lúc mệt mỏi mà thôi.

- Để có một cuộc đời không như tiểu thuyết. - Sui nói.

Tôi im lặng rót cà phê và mang tới.

- Nhưng kì thực, cậu đang thoát ra khỏi những ý nghĩ về Shoji, và ngắm nghía chúng tôi như quan sát lũ kiến, giống như là một bài tập về nhà vào kì nghỉ hè vậy, phải thế không?

Sui đỡ lấy tách cà phê, vừa soàn soạt uống vừa nói. Ngữ điệu bình thường, dễ chịu.

- Sao biết? - Thấy tôi hỏi vậy, Sui nhoẻn miệng cười.

Tôi chỉ định đùa vui thôi, vậy mà cô ta lại cười như thế, làm tôi cảm thấy như thể đó là sự thật.

Lần đầu tiên tôi sẽ tới chơi nhà của Saki, cũng là của Otohiko. Tôi quyết định phô-tô lại bản dịch đã đưa cho Sui lần trước và nhân

tiện mang tới trong lần này. Dưới bầu trời mùa hạ, tôi thấy trong mình một cảm giác khoan khoái khi chia sẻ món kỉ vật quý giá của mình cho những người khác một cách nhẹ nhàng như thế.

Ngày nào cũng gặp nhau ở chỗ làm việc, nhưng không hiểu cô ấy sống ở một nơi như thế nào nên tôi đã tưởng tượng khá nhiều.

Tôi vừa đi bộ vừa suy đoán. Đó là một căn phòng xinh xắn, mang chút dáng dấp nhạc đồng quê, hay một căn phòng khô khan theo kiểu nhạc *blues*, không biết là kiểu nào trong hai kiểu đó nhỉ? Đẳng nào cũng sắp tới nơi rồi, thế mà tôi cứ mãi miết suy tưởng về những điều ấy. Lần theo tấm bản đồ rồi như canh hẹ, tôi bước đi từng bước trên con phố nhỏ nóng rát.

Hiện ra ở cuối con đường, đúng chỗ trong cùng uốn theo hình chữ U là khu căn hộ kiểu châu Âu ấy. Bức tường màu xanh bạc hà và một khoảng sân giữa nhỏ nhắn. Tất cả đều rất Saki. Bụi thường xuyên xoắt quét lấy cổng ra vào. Dẫu vậy, tôi vẫn cảm thấy cái gì đó tối tăm, gì hoét, hệt như một ẩn xá vậy.

Tôi leo lên những bậc cầu thang ở phía bên ngoài và gõ cửa căn hộ 202 mà chị em họ đang ở.

- Kazami à?

Saki vừa thừa vừa ra mở cửa.

- Không bị lạc đấy chứ?

- Có lạc một chút thôi. - Tôi đáp.

- Otohiko không có nhà.

Saki nói với tôi như vậy. Tôi gật đầu và bước vào phòng. Nhìn chung mọi thứ đều như tôi suy đoán. Cảm giác đầu tiên là, căn phòng của người lớn nhưng rất dễ thương. Những tấm thảm trải sàn đậm màu. Những cuốn sách nước ngoài chật ních trên giá. Và có một thứ không khí đầy sắc màu biển cả nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi, quanh quất đâu đó. Chiếc ghế đu đã cũ, một bộ sofa căng da, cái lò sưởi bằng sắt đã bị bỏ mặc dưới sàn bếp, và những chai rượu xếp la liệt trên tủ chè. Có cái gì đó mang mùi vị của một căn phòng khách trên con tàu biển.

- Chị thích biển à? - Tôi hỏi.

- Không, Otohiko cơ. Đã có lúc nó muốn theo học tại một trường đại học về biển. - Saki đáp.

- Sao anh ấy lại bỏ?

Tôi vừa ngó qua phòng anh ta vừa nói. Quả nhiên, ở trên tường, có treo một đôi ủng đi thuyền *yacht* ^[11], những bức ảnh sưu tập thuyền buồm, và một chiếc bánh lái kèm theo tấm giấy chứng nhận giá trị của nó. Một bộ mặt khác của anh ta mà tôi chưa ngờ tới.

- Gặp đàn bà, thế là phụt. - Saki cười lớn.

- Cách giảng giải của chị đơn giản mà dễ hiểu quá nhỉ. - Tôi nói.

Saki rót *Ginger-ale* ^[12] vào cốc và đưa cho tôi.

- Có *Gin* đấy.

- Ở trường bọn mình không uống, về đây uống bù phải không.

- Bọn mình điều độ đấy chứ hả. - Saki nói rồi chúng tôi ngồi bệt xuống sàn và uống. Ngọt và ngon đến kỳ lạ.

- Đi đường nóng quá. - Tôi nói. Và cảm thấy thứ nước ấy bắt đầu làm tôi say trong khi cơ thể tôi mát dần trở lại.

- Căn phòng tuyệt đấy chứ.

- Cám ơn. Mình mời muốn mời cậu về cả nhà mình ở Yokohama nữa cơ. Một ngôi nhà thuần khiết Nhật Bản, có rất nhiều phòng. Lần đầu tiên về Nhật, mình đã phải bật cười vì nội thất chẳng ăn nhập gì với kiến trúc cả. Có lẽ mình về gấp gáp quá nên không kịp chuẩn bị.

- Thế à. Nhất định lần tới em sẽ về chơi.

Không biết, tâm trạng khi sống ở một đất nước không phải nơi mình sinh ra và lớn lên sẽ như thế nào nhỉ? Tôi thường nghĩ tới điều này từ sau ngày chị tôi đi lấy chồng. Người ta sẽ hòa mình vào với mảnh đất ấy, như nhân vật chính của một cuốn tiểu thuyết, hay là từ đầu đó trong trái tim mình, họ quyết quay về nơi chốn cũ một ngày nào đó?

Đúng vào lúc đó, cánh cửa mở ra và Otohiko bước vào. Nói thế nào, về cái cảm giác thú vị trong con người anh ta nhỉ. Cái gì đó tựa như sự độc đáo khác thường, toát ra từ toàn bộ cơ thể anh ta. Đầy tuyệt vọng, nhưng không mất đi niềm tin vào chính mình. Tôi thích tất cả những cái vẻ toát ra đó. Khuôn mặt điển trai đấy chứ, tôi nghĩ. Đúng là một người đàn ông đang bước đi với một thiên tiểu thuyết trên lưng.

- Tôi vừa đến chơi.

- Cô cứ tự nhiên nhé.

Hình như anh ta vẫn hơi thẹn thùng về chuyện hôm trước.

Tâm trạng của tôi lúc này thật lạ lùng. "N•P" là một thiên truyện. Dù nó có ăn sâu, rất sâu vào trong tâm trí người ta đi nữa, thì người ta vẫn có thể xua đuổi nó ra khỏi đầu mình, miễn là người ấy không có quá nhiều nhược điểm. Nhưng, Sui là con người hiển hiện và biết nói. Mái tóc cũng kêu loạt soạt, cũng cười ngoác miệng, cũng làm vãi thức ăn, cũng chảy những giọt máu tanh nồng, cũng đáp lại tức thì những câu nói của tôi. Nhưng cái hiện thực đó xa vời như một viên thạch. Hễ chạm vào là nó biến dạng, không thể nào cảm nhận được hình thù của nó nữa. Sui đúng là một viên thạch như vậy từ khi tôi biết cô ta. Cô ta chính là "N•P". Vì vậy mà tôi đã phải lòng Sui, hay phải lòng Saki, hay phải lòng cảnh ngộ? Tôi không biết nữa. Cũng có thể, tôi đã mến Otohiko rồi cũng nên. Nhưng như vậy thì không ổn. Tạo ra bầu không khí đặc biệt nào đó với một đám ít người sẽ rất nguy hiểm. Sẽ có rất nhiều ảo giác. Mặc dầu vậy, tôi lại rất muốn gặp Otohiko. Tôi muốn nghe câu chuyện mà anh ta nói, ở đó có những chỗ nghiêm túc đến ngộ.

Tâm trạng của tôi lạ lùng quá.

Khi người ta từng yêu, rồi chia tay, rồi mất đi người mình yêu và tuổi đời mỗi lúc một chất dày thêm, người ta sẽ coi mọi thứ trước mắt mình đều nhất mực giống nhau. Thiện ư, ác ư, ưu ư, nhược ư, chẳng sao mà đoán định được. Chỉ thấy sợ hãi một điều rằng những kỉ niệm không đẹp cứ ngày một nhiều hơn. Giá gì thời gian đừng có trôi qua nữa, giá gì mùa hạ đừng bao giờ kết thúc. Tôi chỉ nghĩ được những điều như vậy. Và thấy mình trở nên yếu đuối.

- Otohiko, em cũng dùng bánh ngọt chứ?

Saki mang bánh ngọt tới. Nhưng Otohiko lắc đầu.

- Cho em cà phê thôi.

Ba người chúng tôi cùng ngồi xuống sàn nhà và bắt đầu uống. Cả việc này cũng gây cho tôi một cảm giác rất lạ lùng. Có lẽ vì đây là lần đầu cả ba chúng tôi cùng có mặt trong một căn phòng chẳng?

- À mà này, mấy hôm trước tôi bị Sui nện một cái. - Tôi gọi chuyện. - Vào một hôm trời mưa. Bất thành linh. Sui kể cho anh nghe chưa?

- Thế cô gặp cô ấy rồi à? - Anh ta thất thanh hỏi.

- Vâng.

- Thế à... - Otohiko nói, giọng điệu như thể đã vỡ ra toàn bộ câu chuyện.

- Thế tại sao cô ấy lại đánh cô?

- Có nhẽ do hiểu nhầm thôi.

- Cô ta mà hiểu nhầm thì trầm trọng đấy.

- Hóa ra cô ấy vẫn chưa kể với anh là cô ấy đã gặp tôi à.

- Chưa, cô là người đầu tiên nói với tôi.

- Vậy sao? - Saki từ nãy giờ vẫn im lặng giờ mới lên tiếng.

- Tôi hỏi một câu hơi bất lịch sự có được không?

- Cô cứ hỏi đi. - Otohiko nói.

- Cảm giác khi ngủ với người thân thì như thế nào?

Saki ngồi nghe với một bộ mặt quá nghiêm túc khiến tôi phải bật cười. Otohiko cũng cười ngượng ngịu.

- Đúng là rất bất lịch sự. Cô làm tôi ngạc nhiên quá.

- Chẳng phải nhân cơ hội này thì khó mà hỏi được. Vả lại cũng hiếm khi gặp mặt nhau mà. - Saki nói.

- Thực ra, tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó cả. - Anh ta nói tiếp.

- Nhưng lúc nào tôi cũng cảm thấy không yên lòng. Như mình đang bao biện một điều gì ấy.

- Cậu chàng này vốn dĩ có cái tính cách như vậy đấy. Không thể hôn một cái nếu không có lí do gì. - Saki nói.

- Vậy cơ đấy. - Tôi nói như châm chọc.

- Làm gì có cái thứ hành vi tính dục không lí do chứ. - Otohiko phản kháng.

- Nếu tôi không nhầm thì anh luôn phải sống trong sự chòng ghẹo của bà chị này phải không?

Anh ta gật đầu tỏ ý đồng tình với nhận định của tôi.

- Dầu gì cũng chưa tới mức làm cậu ức chế phải không nào. Chòng ghẹo cậu thấy thú ra trò. Từ ngày xưa rồi cơ. - Saki nói.

Tôi thấy có điều gì đó, theo cái cách của riêng tôi, thật khó diễn tả. Hai chị em họ của xa xưa, lộng lẫy trong bữa tiệc ngày nào, đang trò chuyện ở đây, ngay trước mắt tôi, giống hệt như cái ngày hôm đó.

- Nhưng chuyện đó xưa rồi. À, còn về câu hỏi của cô, tôi yêu Sui cũng lâu rồi, nên chẳng mấy khi làm việc đó nữa. Ờ, chúng tôi giống như anh em mà.

- Thật chứ giống cái gì. - Saki nói khiến tất cả chúng tôi cùng cười lớn.

Sau đó tôi đưa cho Saki tập photo bản dịch. "Cho mình thật sao", cô ấy nói rồi nhận lấy. Otohiko cũng muốn xem, anh ta với tay lấy rồi đọc hồi lâu.

- Bản dịch quá tuyệt. - Anh ta nói. - Này Saki, nếu chị muốn dịch thì ít nhất cũng phải như thế này trở lên đây.

Saki gật đầu. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy tim mình đập mạnh. Cái cảm giác tựa hồ như bao công sức của Shoji được đền đáp vậy.

Trời đã về chiều, bất chợt Otohiko nhìn ra ngoài cửa sổ như để xem lúc này là khoảng mấy giờ.

- Em ra ngoài một lát đây. - Nói rồi anh ta đứng dậy.

Có lẽ trời sắp tối làm anh ta muốn đi gặp Sui, tôi đoán già đoán non. Cái vẻ nhột nhột và u tối của Sui rồi sẽ hòa lẫn trong khung cảnh chiều tà màu opal^[13] của những khu phố còn chưa bị màn đêm nuốt chửng. Khuôn mặt của anh ta tiết lộ cho những người xung quanh về một ý nghĩ giấu kín rằng, mình phải đi tìm cô ấy, trước khi cô ấy tan biến vào bóng đêm. Trên khuôn mặt ấy, có sự tương phản của niềm mong chờ và cả lời cự tuyệt của Sui đối với anh ta.

- Cho gửi lời chào Sui nhé. - Hai chúng tôi nhìn với theo Otohiko.

Saki bảo, chẳng biết phải làm sao với bọn trẻ đó nữa. Thế rồi hai chúng tôi cùng đi ra ngoài ăn cơm.

- Đạo này... sao rồi?

Có thể nhận ra đó là giọng nói của một người say cho dù đang nói chuyện qua điện thoại. Phải rồi, không say thì làm sao mà gọi được. Cho đưa con gái ruột của mình.

- Con vẫn khỏe. Bố thì sao? - Tôi đáp lại.

Đó là một cú điện thoại bất ngờ vào tối thứ Bảy. Bố tôi giờ đây không còn gia đình. Người đàn bà từng cặp bồ với bố tôi đã chạy theo kẻ khác. Trên đời này có những giống người như vậy đấy. Những kẻ không hề sợ thất bại, sẵn sàng bắt đầu những cuộc tìm kiếm mới. Những kẻ như thế, đặc biệt chẳng bao giờ có được một khuôn mặt rảnh rỗi. Tại sao vậy nhỉ? Họ dễ dàng vứt bỏ mọi thứ thế cơ mà, tại sao trên khuôn mặt họ luôn hằn sâu vẻ hối hận như đang phải sống trong một con ngõ hẹp. Bố tôi là người như vậy. Người đàn bà của bố tôi cũng là người như vậy. Những kiểu người không khi nào hòa thuận. Và tôi, kể cả khi đã trở thành một người lớn, cũng chưa bao giờ có thể nở một nụ cười làm thân với họ được.

- Mọi việc vẫn tốt.

- Thế ạ. Bố buồn à?

- Bố quen rồi. Con trai bố cũng sống ở bên cạnh.

- Em cùng cha khác mẹ với con... - Tôi buộc miệng nói ra điều đó. - Gia đình này cũng phức tạp vậy ư?

- Sao lại là *cũng*?

- Chẳng phải vậy hay sao?

- Những chuyện như thế đâu có ít. Làm gì có gia đình nào không có vấn đề. Hi hữu lắm. Con biết không? Trên đời này có đủ mọi loại người ấy chứ.

- Điều đó thì con biết.

- Nếu thấy sợ, con hãy có một gia đình mà đừng bao giờ phải ly hôn cả. - Bố tôi nói.

Đôi khi tôi hay suy nghĩ. Về những vết thương vô hình. Về những dòng họ mắc chứng bệnh tinh thần, những đứa con có cha mẹ nhiều lần ly hôn. Về tất cả những điều méo mó của cuộc sống ấy.

- Con không có cái tự tin ấy đâu.

Chỉ sống không thôi, người ta cũng phải mảy tron cả cuộc đời. Vậy thì, cái gì có thể làm cho bố tôi mãi nguyện được nhỉ.

- Bố ngày nào cũng uống nhiều lắm à?
- Rượu ấy hả. Ừ. Mà con cũng uống được đấy chứ.
- Là di truyền đấy.
- Có lẽ vậy.

- Bố... - Tôi vừa định nói lời tôi muốn hỏi bố, lúc bố tôi ra đi hồi còn nhỏ, rằng "Có phải bố nghĩ rằng, người ta chỉ thật lòng khi quyết định cuộc đời mình trong cơn say, đúng không?", nhưng rồi lại thôi.

- Công việc có suôn sẻ không con?
- Công việc của con tốt lắm.
- Thế à...

Bố đã bao giờ muốn ngủ với con gái mình chưa? Câu này còn khó hỏi hơn nhiều, nên tôi lại đành thôi.

- Thôi, chào con.
- Vâng, chúc bố ngủ ngon.

Tôi cảm thấy mệt mỏi như vừa nói chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ liên tục vì cứ phải lựa từ. Hình như tôi đã nói với bố toàn những chuyện không đâu vào đâu.

Tôi hoàn toàn có thể nhớ lại những lúc bố ở nhà và cùng trò chuyện bình thường với tôi, dễ như đưa tay mình ra là nắm được ngay, ấy vậy mà không sao làm được. Tôi thấy mình hụt hơi, giống như đã lâu lắm rồi mới chơi trượt băng hay trượt tuyết vậy. Phải chăng đó chính là khoảng cách của năm tháng. Con tim tôi vẫn y nguyên như thuở thôi còn là một đứa trẻ nhỏ, nhưng nếu có thể gặp lại bố thì người đứng trước mặt ông ấy sẽ là một cô gái đã lớn, một cô gái giống hệt mẹ mình. Mọi thứ đều không dễ dàng.

Qua âm sắc giọng nói của bố tôi ban nãy, tôi như đã hiểu được đôi điều về cái lý do mà Takase Sarao muốn quyền sinh hơn hết thảy mọi thứ. Liệu ông ấy có coi người mình yêu là thứ đẹp đẽ nhất cuộc đời mình? Chắc là không, giống như bố tôi. Và bố tôi sẽ ra sao, nếu điều ấy vẫn mãi tiếp diễn.

- Tới chơi đi.

Thoạt đầu tôi cứ ngỡ Saki. Nhưng nghe kỹ thì té ra là giọng Sui. Thật đúng là chị em.

- Bây giờ đang bận việc.

Tôi đang phải thu dọn đồ đạc trong phòng nghiên cứu một mình và quả thật rất bận. Khu giảng đường chỉ có mình tôi, ngay cả vào ban ngày, thật giống như bên cạnh một cái bể bơi. Lối đi dọc hành lang với thứ ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra đầy mùi ô-xi đang dư thừa như trên một mặt nước.

- Otohiko chẳng có ở nhà, buồn quá. Tôi còn có cái này cho cậu xem đây. Xong việc rồi nhớ đến nhé.

Trong lòng tôi đang có điều sầu muộn, và lại thấy nhớ Sui, điều ấy khiến tôi muốn gặp cô ta. Bên ngoài cửa sổ, khung cảnh bầu trời đầy những đám bông nhuộm màu thiên thanh như vẫn y nguyên, không hề thay đổi. Tôi thấy vui.

- Được rồi. Công việc hòm hòm rồi tôi sẽ tới. Cậu thích quà gì? - Giọng tôi đầy phấn khích.

- Hôm nay vui lắm nhỉ. Tôi thích loại bánh quế nhúng sô-cô-la ở cửa hàng S. - Cô ta nói rồi chỉ đường cho tôi.

Buổi chiều, tôi tới nhà Sui theo chỉ dẫn. Cứ tưởng là gần ngay bên cạnh, ai dè cũng khá xa nên tôi đành bắt xe buýt. Đi xe buýt cũng mất chừng hai mươi phút.

Cô ta sống một mình trong một khu chung cư hình vuông màu trắng, trông tựa như miếng đậu phụ, ở vùng ngoại thị.

Lần này tôi cũng đoán này đoán nọ, nhưng rốt cuộc lại chẳng có gì hết, vượt xa cả sự tưởng tượng của tôi. Không một đồ vật nói lên tính cách của người chủ nhà.

Một cái tủ lạnh như đương nhiên phải có. Đồ đạc dùng nấu bếp thiếu thốn cảm nên gọi là mớ đồ lè thì đúng hơn. Sàn nhà trống trơn chẳng thảm cũng không đệm ngồi. Và chịu không kiếm đâu ra một cái bàn trong căn phòng kiểu Nhật. Tôi đang trở mắt nhìn vào tấm vách ngăn bị rách toạc một chỗ thì Sui lên tiếng.

- Định sửa mấy lần rồi nhưng ngại cách rách quá.

- Lời thanh minh như một lẽ tất nhiên nhưng nghe thật buồn cười.

Duy chỉ có cái giá sách là còn cho ta đôi chút cảm nhận về người chủ của nó. Những quyển sách nước ngoài, sách tranh, sách ảnh đã cũ... Dickens, Henry Miller... Camus, Mishima Yokio... những cuốn sách bìa mềm, tạp chí thời trang, tạp chí tranh truyện cũ kĩ chất đống như núi.

Chúng được xếp theo kiểu khám xà cừ.

- Chẳng có gì cả nhỉ. - Tôi nói.

Cô nàng này chẳng yêu quý nơi mình ở chút nào, tôi nghĩ. Có lẽ bản thân cô ta cũng chỉ coi nó là một cái hộp đúng như bề ngoài của nó mà thôi.

- Uống trà không?

Sui hỏi lúc đang đứng trong bếp. Rồi cô ta rót nước trà ướp lạnh từ trong tủ lạnh vào một chiếc cốc thủy tinh. Tôi uống thử. Vị trà điệp cá.

- Ngon không?

- Dở ồm.

- Cái này người ta cho tôi ở chỗ làm thêm đấy. Cốc thứ hai tôi sẽ cho cậu uống cà phê vậy. - Sui cười.

Sau đó, chúng tôi cùng ăn món bánh quế nhúng sô-cô-la trên chiếc bàn bếp. Cái chuông gió treo ngoài ban công cứ rung leng keng đến là nhức đầu.

Nơi này chẳng thoải mái chút nào. Cái cảm giác về sự hiện diện của cô ta có chút gì đó mất cân bằng, khiến cho người khác không thể nào bình tâm nổi. Và đó chính là một thể mạnh, nó làm người ta có cảm giác như chưa nói hết điều gì đó lúc chia tay và lại muốn gặp lại vào lần sau.

- Cậu định cho tôi xem cái gì thế?

- À, cái này. Để cảm ơn cậu đã cho mình bản photo hôm trước.

Sui đưa tôi một mớ giấy đã ngả sang màu vàng lúc này còn đặt trên bàn.

- Cái gì thế? - Tôi hỏi.

- Câu chuyện số 99. - Cô ta đáp.

Tôi kinh ngạc.

- Thứ thiệt hả? - Tôi thốt lên. - Mọi người có biết về sự tồn tại của nó không?

Sui lặng thinh.

- Otohiko thì sao?

Sui gật đầu.

- Còn Saki? Và Shoji?

- Không biết nữa. Tôi chưa nói gì cả. Có lẽ anh Shoji không biết đâu.

Cuối cùng thì Sui cũng cất lời. Có vẻ hơi buồn bã. Tôi không hiểu tại sao cô ta không nói cho ai biết về nó.

- Tôi đọc được không? - Tôi hỏi thì cô ta gật đầu.

Tôi bắt đầu đọc. Bản thảo viết tay bằng tiếng Anh. Tôi vẫn nhớ, trong lúc tôi đọc, Sui chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình ảnh khuôn mặt Sui quay ngang, mà tôi chỉ thấy được qua khóe mắt mình lúc ấy, lại là nét mặt ấn tượng nhất của Sui trong tâm trí tôi. Thật kỳ lạ.

Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao câu chuyện số 99 lại không được công bố. Nó chưa thành một cố truyện hoàn chỉnh, có lẽ do trạng thái tinh thần của tác giả lúc đó, theo như tôi nghĩ. Cảm giác như một đoạn tản văn, nói cách khác, nó giống như một khúc luyện hay một bản ký họa. Câu văn nhàu nát, nhói đau mà không biết đích xác là ở đâu.

Người vợ đã chia tay, và những đứa con được nhắc đi nhắc lại trong truyện. Trong một giấc mơ, ông ta trở lại thăm những con người ấy. Họ đang ở trong nhà. Từ ngoài cửa, từ trên trần nhà, ông nghe ngóng họ. Ông ghé mắt qua khe hở của tấm vách ngăn. Ông không thể lên tiếng. Chỉ có những đứa con nhận ra điều gì đó. Nhưng người mẹ nói, hư thanh đấy. Ông cứ nhìn mãi, nhìn mãi, tới nỗi dán chặt cả khuôn mặt mình vào ô kính cửa sổ.

Truyện chỉ lặp đi lặp lại mỗi một cảnh tượng đó thôi.

- Buồn quá. - Tôi nhận xét.

Đó là cảnh tượng phía sau bức màn trong cơn hấp hối của ông. Gương mặt của Otohiko và Saki phía sau ô kính trong mắt ông mới tươi tắn làm sao, giống như tôi đã nhìn thấy trong bữa tiệc hôm nào.

- Chẳng hiểu sao tôi thấy mình thật đáng thương. - Sui nói.

Hình như quan điểm của cô ta hoàn toàn khác tôi. Đôi mắt cô ta cũng nói lên điều đó.

- Cậu nghĩ thế à? - Tôi hỏi.

- Cứ mỗi lần đọc câu chuyện này tôi lại thấy ghen tị và rất đau khổ. Có những đứa con được yêu thương, trong khi ấy lại có những

đưa con chỉ được coi như gái qua đường. Sao mà bất công quá. - Sui nói.

- Tình yêu làm gì có sự thiệt hơn. - Tôi an ủi. - Tôi rất thích câu chuyện số 98. Tình yêu cho con gái và tình yêu cho người mình yêu đã hòa trộn làm một. Tôi có cảm giác, tình yêu của ông ấy đã lan tỏa ra khắp cả vũ trụ bất tận, và thấy mình như được cứu rỗi. Người đáng được ghen tị phải là cậu mới đúng. Theo tôi, nó là thiên truyện tuyệt nhất trong tập sách này đấy.

- Thật thế ư? - Sui bật cười. Chỉ nụ cười ấy là nói lên rằng trái tim cô ta đang khép lại.

- Nhưng dù thế nào thì ông ấy cũng chết rồi. Và thế là tất cả những tác phẩm mà ông ấy viết cũng sẽ dừng lại ở đây, chẳng thể có thêm được nữa.

- Tôi vừa chợt nghĩ ra rằng, hay là tặng Saki một bản phôi-tô câu chuyện này đi? Cô ấy ắt hẳn sẽ rất vui. - Tôi gợi ý.

- Hay đấy. Cũng là một cái cớ để tiếp cận chị ta. Tôi sẽ tặng nếu đúng là nó tạo ra một cái cớ. Chỉ có điều, chỉ cần nghĩ rằng chị ta sẽ rất sung sướng khi đọc nó thôi, tôi đã phát khùng lên rồi.

- Tôi hiểu.

- Tôi cảm thấy mình vô cùng ngu ngốc hể cứ nghĩ rằng Saki sẽ cho ra sách, rồi tập bản thảo chưa được công bố sẽ được đăng ở cuối sáng giống như phần phụ lục. Liệu tôi có nhỏ nhen quá không?

- Không, đó là lẽ tự nhiên thôi mà.

Thật tình thì tôi cũng nghĩ như vậy.

- Rốt cuộc thì cậu về phe nào? - Sui hỏi về nghi hoặc.

- Chẳng phe nào cả.

- Biết ngay cậu nói thế mà.

- Thế thì đừng hỏi nữa.

- Đồ lập dị.

Tôi lại cảm thấy thật vinh dự khi bị cô nàng này xỉa xói là đồ lập dị. Tôi sung sướng và bất giác bật cười.

- À, thế bố cậu đã đưa cho cậu cái này à?

- Ừ. Ông ấy viết nó trong phòng tôi, để đó, rồi chết.

- Thế ư... Mọi việc đều diễn ra trước mắt cậu phải không?

- Chẳng dễ chịu gì khi phải cất giữ bút tích của một người đã chết. Nhưng hồi đó tôi còn là một đứa trẻ nên chẳng hiểu gì nhiều

lắm. Tôi thậm chí cũng chưa bao giờ thử nghĩ xem tại sao tôi không thể vứt nó đi cho tới khi lớn lên.

- Ờ, vậy à...

Tôi đã nghĩ. Đó là một câu chuyện kỳ lạ. Một câu chuyện thuộc một chiều không gian khác, ở một xứ sở xa lạ hơn bất kỳ một xứ sở xa lạ nào.

- Suýt quên, tôi có cái này vẫn định đưa cho cậu. Tôi phải đấu tranh tư tưởng mãi mới quyết định được sẽ đưa cho cậu vào hôm nay đây. - Sui nói.

- Cái gì thế, không phải là câu chuyện số 100 hay 101 chứ? - Tôi cười giễu.

- Cả cái này nữa, tôi cũng đã cất giữ nó từ rất lâu. Cậu không tới đám tang của anh Shoji phải không?

Nói rồi Sui đi sang căn phòng bên cạnh, mở ngăn tủ hộc tường và lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ.

Câu hỏi của tôi lúc đó thật tức cười.

- Ngà voi hay cái gì thế?

- Gần như vậy. - Cô ta đáp. - Thử mở ra coi.

Có cái gì đó rất nhẹ. Tôi mở thật khẽ khàng. Trên miếng bông là một mảnh vỡ, trắng đến sền da gà. Có cả màu vàng... thứ màu của thời gian, giống như tòa nhà này. Thứ màu mà tôi biết rất rõ. Tâm thức tôi bỗng nhiên rời rã.

- Không có lẽ... cái này là xương à? - Tôi hỏi.

- Đúng đấy. Của anh Shoji.

Sui nở một nụ cười ngượng ngùng. Đây đâu phải là lúc để mà e thẹn, tôi thầm nghĩ. Nhưng còn hơn thế nữa, cô ta tỏ ra rất tự đắc.

- Lúc anh ấy được đưa ra từ lò thiêu xác, tôi đã giả vờ thu nhặt tro cốt và đánh cắp nó đấy. Lúc ấy nó vừa ra lò nên còn nóng hôi hổi. Làm tôi căng thẳng quá.

Sui đỏ bừng má, mỉm cười và nói như vậy với tôi. Tôi vẫn không bỏ được cái thói đùa cợt ngay cả vào lúc này, và lại nó làm tôi thấy được trấn an.

- Sao lại thành ra bộ dạng như thế này cơ chứ. - Tôi nói vui.

- Phù, nhẹ cả người. Tôi cứ nghĩ nó sẽ làm cậu buồn bã.

Tôi thì chẳng thấy nhẹ người chút nào cả, nhưng bỗng thấy xúc động vì một lẽ gì đó. Vì sự nhiệt tình của một tấm lòng tốt vừa đủ để

tôi có thể hiểu được, hay vì đó là mảnh xương của Shoji. Tôi cũng chẳng biết nữa.

- Cảm ơn cậu. - Tôi nói.

Sức nặng của chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ trắng, vẫn nằm nguyên trên lòng bàn tay, khiến tôi phải tập trung mọi đầu dây thần kinh dù cho tôi có cố giả vờ không biết tới nó. Các đầu ngón tay tôi như tê liệt.

- Cậu đang làm thêm công việc gì vậy?

- Quầy bar.

- Có hát karaoke không?

- Cái đó cũng có.

- Thế à. - Tôi nói. - Phòng cậu chẳng có gì nhỉ.

- Như thế này sẽ cảm thấy bình tâm hơn. - Sui cười.

Ánh đèn đường hắt vào bóng đêm trùm kín bên ngoài căn phòng. Cái căn phòng không thể giống cái gì khác hơn là một cỗ quan tài ấy.

- Nay, ngồi chơi thêm chút nữa nhé. Có cậu mình thấy vui. - Sui nói tiếp.

Tôi cảm thấy trong lòng cái sức nặng khi phải nâng đỡ một người khác.

- Ủ. - Tôi đáp.

Mảnh xương của Shoji vẫn quanh quẩn trong tâm trí tôi.

Đêm hôm đó, tôi uống rất nhiều, với một người bạn hồi cấp ba đã lâu mới gặp lại.

Tôi khá say. Chưa đến độ không bước đi nổi, nhưng cũng đủ chệnh choáng để thấy mọi thứ đều lấp lánh trước mắt mình.

Tôi đang lần trở về nhà trong trạng thái ấy thì gặp Otohiko. Thị trấn này nhỏ hẹp quá, nên chuyện đó xảy ra thường xuyên. Khi thì tôi bắt gặp anh ta trên đường, lúc lại bị anh ta gọi tên mình khi đang mải mê đứng đọc trong hiệu sách. Nhưng lần nào cũng vậy, chỉ lướt qua và chào nhau lấy lệ.

Thế mà tối hôm đó, chắc tại tôi đang chệnh choáng, nên không một chút may mắn nhận ra Otohiko đang đi lại từ phía trước mặt.

- Này! – Tiếng Otohiko gọi to giật tôi lại vừa lúc chúng tôi suýt qua mặt nhau.

- Ái chà, anh Otohiko đấy à. – Tôi cũng kịp nhận ra.

- Chết thật, cô say rồi. – Anh ta nói

- Ta đi uống trà chứ. – Tôi rủ rê.

- Cô Kazami, cô có biết bây giờ là hai giờ sáng rồi không. - Otohiko cười.

- Mình tới Mr. Donut^[14] đi - Tôi đề xuất - Chỗ đó giờ này còn mở cửa.

- Chỗ đó xa quá. Thôi, để tôi mua ồ uống đóng lon về, chúng mình ngồi vệ đường cùng uống nhé.

- Giống những kẻ cùng khổ quá nhỉ.

- Tuyệt lắm đấy. Chỉ có mùa hè mới uống kiểu đó được thôi.

- Cũng có lý đấy. - Tôi nói.

Mùa hạ đã vào giữa độ. Cũng chỉ còn có mấy tuần lễ nữa, mùa hạ sẽ phai màu. Tôi thấy rầu lòng quá.

Chúng tôi mua trà đại mạch từ chiếc máy bán hàng tự động tình cờ bắt gặp ven đường. Hai lon trà lăn ra kêu lộc cộc. Những cái lon đó lớn tới mức làm chúng tôi phải giật mình.

Chúng tôi ngồi bệt xuống vỉa hè của một phố lớn, phía trước cửa cuốn của một cửa hiệu đã đóng kín, và cứ thế bắt đầu uống. Những chiếc ô tô tới tấp, vùn vụt lao qua trước mắt. Và vỉa hè lại rung lên mỗi khi có một chiếc xe tải chạy ngang qua.

- Ngồi trên đường khoái thật đấy. Cảm giác được mọi thứ đều chân thực. - Tôi nói. - Ban đêm thật sống động phải không?

- Những kẻ sống trên đường phố đều thấy mọi thứ như vậy đấy.

- Thế ư, nếu lúc nào cũng thế này thì mọi thứ sẽ lại chẳng còn gì là lạ nữa.

Thoát ra khỏi nhịp sống thường nhật, đứng lại vừa đúng lúc, ngắm nhìn xe cộ và mọi người lại qua, tôi chợt thấy thế giới này một cách rõ ràng và dị dạng. Bóng đèn đường vẫn thế tự khi nào bỗng cao hơn, trông như sắp chạm tới bầu trời, và ánh đèn pha ô tô cũng hóa ra muôn thứ sắc màu.

Tiếng còi xe,

Tiếng chó sủa xa xa,

Muôn thứ tiếng động trên đường phố,
Tiếng người nói, tiếng giày gõ nhịp.
Cả tiếng gió đập lên tấm cửa cuốn.

Mùi tanh nồng của không khí, cảm giác nóng bỏng của mặt nhựa đường lúc ban ngày. Và tất cả những thứ mùi vị xa xôi của mùa hạ.

- Đạo này có khỏe không? - Tôi hỏi.
- Yếu lắm. - Anh ta nói và nắm mạnh tay tôi.
- Đau!

- Yếu chừng như thế đấy.

- Đồ trẻ con. - Tôi nói. - Anh yêu Sui tới chừng nào?

- Ừm. Biết nói thế nào nhỉ. - Anh ta vừa uống trà vừa trả lời tôi. -

Khi quan sát đường phố như thế này, tôi hình dung ra tất cả những khuôn mặt của những người phụ nữ đi qua lại đều là Sui. Yêu chừng vậy... Hình như có một bài hát giống như thế. Tôi đã ăn cắp ý tứ của bà hát đó rồi thì phải.

- Anh nói hay nhỉ. - Tôi nói.

- Nhưng dù cố gắng thế nào đi chăng nữa thì mọi việc vẫn không ổn.

- Anh đừng lo.

- Tôi sợ.

Thời gian ngưng đọng.

Hắn là khi ấy, Chúa đã nhìn xuống nơi chúng tôi ngồi với ánh mắt ấm áp của ngài. Tôi cảm thấy sự bình yên đó. Giữa khoảng trống sâu thẳm của bóng đêm. Vĩnh cửu.

Đêm giống Sui.

Nếu nghĩ về đêm vào ban ngày, chỉ thấy mờ ảo và chẳng có gì ghê gớm cả. Nhưng khi màn đêm thật ập xuống, cảm giác về nó qua làn da mới lớn lao và thuần khiết, không sao có thể cưỡng lại được.

- Hồi ở bên đó, trong đám chơi thuyền *yacht*, tôi có một anh bạn rượu rất hay. Anh ấy hơn tôi khá nhiều tuổi. Có một lần, sui đã cùng uống với hai chúng tôi khi anh ấy tới Boston chơi. Tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng cô ấy đã tỏ ra hòa đồng một cách rất nhanh chóng. Sui vào vai cô người yêu tiết hạnh của tôi khá tốt. Những lúc như thế, cô biết đấy, nhờ có người thứ ba ở đó mà mọi thứ đều trở nên

dễ chịu hơn, khiến người ta có ảo tưởng rằng tất cả đều vẫn đang diễn ra rất tốt đẹp. Cô có hiểu không?

- Tôi rất hiểu.

Tôi muốn báo với Otohiko rằng : ảo tưởng ấy chỉ diễn ra khi người ta đang có một tình yêu đầy bất an thôi. Nhưng tôi đã không nói ra. Cơn gió đêm hiu hiu thổi tới. Bị vây quanh bởi những tòa nhà cao vút, tôi như biến thành một con cá và nhìn thấy thế giới đang khép kín lại xung quanh mình.

- Nhưng rốt cuộc tôi đã không đánh lừa được anh bạn miền biển ấy. Bọn họ có thứ trực giác nhạy bén lạ lùng. Đặc biệt trong khả năng nhìn nhận chân tướng của các sự việc. Lúc đó, Sui nói cô ấy buồn ngủ và xin phép về trước. Sau khi cô ấy đi rồi, anh bạn tôi có nói: "Cậu yêu một cô nàng đáng sợ đấy, những cô nàng như thế, ngày xưa ở biển có rất nhiều. Những khi mình lơ là, hay sắp phạm phải sai lầm, hay khi mình yếu đuối, mình sẽ bị dụ dỗ xuống đáy biển liền. Tớ chỉ nhìn thấy họ hồi còn trẻ thôi. Hồi tớ còn trẻ ấy, tất cả những cô gái như thế đều có đôi mắt giống người yêu cậu. Đôi mắt của ma nữ, dường như họ cũng không hiểu nổi mục đích của chính mình. Cô nàng ấy, giống hệt những cô gái mà mình có cảm giác đã bắt gặp ở biển." Và tôi chợt nhận ra rằng, thì ra không chỉ có mình tôi nghĩ vậy.

Tôi gật đầu.

- Anh biết rõ mọi chuyện đúng không?

Otohiko cũng gật đầu.

Đêm sâu thẳm của một ngày giữa hạ. Nhắm mắt lại, tôi như nghe thấy tiếng bước chân của cái gì đó đang lướt đi khe khẽ. Tôi cứ ngồi ở đường, im lặng và lắng nghe âm thanh ấy hồi lâu.

Tôi và Sui cùng nhau ngồi trên triền đê của một con sông phía xa thị trấn và ăn bánh mì.

- Thế là cũng cuối mùa hạ rồi nhỉ. - Sui nói.

Chúng tôi ngồi sát bên nhau và nhìn về phía mặt sông. Sóng vỗ lấp lánh.

-Ừ.

Mặt trời sáng chói đang hâm nóng lớp bê-tông bên dưới chúng tôi. Mọi thứ đều trắng lóa. Nước sông vỗ mạnh kêu lên thành những

tiếng ục ục.

- Mặt trời nóng quá làm tôi không mở mắt ra được. Như là buồn ngủ vậy.

Sui nói và tựa lưng tôi. Cái đầu Sui nhỏ và nóng, cảm giác như một con chim nhỏ đang nằm trong lòng bàn tay mình.

- Nắng gắt quá nhỉ.

Tuy nói vậy, nhưng vì vừa ăn no và lại ngại nữa nên tôi cũng chẳng buồn cự quạ.

- Ừm, buồn ngủ. Ồ, xem này, tóc tôi trong nắng có màu vàng thau.

Sui nói chuyện một mình

- A, gió. - Tôi thốt lên.

Cơn gió mơn man dễ chịu. Tiếng chơi bóng, người dắt chó đi dạo, những gia đình đang đi picnic, tất cả tạo thành một lớp mạ cho dải dề màu xanh lục.

Bầu trời chạy tít tới tận khu phố nằm mãi xa phía bên kia dòng sông. Màu của nó như muốn hút lấy tất cả mọi thứ. Người mõi rã. Tôi cảm thấy như chân tay mình đang nhuộm trong một thứ mùi nồng nặc của cỏ. Tôi cảm thấy bất cần. Mọi chuyện. Những chuyện trước đây. Và những chuyện sau này. Bầu không khí nóng nực đang bó chặt lấy toàn bộ cái cơ thể nhầy mồi hồi của tôi. Tôi nhắm mắt lại, mí mắt đỏ ửng. Rồi nó sẽ bị cháy nắng.

- Sướng quá! Nóng quá. Sắp lên đồng rồi. Gọi ai nhập vào bây giờ?

Sui nói trong tiếng cười khúc khích văng vẳng.

- Shoji

Tôi vừa cười vừa nói. Rồi uống một hơi hết lon nước ngọt để dưới chân. Vị ngọt và cảm giác mát lạnh như thấu đến tận dạ dày.

- Được rồi.

Nói rồi Sui im lặng. Một lúc lâu sau, vẫn dựa vào lưng tôi Sui nói.

- *Kazami, cho anh xin lỗi nhé.*

Đừng có nói nhảm, tôi muốn nói vậy mà tiếng nói cứ đông cứng trong cổ họng. Dầu biết rằng Sui đang chọc mình, tôi vẫn thấy ớn lạnh nơi sống lưng từ chỗ có đầu Sui tựa vào. Mồ hôi vã ra lạnh toát. Giọng nói là giọng của cô ta, sao khi truyền qua lưng tôi lại có thứ âm hưởng dì chiều đến như vậy.

- *Đã hẹn với anh là sẽ cùng đi ra biển mà không thực hiện được, em xin lỗi nhé. Em cũng xin lỗi vì vẫn đang cầm sách và đồng hồ của mình.*

Tôi lại càng hoảng sợ hơn, không thể nào cử động được nữa. Nỗi sợ hãi không nói nổi thành lời. Tôi nhòa lệ. Toàn thân cứng đờ, tê dại.

Nhưng cuối cùng, tôi cũng thốt ra được một cách yếu ớt.

- Sui, cậu làm gì thế? Sao cậu biết chuyện ấy của chúng tôi?

Sui ngoảnh đầu lại, hạ một tiếng rồi nhìn tôi ngơ ngác. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Sui đầy những nốt tàn nhang, làn da nhợt nhạt ẻo uột.

- Tôi chỉ nói nhăng nói cuội thôi mà. Cậu khóc à? Tôi xin lỗi.

Cô ta áp bàn tay lên má tôi. Bàn tay nóng bỏng làm tôi thấy váng vất.

- Không sao đâu. Tôi chỉ hồi tưởng lại một chút thôi. - Tôi đáp.

Sui lại tới ngồi bên cạnh tôi, hai tay ôm lấy đầu gối trong chiếc quần jean, vừa nheo mắt trước ánh nắng chói chang vừa lặng lẽ nhìn ra phía trước mặt sông.

Dưới ánh nắng gay gắt như thế này, thế nào cũng có cái gì đó bất ngờ chạm vào tiềm thức và những chuyện như vừa rồi tất sẽ xảy ra. Như một lẽ tự nhiên.

Tự bằng lòng với cách lý giải ấy, tôi cũng nhìn ra mặt nước. Tôi nhìn hoài không chớp mắt, rồi bỗng thấy mình như đang trôi theo dòng nước. Nước trong vắt, tôi nhìn thấy cả bóng của những con cá bơi vút qua. Đám cỏ phấp phồng thờ dưới tay tôi.

- Xin lỗi nhé.

Sui nhắc lại rồi nhìn thẳng về phía tôi và cười. Nụ cười hết cỡ ở đầy trên gương mặt sắc nét như của một đứa trẻ Ấn Độ.

Đã lâu tôi mới gặp lại mẹ. Có lẽ cũng phải đến hai tháng rồi.

"Ngày mai đi ăn trưa với mẹ không?" Đột nhiên mẹ gọi cho tôi qua điện thoại. Ngoài hai chị em chúng tôi, mẹ không sinh thêm đứa nào nữa. Chồng của mẹ (tôi phải gọi như thế vì chưa sống cùng ông ấy bao giờ) là tổng biên tập của một tờ tạp chí. Ông ấy mới lập gia đình lần đầu, nên tất nhiên cũng không có con riêng. Tôi đã không đồng ý việc ba người sống chung với nhau. Đôi khi tôi cảm thấy hối

hận và có lỗi. Thấy hối hận vì khi nghĩ rằng đáng lẽ việc ra ở riêng muộn hơn thì sẽ tốt hơn. Thấy có lỗi khi những cú điện thoại như thế gọi đến và nghe giọng mẹ buồn buồn.

Giờ ăn trưa, nhà hàng đông kín. Tôi bị muộn mười phút nên thốc tháo chạy tới. Mẹ đã ngồi ở đó một mình và đang uống trà đen. Mẹ mặc một chiếc áo vét màu nước biển, trang điểm cẩn thận và đang nhìn ra ngoài cửa ô. Không hiểu sao, nhìn chẳng thấy giống một quả phụ chút nào Từ ngày xưa, mẹ lúc nào trông cũng như vậy.

- Mẹ!

Tôi gọi. Mẹ quay ra phía tôi cười.

- Mẹ gầy đi một chút, đúng không? - Tôi vừa ăn vừa hỏi.

- Ừ. Hè nóng quá, chẳng ăn được mấy.

- Mẹ bận không?

- Lát nữa mẹ có một cuộc hẹn gặp với khách hàng để bàn về công việc sắp tới.

Mẹ cười. Quả là đã có nhiều nếp nhăn hơn khi tôi còn sống cùng mẹ. Tôi lúc nào cũng sống như thể thời gian không tồn tại, nên mỗi khi gặp mẹ, tôi lại thấy mình đột nhiên được đưa đến một tương lai thật rõ ràng, tựa như bằng cỗ máy thời gian vậy. Nhờ mẹ, tôi mới nhận thấy sự trôi chảy của thời gian.

- Đạo này mẹ không làm công việc phiên dịch nữa à?

- Đôi lúc người ta nhờ thì mẹ làm thôi, chứ vào cái tuổi này rồi, ngại ghê lắm. Không phải người mình rất nể tình thì mẹ từ chối ngay.

- Thế còn biên dịch?

- Ừ. Việc của mẹ bây giờ chủ yếu là biên dịch.

- Mẹ làm việc đó cũng lâu rồi nhỉ.

- Sao con lại hỏi như thế?

- Vì dạo này những công việc làm thêm như thế của con cũng nhiều. Con chỉ muốn hỏi, không biết mẹ nghĩ sao về công việc đó thôi.

Thấy tôi nói vậy mẹ nói.

- Mẹ nghĩ con không hợp với việc biên dịch đâu.

- Con cũng biết vậy...nhưng...tại sao ạ? Chắc tại con không tỉ mỉ à?

- Nói như thế nào nhỉ, vì con hơi yếu đuối, à không phải, mà là quá tận tình. Khi dịch, con sẽ đem hết lòng mình giao hòa với những

dòng văn chương ấy. Mẹ nói thế có đúng không?

Đó chính là điểm khiến tôi luôn phải bận lòng, nên trong thâm tâm, tôi thực không muốn bị mẹ nói ra.

- Cái tình trong bản dịch thế nào rồi nó cũng thấm vào mình, dù có lãnh đạm với nó đến đâu đi nữa. Những người như con, thần kinh không chịu nổi đâu.

- Thế cơ ả?

- Mẹ nghĩ vậy. Cái anh Shoji ấy, cũng không hợp với công việc đó.

- Mẹ vẫn nhớ nhỉ.

Tôi nói thì mẹ gật đầu như bảo tôi rằng mẹ nhớ chứ.

- Mẹ nghĩ, dịch một cuốn sách mà mình tâm đắc sang một ngôn ngữ là việc khó đấy. Nhưng nói vậy thôi, chứ gặp phải cuốn sách mình không thích thì còn khổ sở hơn nhiều. - Mẹ cười. - Mẹ rất hiểu những cảm xúc của cậu Shoji ấy. Mẹ cũng đã làm công việc này hơn mười mấy năm rồi mà còn có khi thấy mệt mỏi. Dịch, nó có cái mệt riêng của nó con ạ.

Đúng lúc đó, món tráng miệng và hai tách cà phê *espresso* được mang tới, khiến câu chuyện của chúng tôi bị gián đoạn. Mấy dạo gần đây, tôi ít được nghe mẹ kể về những suy nghĩ của mình nên rất thấy lạ. Cả công việc của mẹ cũng rất lạ.

- Mình cứ phải đuổi theo những trang viết của người khác, tựa như nó là những suy nghĩ của mình. Một ngày bao nhiêu giờ đồng hồ, như chính mình đang phải viết. Phải làm sao để mình đồng điệu với mạch tư duy của người khác. Nó kỳ lạ lắm. Mình phải đạt tới điểm hòa hợp nhất. Thế rồi đôi lúc, mình không còn hiểu đâu là những suy nghĩ của chính mình, và đôi lúc, suy nghĩ của người khác đã xâm nhập vào cuộc sống thường ngày của mình. Nhất là khi dịch tác phẩm của một người nào đó có ảnh hưởng quá mạnh, mình sẽ hớp hồn gấp nhiều lần khi chỉ thưởng thức nó một cách thông thường.

- ... Kể cả một cựu chiến binh như mẹ ư?

- Gần đây mẹ mới hiểu ra điều đó. Hồi mới đầu, vào cái dạo mẹ mới chia tay với bố con xong thì phải, những bản dịch của mẹ không được tốt lắm. Có lẽ vì khi đó, công việc không giúp mẹ thoát ra khỏi những ưu phiền. Cũng có lẽ tại những đêm mất ngủ vì trần trọc

không biết một mình mình có thể nuôi dạy các con và duy trì được công việc hay không... Ờ, nó là cảm giác cô độc con ạ. Mẹ cảm thấy như mình sắp bị đè bẹp. Nhưng chỉ cần mình biết cách thay đổi tâm trạng, cách gì cũng được miễn làm sao để có thời gian tạm dừng tất cả những dòng suy tư của mình lại.

- Ví dụ như chăm sóc con cái phải không ạ?

- Nuôi con thực ra là một chuỗi dài những thử nghiệm và thất bại.

- Mẹ cười. - Còn với mẹ, *kendama* ^[15] mới đem lại sự giải tỏa.

- Cái gì cơ ạ? - Tôi hỏi lại.

- *Kendama*. Bây giờ nghĩ lại, cứ thấy buồn cười, ha ha. Nhưng vào thời điểm đó, mẹ thực sự nghiêm túc đấy. Con con nhớ không, mẹ rất hay chơi *kendama* còn gì.

Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. Hồi xưa, cứ mỗi lần tỉnh dậy đi vệ sinh, tôi lại nghe tiếng cạch cạch rờn rợn đằng sau cánh cửa căn phòng đang đóng kín của mẹ.

- Thế mà con cứ tưởng, lúc ấy mẹ đang đóng đinh vào những hình nhân thể mạng bằng rơm cơ đấy. - Tôi cười trêu chọc.

- Hồi còn nhỏ, đã có lần mẹ giành chức vô địch giải *kendama* của trường đấy. Thế nên, ngay cả bây giờ, mẹ vẫn thường chơi nó để thay đổi không khí. Đôi lúc thôi, chứ ngày xưa thì miết con ạ. Giờ nghĩ lại mẹ cũng thấy là lạ tại sao mình lại chết mê chết mệt cái món ấy đến thế cơ chứ... Cái đó còn tốt, chức trò chơi điện tử không ổn. Cả tivi, đọc sách và uống rượu nữa, tất cả đều không ổn.

- Đâu có gì khác nhau hả mẹ? Miễn người ta thấy say mê à được rồi.

- Ừm, chẳng hạn như làm các động tác trồng cây chuối, hoặc cắt móng chân móng tay, hoặc tắm xông hơi hay bơi lội sẽ rất tốt... nghĩa là, cần phải làm cho cơ thể mình vận động một chút. Có lẽ thế... Nhưng tất nhiên, điều đó có thể chỉ đúng với mẹ mà thôi. Lúc này đây, mẹ muốn có một thế giới khác, không phải thế giới của những bản dịch cũng không phải hiện thực. Một thế giới không có những thiên truyện.

Thiên truyện... gần đây mình đã nghe thấy cái từ này ở đâu rồi nhỉ. À, phải rồi, mình đã nghe thấy từ Sui.

- Nghĩa là trạng thái không suy nghĩ... giống như là tụng kinh hay ngồi thiền ấy phải không mẹ?

- Cũng có thể, nhưng mẹ chưa bao giờ nghĩ sâu xa đến như vậy.

- Có lẽ cả con và anh Shoji đều quá say mê cái thế giới trong tiểu thuyết nên không thích hợp với công việc này mẹ nhỉ... - Tôi nói.

Tôi không đủ tự tin để có thể toàn tâm toàn ý vào chơi *kendama* hay cắt móng chân móng tay một cách vô tư như thế được.

- Con ấy à, cái gì cũng hấp thụ cả vào mình. Cả bầu không khí xung quanh. Đã có lúc con không nói được thanh tiếng phải không nào? Con không thích những chuyện đời dữ dội, nhưng lại luôn cảm nhận được bầu không khí ấy. Có thể nhờ vậy mà con đã trở nên mạnh mẽ hơn, song mẹ không muốn thấy con lại khóc một lần nữa, giống như khi Shoji mất đầu. Con là một đứa khác người. Hơi giống bố con đấy.

- Hôm trước bố gọi cho con.

- Ông ấy ra sao?

- Bố rất suy sụp.

- Thế à?

- Nhưng bố chẳng thay đổi gì. Mẹ cũng chẳng thay đổi, vẫn còn trẻ lắm.

- Vậy sao? - Mẹ cười.

Nhìn bề ngoài, mẹ mỗi ngày một già đi, vậy nhưng khi trò chuyện, cái cốt cách ấy của mẹ, có lẽ là từ thời con gái, lại được bộc lộ ra. Và tôi cảm thấy mình như đang nói chuyện với mẹ của thời con gái ấy, chứ không phải với người mẹ đã về già.

- Con dạo này thế nào? Vẫn vui vẻ chứ?

- Vâng, vui lắm mẹ ạ.

Câu nói đó của tôi là thật lòng. Tôi cảm thấy yêu sâu sắc, tận xương tủy mình, cái thời khắc đang trôi đi kia.

"Con bắt đầu hiểu cuộc đời, và những cảm xúc trong mỗi thời điểm khác nhau của mẹ, chỉ là chút ít thôi. Nghĩa là con không còn nhỏ nữa, phải vậy không mẹ. Nhưng con thấy lo lắng vô cùng. Con thấy mình cô quạnh khủng khiếp."

Tôi quý Sui, nhưng không bao giờ chủ động đến gặp cô ta hay gọi điện thoại trừ phi Sui gọi cho tôi. Phải tự mình tạo ra một khoảng cách nhất định bởi nếu không, Sui sẽ trở nên có ý nghĩa quá lớn trong cuộc đời tôi, và khi ấy, tôi sợ một ngày không còn Sui sẽ tới. Sui là con người như thế trong suốt một hay hai tuần nay, mọi thứ đều rất lạ. Đã có bao nhiêu chuyện diễn ra dưới cái ánh nắng tương như vĩnh hằng bất biến ấy. Lòng người và những sự kiện. Mùa thi đang âm thầm mài dũa những chiếc nanh sắc nhọn của mình. Vào một buổi sớm, khi những cơn gió se lạnh đột nhiên thổi tới và bầu trời bỗng vút lên cao, tôi chợt nhận ra rằng, thời gian đâu có ngừng lại, đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Rõ ràng có cái gì không nhìn được bằng mắt thường đang tiến triển. Sui gọi điện cho tôi rất nhiều. Kể cả nghe thấy giọng nói của Sui, từ sâu thẳm tôi lại cảm thấy trái tim cô ta đang mỗi lúc một thêm rời rã. Lúc nào cũng ngập tràn cái âm hưởng như muốn nói, thôi, thế là tới cuối con đường rồi.

Và khi đó, khuôn mặt của Otohiko được mặt trăng soi rọi vào cái đêm chúng tôi ngồi uống nước bên đường ấy, lại hiện lên trong tâm trí tôi.

Sui gọi điện cho tôi, lúc đó đã khuya lắm rồi.

Tôi biết rằng Sui rất say khi nghe thấy giọng nói của cô ta.

- Kazami ơi, Otohiko ngủ mất rồi. Có quá đáng không kia chứ? - Sui nói.

Ban đầu, tôi cứ tưởng Sui đang định kể tôi nghe những chuyện yêu đương tẻ nhạt giữa bọn họ, nên chỉ đáp một cách hững hờ.

- Thì chắc tại anh ấy buồn ngủ chứ sao.

- Từ khi, xung quanh tôi đã toàn là những người dễ ngủ. Mẹ tôi say rượu, nằm đó ngủ, tôi cũng chỉ biết nhìn. Tôi nhìn cảnh tượng đó nhiều tới mức, bây giờ nếu có nhớ lại, cũng không thể nào tưởng tượng ra khuôn mặt mẹ tôi có đôi mắt đang ở thì sẽ như thế nào. Bố tôi... hay phải gọi là người tình của tôi, hoặc nên gọi là nhà văn Takae chẳng (?) cũng thế nốt. Ông ấy thao thao bất tuyệt trong bóng tối những lời ta thán, sự hối hận rồi là tham vọng. Để rồi sau khi đặt vấn đề xong thì ngủ mất. Còn tôi thì nghĩ về bao nhiêu thứ, về nghệ thuật, về cuộc sống tự do, về chống đối xã hội và mất cứ tình queo. Tôi cho rằng thời gian suy nghĩ của tôi dài hơn của bọn họ nhiều.

Mất ngủ cũng có cái thú của nó đấy. Đêm lạ lắm. Nó chỉ là khoảnh khắc vượt qua đối với những người đi ngủ sớm, nhưng dài như cả một cuộc đời đối với những người thức trắng. Không ngủ, tôi thấy mình được thêm nhiều thứ.

- Hay cậu uống chút gì đó rồi ngủ đi.

Tôi nói vậy vì thấy Sui có vẻ đang vô cùng dần vật

- Uống mãi rồi.

Âm điệu của một thứ cảm xúc không phải khóc lóc cũng không phải giận dữ. Đó là cách biểu đạt tình cảm thường đi kèm với một nụ cười trống rỗng của đàn bà khi họ bế tắc trong tình yêu. Tôi cũng hay làm vậy. Nó như hiển hiện trước mắt tôi. Nhưng thường thì đàn ông không nhận thấy điều ấy. Hoặc giả, họ có nhận thấy nhưng cứ để mặc người đàn bà trong bóng tối và chìm sâu vào giấc ngủ của mình.

Giống như Sui đang ở đó lúc này, theo cái cách như vậy.

- Có Otohiko ở đấy không? Cậu nói to thế mà vẫn ngủ à? - Tôi hỏi.

- Không, tôi đang gọi từ bên ngoài đấy chứ. - Sui nói làm tôi giật mình.

- Bên ngoài á?

- Ừ, tôi đang đứng trong cái bớt điện thoại ngay gần nhà cậu.

Thảo nào, tôi nghĩ. Nhân tiện rảnh rồi, mình nên đi chơi một chút chẳng.

- Cậu cứ làm như tôi là kẻ lúc nào cũng rảnh rỗi lắm đấy.

Thấy tôi nói vậy, Sui cười.

- Ngày xưa, mối quan hệ giữa người với người đâu có như thế này phải không. Họ cởi mở hơn nhiều thì phải.

- Cậu đang ở chỗ góc phố đó hả? Chờ chút nhé. Mình đi uống cái gì đi.

Nói rồi tôi cúp điện thoại. Sửa soạn xong tôi lập tức ra khỏi nhà.

Tôi sải bước trên đường trong bóng tối và chợt nghĩ, biết đâu, Sui chỉ là một con người hoàn toàn bình thường, khỏe mạnh và chẳng có gì khác người cả. Nếu nghĩ kĩ sẽ thấy mọi thứ đều hợp lí, nào có đâu chứng bệnh thần kinh.

Vậy thì sự hấp dẫn của cô ta là gì nhỉ? Tôi tự hỏi.

Phải chăng là cái tính cách chấp chĩnh kia, hay lòng tự mãn về khả năng tự lập của mình? Hay là cái gì đó tựa như nỗi dần vật nội

tâm chỉ của riêng mình cô ta, không thể chia sẻ với bất kỳ ai khác? Hay là thứ ngôn ngữ ám hiệu mạnh mà chẳng mấy người hiểu được?

Giữa đêm khuya, Sui đeo kính đen và tựa vào bốt điện thoại, chẳng khác nào cảnh liễu rủ vờn mình trong gió.

- Đêm rồi sao còn đeo kính đen thế? - Tôi hỏi.

- Không đeo để người ta nom thấy cái mắt sưng vù vì khóc này sao. - Cô ta nói bằng cái giọng nghệt mũi.

- Lần này mà bị cậu phang cái nữa chắc tôi chết. - Tôi rào trước vì nhìn thấy chai rượu vang đang thò ra từ cái túi giấy lủng lẳng trong tay Sui.

- À, không phải, không phải.

Cô nàng ướm nhèm vì khóc vừa xua tay vừa cười lớn và thanh minh. Nụ cười nở trên môi Sui khiến tôi nhẹ nhõm. Tôi chẳng thích phải nhìn người khác khóc chút nào.

- Tôi uống suốt đường tới đây đây.

- Cái gì, cậu tu chai à? Cậu cho rằng mình giống như một nữ tài ử nào ấy ư? - Tôi vỗ vỗ vai cô ta châm chọc.

- Cậu đoán sai bét. Tôi uống bằng cốc giấy đấy chứ. - Sui lại ngoác miệng cười.

Vui quá.

- Uống kiểu ấy chắc dở òm.

- Không sao. Lúc này tôi còn uống ở chỗ khủng khiếp hơn nhiều. Bây giờ mình đi đâu? Đến cái quán nào nhé?

- Khỏi quán xá. Chỉ bằng đi tới chỗ cậu vừa uống lúc này đi. Nó ở đâu?

- Ở đó chẳng có ai cả. Rất kích thích. - Sui nói. - Thực ra chỗ đó cậu tới nhiều lần rồi.

- Chỗ nào vậy nhỉ...- Tôi nghĩ ngợi.

- Đi theo tôi.

Hôm nay là cuối tuần, phố xá thật đông người. Không khí náo nhiệt như ngày hội hòa lẫn với bầu không khí mát rượi của đêm hè. Chúng tôi phong phanh trong những chiếc áo mỏng, và bước đi với điệu bộ rất ư nhàn hạ. Ai đó cất tiếng bắt chuyện hòng tán tỉnh, nhưng chúng tôi bỏ mặc và đi mất.

- Cuối hạ rồi nhỉ. Đường phố từng bừng, huyên náo quá chừng phải không? Thế mà giờ này, cái gã Otohiko lại đang ngáy khò khò, thật ngu ngốc làm sao. - Sui nói.

Cô ta mặc một chiếc sơ mi màu đỏ. Rất hợp với bóng đêm.

- Nếu không có kiểu thần kinh như vậy, chắc chẳng yêu nổi cậu đâu.

- Có lẽ thế nhỉ. Chỉ nghĩ cho mình là không tốt phải không. - Sui cười.

Mỗi khi nói bất kỳ chuyện gì về hai người họ, như nói về một cặp tình nhân bình thường nào đó, tôi lại cảm thấy một thứ dư vị như thể vị đắng, hay nỗi xót xa trong lòng mình.

- Ở đoạn nào?

- Cậu có nhớ, ở bên kia ngã tư khu phố 6 có một cái siêu thị rất là lớn không? Nó ở gần đấy.

- Ài chà. - Tôi thốt lên. - Đó là khu chung cư anh Shoji đã ở mà.

- Cậu không muốn tới đó à? - Sui hỏi.

- Đâu có. Lâu rồi tôi không qua, nên cũng thấy tò mò. - Tôi đáp.

Đi sâu vào một con phố nhỏ ừ đường phố chính, đêm bỗng tối đen như khi người ta bị xây xẩm mặt mày.

- Đây rồi này.

Tòa nhà chung cư quen thuộc sừng sững hiện ra trong bóng tối. Phía trước là một tấm vải trắng được căng lên cảnh báo công trường đang thi công. Từ ngoài nhìn vào, tất cả những ô cửa sổ đều tối om. Có lẽ nó đang được xây dựng lại, hoặc sẽ biến thành một tòa nhà công sở. Thế là nó sẽ không còn nữa, tôi thầm nghĩ.

- Tôi cũng đã đến đây chơi vài bận, nhưng nghĩ tội cho cậu nên chưa ngủ với anh ấy một lần nào cả. Chuyện hay không? - Sui hỏi tôi.

- Bây giờ thì hay, chứ lúc đó chưa chắc đâu nhé.

Tôi ngẩng lên nhìn tòa nhà tối om. Tầng dưới cũng là hiệu giặt là, bên cạnh nó có một lối vào. Một khu nhà chung cư ba tầng không thang máy, xám xịt, gồ ghề. Phòng của Shoji ở trên căn phòng đó, ban đêm cũng vậy, lúc nào cũng nhỏ và yên bình. Nó êm ả tựa như tôi đang nhìn ra từ khung cửa sổ của con người Shoji bằng xương bằng thịt. Hồi đó tôi ngủ rất ngon. Bây giờ thì chịu, tới độ có thể cho rằng cái thời ngủ ngon như thế đã không còn nữa.

- Hồi nãy, trong lúc than khóc, tôi đã phát hiện ra là có thể leo lên được nóc nhà đấy. - Sui khoe.

- Tuyệt quá. - Tôi phấn khích. - Cứ như đi thám hiểm nhỉ.

- Ờ, phải gọi là trò thử thách lòng can đảm chứ. Ở đó một mình thì có mà sợ chết khiếp. - Sui nói.

Rồi chúng tôi hướng tới lối vào căn lạng đang ngoác cái miệng đen ngòm của nó. Tiếng gót giày nện xuống nghe âm vang trong bóng đêm hun hút. Tôi vẫn nhớ cái vết loang lổ trên bức tường chỗ thiếu ngủi có ánh trăng rọi vào. Chỉ có nó là còn mới nguyên trong ký ức của tôi, như những ký ức của thời thơ ấu.

Được sống ở đây đã từng là mong ước của tôi thời con gái. Không phải chuyện kết hôn hay cái gì đại loại thế, cũng không phải việc chuyển hẳn tới đây, chỉ đơn giản là được ở đây mãi mà không phải về nhà. Trong lúc thoăn thoắt leo lên các bậc cấp, một khoảnh khắc ngắn ngủi, sự hoang tưởng về những đồ vật phía sau cánh cửa tối tối kia dội mạnh vào đầu óc tôi, giống như điểm nhắm của con chim đang vun vút lao qua bầu trời ở tầm thấp, không sao ngăn lại được.

Bước vào trong, sẽ thấy đồng bát đĩa ở bên tay trái.

Một cái tủ lạnh màu xanh lá cây.

Bức tường dán kín những mẫu tài liệu.

Cái chai nhét đầy những đồng tiền xu.

Một con vẹt đuôi dài to tướng được nuôi giấu giếm.

Trong tôi đầy ắp một cảm giác, rằng những thứ đó chắc chắn vẫn còn nguyên như thế, ở phía sau cánh cửa. Tựa như một linh hồn trở lại ngôi nhà nơi cố hương vào lễ Vu Lan đang quanh quẩn xem khắp lượt căn nhà, tựa như dòng ký ức xa xăm về một khoảng sân trước nhà ông bà nội (những con người không còn gặp được nữa, và ngôi nhà không còn cần phải trở lại thăm) mà tôi chỉ về được vào những dịp nghỉ hè.

- Cậu chưa uống gì mà cứ như là đã say rồi tể. Ờ, giọng mình sao nghe lạ quá nhỉ?

Tiếng Sui khẽ khàng, lắng đầy trong bóng tối.

- Chắc cậu đang say những hồi ức chứ gì.

Sui nói gọn lỏn.

Leo hết bậc cầu thang là lên tới tum tầng thượng. Tôi đã từng lên đây để thả diều, chỉ một lần duy nhất. Hồi đấy, cửa tum lúc nào cũng bị khóa. Shoji đã chế riêng cho mình một chiếc chìa khóa khác, chỉ để lên đây thả những cánh diều anh tự làm.

- Cửa khóa à?

Sui nắm tay vào chiếc khóa đã gỉ hoen gỉ hoét trên cánh cửa, bắt thần giật rầm rầm như một con khỉ đột bị nhốt trong lồng.

- Ghê quá! Tiếng cửa đang kêu ầm ầm kia kìa. - Tôi kêu lên.

- Sợ gì.

Sui vừa tì mình vào cánh cửa vừa nói. Trời tối quá nên tôi không biết gương mặt Sui khi ấy trông như thế nào. Cô ta có vẻ đang cố sống cố chết phá cái cửa đó ra làm tôi thấy sợ. Thế rồi cô ta kêu lên: Được rồi, và cánh cửa mở ra ken két. Mùi dung môi lâu ngày bị nhốt chặt bên trong như úa ra hòa lẫn vào bầu không khí tươi mới, mát rượi của trời đêm.

- Cứ như lâu lắm rồi mình mới được ra ngoài ấy nhỉ. - Sui nói.

Chúng tôi đang đứng trên tầng thượng chật hẹp của tòa nhà, nơi có cái bể chứa nước đã bỏ không. Xung quanh là cảnh đêm trong suốt và im ắng. Màn đêm tĩnh lại như ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ.

Sui ngồi xuống đó và bỏ rượu vang ra.

- Vang không được lạnh lắm.

Nói rồi Sui rót rượu vào ly tôi.

- Chỉ có cốc giấy thôi.

- Hình như nó càng ngày càng mềm ra gì phải xem, xem chừng uống kiểu này dở đây. - Tôi nói

Rượu vang đỏ. Vị rất ngọt.

- Có ăn không? - Sui hỏi rồi lấy từ trong túi ra mấy miếng phô-mai. Tôi cầm lấy một mẫu lên ăn.

- Tiệc kiểu này thì cũng hay chứ.

- Rõ là thế rồi. Nói thực, chỉ có mùa xem hoa anh đào và độ giữa hè mới được uống ở ngoài khơi tế này thôi. - Tôi nói một câu giống hệt lời của Otohiko. - Nói vậy, hôm tôi uống trà với Otohiko cũng như thế này đấy. Hai người xem ra rất thích bầu không khí ngoài trời phải không?

- Cứ cãi nhau mãi ở trong phòng, ngột thở lắm. Những lúc ấy tôi lập tức bỏ ra ngoài. Ra ngoài về rồi thì lại làm lành với nhau.

- Ra vậy, cũng là kinh nghiệm của cuộc sống phải không. - Tôi nói.

Tiếng xe cộ ừ xa vọng lại gió bắt đầu làm mồ hôi lạnh toát. Chiếc váy tôi đang mặc bay phần phật.

- Mình uống hết chai này ở đây rồi lại ra quán uống đi. Cảm giác sẽ kỳ lạ và thú vị lắm đấy, cậu ạ.

- Đúng đấy, để đầu óc khỏi phải trở lại bình thường nữa.

- Đi nhé.

- Ừ. Đi đi.

- Tôi chưa từng có một người bạn nào cả. Những người ở chung thì rất nhiều, nhưng để có thể trò chuyện được như thế này thì chưa bao giờ có. Cùng lắm cũng chỉ như Otohiko thôi.

- Vậy ư. - Tôi nói. - Có khi chính vì thế mà hai người là một cặp hoàn hảo đấy. Người này than phiền về người kia, rồi nghi hoặc, vậy mà vẫn yêu nhau.

Thực ra, những cặp tình nhân không như thế chẳng có nhiều.

- Ừm, cũng không biết nữa. Nếu chỉ là quan hệ bình thường thì có mà chia tay từ lâu rồi. - Sui nói.

- Hồi ở với bố cậu thì thế nào?

- Sống ở khu phố chợ trong nghèo khổ và trong niềm rộn rạo của tuổi thanh xuân. Mẹ biệt tích. Mọi thứ đều lộn tung phèo, đầu óc hơi hỗn loạn chẳng biết đâu là đúng sai nữa. Chỉ có nhựa sống là trang trề, sung mãn. Và, bố là kiểu người không hề có cảm giác tội lỗi. Hình như bố tôi thì có. Con người ấy, giá kể có không gặp tôi đi nữa thì cũng chẳng thể sống lâu hơn có thể. Có khi, được gặp nhau, rồi cùng trải qua những khoảng thời gian thân mật, thành ra lại tốt. Tôi vẫn thường nghĩ vậy.

- Cậu không nghĩ rằng nó quá thân mật à? - Tôi hỏi thì Sui cười.

- Cũng có thể. Nhưng xem ra như thế lại hợp với tôi hơn. Ở Nhật Bản, mọi thứ đều quá trật tự, cái thiện và cái ác thật khó tách bạch, rồi lúc nào cũng phải lựa xem ánh mắt của người khác. Trên tàu điện, cậu có thể gặp đầy rẫy những kẻ quấy rối phụ nữ, thì ngay lập tức cậu lại sẽ thấy một bà vợ tốt bụng đến phát sợ, làm mình phải bật khóc. Không dễ chịu chút nào. Tôi cảm thấy mình già rồi, và lại có cái

gì đó cũng đang thay đổi ở bên trong. Không dễ sống, nhưng có vẻ như cũng duy trì được.

- Tôi hiểu, đó là ý kiến chung của những người mới về nước sau một thời gian dài sinh sống ở nước ngoài.

- Mọi người đều cảm thấy thế đúng không. - Sui nói như tìm thấy sự đồng cảm. - trong một thời gian dài, đối với tôi, được thức giấc tại chính nơi mình đã đặt người xuống ngủ vào hôm trước là một niềm vui khôn tả.

- Tôi sợ cái hoàn cảnh mà cậu đã phải đối mặt, nó sẽ làm tôi phát điên lên mất. - Tôi nói.

- Tôi ước gì lúc nào cũng được nằm ngủ trên cùng một chiếc giường trong ngôi nhà của mình.

- Bây giờ điều đó trở thành hiện thực rồi.

Sui bảo rằng, cô ta muốn sống một cuộc sống không chỉ có toàn những chuyện đảo điên. Thôi đi Sui ơ, đừng có nói rõ ràng những chuyện đau lòng thầm kín, tự nhiên tới mức rỏ tiền ra như thế, tôi thầm van lơn.

- Đừng có vẻ ngán ngẩm như thế, chuyện sinh động thế cơ mà. Lúc này đây, từng lời tôi kể đều là những chuyện có thật đấy. Những lời nóng hổi chỉ dành riêng cho cậu thôi, ở đây, lúc này, thầy kệ nếu cậu có cho rằng nó giống một câu chuyện nào đó đã được nghe ở đâu đó.

Sui bất ngờ nói vậy làm tôi giật thót mình.

- Xin lỗi nhé. Trông mặt tôi thất vọng lắm sao?

- Ừ, nét mặt của cậu bảo với tôi rằng, đừng có nói những chuyện chán ngắt như thế. Trước nay chỉ có cậu là làm ra bộ mặt như vậy thôi. - Sui cười. Đôi mắt ti hí lấp lánh. - Cậu đã bao giờ có một tình yêu đích thực chưa?

- Cũng muốn có, nhưng... chẳng biết thế nào. Shoji có thể đã là một tình yêu như thế, nhưng trước khi chúng tôi biết giận hờn, cãi vã, thì anh ấy chết mất rồi. - Tôi nói. - Sao thế? Tự nhiên cậu cứ như là chị gái tôi vậy?

- Trở về Nhật, tôi thấy tất cả những con người mà tôi bắt gặp, cả Otohiko nữa, đều là những kẻ nhàn nhạt. Tôi bỗng nổi bật giữa bọn họ. Tôi vẫn tưởng, con người là phải bụi bặm một cách kỳ lạ, rồi bời phức tạp, vừa đáng xấu hổ vừa cao quý, phải là những đoạn tần vô

hạn chứ? Cuộc sống thật tuyệt. Tình yêu thật tuyệt. Khi yêu, lúc thì mình phải tỏ ra như nữ nhi yếu điệu, khi thì mạnh mẽ, khi thì yếu ớt, cười lớn tiếng cãi nhau với chàng, lại cùng sánh vai ngấm trăng, cũng là một việc và hôm cảm thấy, hôm thì không. Rồi khóc lóc, rồi hù dọa làm nũng. Nhưng tóm lại, tất cả những điều ấy đều chính là chính mình. Khi đi gặp người mà mình yêu, với ai cũng thế, phải luôn diện những ộ cánh rực rỡ nhất. Nó hẳn là một bản năng, một bản năng không lý do nào hết. - Sui cười. - Cậu phải yêu một tình yêu thật dữ dội, muôn vàn cung bậc. Muốn truyền đạt cái đó cho cậu quá, nhưng tiếc rằng tôi cũng là con gái.

- Cậu đã bao giờ yêu người cùng giới chưa? - Quả là khi hỏi câu này, tim tôi đập rất mạnh.

- Có bị tấn công nhưng chưa thử. Kể ra mà thử thì tôi đã ăn cú hattrick ^[16] rồi cũng nên.

Câu nói đó của Sui khiến tôi bật cười khúc khích. Con say bắt đầu chạy lên tới mũi. Cảnh đêm lấp lánh như đang nhích dần về phía chúng tôi.

- Nhưng tôi mến cậu. Có cậu tôi thấy an tâm. Tất nhiên là cũng căng thẳng. Một tâm trạng gì đó rất khó diễn tả. Như là được cứu rỗi ấy. Nói chung, cậu là một người kỳ lạ. - Sui nói. - Cứ ở đây chơi đã nhé. Mùa hạ mà.

Nói xong Sui nằm soài người xuống, bên cạnh tôi. Một mùi tóc con gái ngọt ngào, quần quýt. Mùi thơm của hoa nhài và gỗ đàn hương. Đó là thứ dấu hiệu của đêm hè, đang trườn mình qua nơi đầu mũi.

- Không biết cậu sẽ thế nào nhỉ. Bằng giờ này sang năm cậu đang làm gì? - Tôi tự nói với mình.

- Ừ. - Sui đáp lại.

Tôi thấy sợ sự giao hòa của hai tấm lòng một lúc một thành thật hơn. Tôi sợ sự dịu dàng của Sui như sợ sự quyến luyến của một con vật nuôi đối với mình. Cô ta là sự hiện hữu của nhục thể không hề có trong mình nỗi lo sợ bị ghét bỏ. Tôi không phải kẻ đồng tính, cũng không phải cô bé học sinh cấp ba, chỉ đơn giản là một người phụ nữ. Sống bên cạnh những con người này, những con người nhuộm màu quá khứ, của cái thuở sức sống còn căng tràn, tôi như đang ở trong

một vườn hoa nằm chệch ra ngoài hiện thực một cách khó nhận biết. Nhưng tôi nhận ra điều đó. Một khoảng thời gian đẹp đẽ. Và thật tuyệt. Nhưng hữu hạn. Chứ không kéo dài mãi mãi. Tôi bỗng choàng tỉnh và tự hỏi tại sao tôi lại đang ở đây vào lúc này.

Gió thổi mạnh. không khí bắt đầu se lạnh.

- Mà này, quả thực là có một lời nguyền đấy. Cậu biết chứ? Sui nói.

- Thôi đi, cậu đừng có nói những chuyện ấy ở chỗ tối tăm như thế này. - Tôi ngăn lại.

Khoảng nền xi-măng màu trắng này vốn là bộ phoi quần áo bỏ không. Một không gian chết chỉ có hơi thở phập phồng của những gợn hạt trong khung cảnh của ban đêm. Có ai đó đang lắng nghe? Lúc nào cũng có ai đó đang lắng nghe?

- Vào cái ngày anh Shoji chết, cậu có cảm thấy không? - Sui hỏi.

- Cảm thấy có cái gì đó trong phòng, ngoài cậu và anh ấy?

- Không biết.

Nhưng quả thực là tôi có thấy. Vào buổi sáng hôm đó, trong tòa nhà này.

- Từ hồi sống với bố, cho tới khi sống với Shoji, rồi cả khi gặp Otohiko, lúc nào tôi cũng cảm thấy nó. Cái cảm giác bất lực tựa như mình đang cảm thấy mình yếu hơn nó. - Sui nói với đôi mắt mở to. - Tôi chẳng biết sợ cái gì bao giờ, chỉ có mỗi điều đó là ngoại lệ. Lúc nào tôi cũng thấy nó. Tôi đã ở trong phòng bố tôi trước lúc ông ấy chết. Có dấu hiệu báo trước. Cái gì đó như một sức mạnh của số phận ác nghiệt đang thẩm ra từ quyển sách ấy. Bố tôi đã chết vì nó. Và tôi thấy sợ khi nghĩ rằng ,có thể mình đang sống cũng là nhờ nó. Và cả việc gặp cậu, cả việc chúng ta đang ở đây, uống và trò chuyện với nhau cũng là vì nó.

- Cái đó tôi không rõ lắm, nhưng nó là sức mạnh của thiên truyện kia? Hay tài năng của bố cậu?

Tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao. Và hồi tưởng lại khuôn mặt của những con người mà tôi đã từng gặp. Trên tòa nhà mang dáng hình phế tích này, tôi như kẻ đang ngồi nghỉ lưng bên một di tích ở xứ sở kia xa lạ. Cảm thấy điều ấy là tôi. Là tôi ư?

Dòng suy tưởng của tôi luôn dừng lại ở đó.

- Không phải thế, cha tôi chỉ đơn thuần là một chiếc hộp thôi. Chỉ là một người Nhật Bản phiêu dạt, rũ bỏ tổ quốc mình. Chính lời nguyên ấy đã ám vào cha tôi. Và ngay cả khi cha tôi chết đi, nó cũng không hề biến mất.

- Cái đó là một câu chuyện về nghệ thuật và linh hồn? Hay là...

Tôi chỉ kịp nói hết thì Sui giành lời.

- Cậu biết rõ cái "hay là" đấy mà. là linh hồn ác độc, là lời nguyên, hay một sứ mệnh xấu xa. Tựa như dòng máu nham hiểm bằng mọi cách muốn ngăn cản tôi và Otohiko

- Câu nghĩ vậy sao? - Tôi nói. - Nhưng cậu đang thắng nó còn gì.

- Thật vậy ư. - Sui đáp lại. - Giá như người đó sớm thoái lui thì tốt biết mấy.

- Ai cơ? - Tôi hỏi.

- Là Saki. À, tôi gửi chị ta bản phôi-tô câu chuyện đó rồi.

- hả, từ bao giờ vậy.

Giật mình, tôi đứng dậy, đặt tay lên thành lan can tầng thượng và nhìn xuống dưới. Quả đổi ngạc nhiên, tôi thấy như đất trời xoay đảo.

- Vì cậu bảo tôi nên gửi cho chị ta, tôi nghĩ như thế cũng tốt mà.

Quay lại, thấy Sui đang nở một nụ cười. Chiếc quần soóc trắng nổi bật trong bóng tối. Cả hàm răng trắng muốt của cô ta nữa.

- Sao cậu không trực tiếp đưa cho cô ấy? - Tôi nói

- Chịu thôi, xấu hổ lắm. - Sui ngượng ngùng. - Ôi, mình say mất rồi.

Sui gục đầu xuống. Ngón tay như đang gom những mảnh xi-măng vỡ hồi lâu, trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. Tôi thấy bồn chồn nên tiến lại gần để xem, thì Sui đã ngủ mất rồi.

- Dậy đi.

Tôi lay mạnh Sui vừa dụi mắt vừa cố gắng ngồi dậy.

- Tôi vừa mơ thấy những ngôi mộ. - Sui nói. - Bên dưới chúng ta, tất cả đều hoang phế không một bóng người. Chuyện này không hay chút nào cả.

- Phải đấy, một ngôi mộ khổng lồ. - Tôi đồng ý. - mình mau đi xuống rồi ra khỏi đây thôi.

Sui gật đầu. Sau đó, chúng tôi lại trở ra khu phố vẫn đang tấp nập như một cái chợ, và tiếp tục uống.

Giờ đây nghĩ lại, tôi vẫn phải thừa nhận rằng, trên cái tầng thượng khi ấy không hề có bóng đèn độc địa nào. Mà bao quanh chúng tôi chỉ là một cái gì đó thật ể chịu, cái gì đó tựa hồ như những giấc mơ thời thơ ấu, trong đêm.

Buổi chiều hạ tuần thán Tám, tôi và Saki đang đi ngang qua khu phố để về nhà sau khi xem xong một bộ phim. Trước đó, chúng tôi đã thống nhất với nhau là sẽ cùng đi uống trà rồi mới đi về.

Con đường trước cửa nhà ga đầy người qua lại, sao tôi vẫn cảm thấy vắng lặng đến thế. Đài phun nước ánh lên sắc cầu vồng tựa như tranh vẽ. Vừa vượt qua cái vòng tròn bùng binh, tôi bất ngờ nhìn khuôn mặt bài hoại đó, ở phía bên kia những ngọn nước đang nhảy múa.

Sui luôn kéo theo mình một bầu không khí đặc biệt. Có thể lập tức nhận ra cô ta, ngay cả khi giữa chỗ đông người. Bước chân nhỏ nhẹ và dáng đi lả lướt.

Tôi bật kêu lên theo phản xạ.

- Sui.

Tôi biết, Saki đã giật nảy người ngay bên cạnh mình. Sui cũng a lên một tiếng và ở một nụ cười ma quái, như tất yếu phải thế, khi nhìn thấy Saki, rồi bước về phía chúng tôi.

- Lâu rồi không gặp. Cảm ơn về bản phô-tô nhé.

Saki làm như đang nói với người mà mình vừa gặp mấy hôm trước vậy. Bỗng Sui ôm chầm lấy Saki bằng cánh tay tuấn của mình và nói : Đúng là lâu lắm rồi. Đôi mắt nhòa lệ. Vào lúc đó, tôi tin chắc rằng, Sui đã thực lòng nhớ Saki.

- Của khi, buông người ta ra.

Saki cười. Cái nụ cười quá thân ái, tới mức chỉ đem lại một ấn tượng mang tính xã giao mà thôi.

Sui buông Saki ra và khuôn mặt trở lại vẻ bình thường.

- Chị lớn quá rồi. - Sui nói. - Otohiko thì em gặp thường xuyên đến không thấy khác. Còn chị, em lúc nào cũng chỉ hình dung ra chị hời còn nhỏ mà thôi. Quả là rất nhớ, nhớ tới mức bản thân em cũng phải thấy kinh ngạc.

Ba người chúng tôi đứng đó. Có biết bao nhiêu thứ trong cái không gian của buổi chiều chang chang nắng, không chút gì đặc biệt

này. Vòng tròn bùng binh ngập trong dòng xe cộ lượn quanh, những hàng người dài trước bến chờ xe buýt. Những thứ phức tạp, và phải mất bao nhiêu ngày tháng để có được. mọi khoảng cách, cả Nhật Bản và phần còn lại của nó, đều tập trung lại nơi này. Nhưng những kẻ qua đường đâu thêm để ý tới điều đó. Họ quệt vào vai chúng tôi, tiếng cười nói của họ át lời chúng tôi. Cảm giác thật kỳ lạ. Tại sao Sui khóc? Nếu tha thứ cho nhau, liệu những con người này sẽ đi tới đâu? Mà tôi quen họ mới được bao lâu? Tại sao lại có cái ảo giác như là mình đã quan sát hai con người tình cờ gặp nhau ở đây suốt từ thuở họ vẫn còn là những đứa trẻ đến tận bây giờ vậy? Rồi tôi lại thấy mình như chùng xuống. này hỡi hai người, đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy có phải tốt hơn không? Nhưng, tôi hiểu, bởi một lẽ họ là chị em, nên họ phải đi đường vòng.

Dầu sao thì trong cái không gian ấy, nồng độ không khí cũng khác với mọi khi theo cái cách của nó.

- Từ khi còn nhỏ, chị lúc nào trông cũng giống bố.

Sui nói làm Saki ngượng ngùng.

- Thật á? Giống ở đâu?

- Đôi mắt, và sống mũi. Giống như lột.

- Mẹ mình cũng hay nói mình vậy.

- Hai người cũng giống nhau lắm đấy. –Tôi nói. –Đúng là cảm giác chị em ruột. Chứ không phải cái kiểu giống nhau của chị em họ đâu.

- Thật không?

Sui lại hỏi và ngó trân trân vào mặt Saki. Sui cứ nhìn như vậy, lâu và mạnh tới mức có thể khoan lủng một lỗ thủng trên mặt Saki. Thế rồi, trong khoảnh khắc lướt qua ấy, Sui chợt nở nụ cười hết sức rụt rè. Nụ cười đau khổ như buông một tiếng thở dài đánh sượt. Có cái gì đó vướng bận trong tôi, rất mỏng mảnh. Nụ cười này, tôi đã nhìn thấy ở đâu đó. Và cái cảm xúc đau đớn, mà tôi đã từng cảm thấy như chính cảm xúc của mình. Nhưng, đó là cái gì thì tôi không biết.

Sau cùng, Sui lại ngay lập tức nhoén một nụ cười thật sự, một nụ cười đơn giản chỉ là một nụ cười.

- Ờ, cũng phải. Nhất là cái mũi.

Sui nói và dí ngón tay trái lên mũi Saki.

Chia tay nhau rồi, Saki bỗng nói một câu rất kỳ lạ.

- Tại sao trong suốt bao lâu, mà cho mãi đến vừa rồi, mình mới tình cờ bắt gặp nó nhỉ.

- Hay là Chúa đã cho phép hai người gặp nhau chẳng?

Tôi nói thế thì Saki phản đối.

- Mình có bao giờ bảo Chúa đừng cho bọn mình gặp nhau đâu.

- Thật vậy ư?

- Nó là cuộc sống của em trai mình chứ có phải của mình đâu.

Thế nào chả được. -Rồi Saki cười và tiếp. -Nhưng mình thấy lo cho con bé đó. Sao trông nó chênh vênh quá. Cứ sau mỗi lần gặp nhau, lại thấy mình hối hận vì một điều gì đó. Lúc nào cũng vậy.

- Lúc nào cũng thoát một cái là biến mất. Lúc nào em cũng sợ rằng, chẳng hiểu sau đó có còn gặp lại được nữa không.

Khi chúng tôi ngoáy đầu nhìn lại, thì bóng dáng chiếc áo vàng ấy đã lẫn vào dòng người giữa phố. Giống như một quả bóng hơi vượt bay đi mất.

Hai người chúng tôi cứ đứng đó dõi theo.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không sao diễn đạt được một cách hoàn hảo bằng lời những sự việc đã xảy ra sau đó. Hoặc có thể, những năm sau này, Otohiko sẽ viết hay hơn tôi gấp bội lần.

Câu chuyện diễn ra vào cái mùa hạ ấy, ngay từ ban đầu, vốn đã là một thứ không kể được một cách rành mạch. Có chăng chỉ là thứ ánh nắng như đổ lửa và một cảm giác vô tại... Tôi vô tại? Hay chỗ đứng của tôi, hay vai trò của tôi không có thật? Cũng có thể là vị trí tình cảm của bản thân tôi? Tôi tưởng như chính mình là mùa hạ chứ không phải thứ gì khác. Tôi đã dõi theo một người con gái, trong suốt mùa hạ, giữa sự trải nghiệm chỉ có được vào thời khắc này, một lần duy nhất. Người con gái đó là Sui.

Tôi tan lẫn vào bầu không khí bao bọc quanh Sui, và hút lấy niềm đau đớn không sao xác định nổi. Cảm giác đó, ngay cả bây giờ, vẫn nằm đấy, trong lồng ngực của tôi. Tôi đã dõi theo một con người, mặc dù phải mang cái vòng định mệnh ác nghiệt, và linh hồn đã gọi theo cái định mệnh ác nghiệt ấy, vẫn cố đem hết mọi mưu trí hòng đi đến cùng tận con đường tình yêu của mình.

Cha và Otohiko có gì khác nhau?

Có biết bao đàn ông trên cõi đời này, tại sao lại cứ phải là những người cùng huyết thống?

Làm gì có một tình yêu hoàn hảo. Nếu chia tay nhau, hẳn Otohiko sẽ thấy nhẹ lòng.

Có thể cho rằng cuộc đời đã rất suôn sẻ cho tới lúc này được không? Nếu nói rằng chẳng có gì là tốt đẹp, thì chỉ bởi rằng mi đã nhầm lẫn mà thôi.

Từ trong những lời thì thầm như thế, Sui đã lựa chọn cho mình một con đường. Và tin. Vào hơi thở gấp gáp của linh hồn mỏng mảnh, đầy hoài nghi, vào sự sáng suốt của trực giác, hơn là sự ngạo mạn của bản thân.

Đó là sức sống mang tính bản năng, độc địa, như của một con mèo bị bỏ rơi đang khóc rên giữa vũng bùn. Điều mà Shoji thiếu. Điều mà tôi, và Otohiko không bao giờ dám tin và luôn ngờ vực.

Sui đã hoàn thành điều đó. Theo một cách riêng của mình. Mùa hè ấy, tôi đã ở bên Sui. Và thấy.

Tôi.

Đã theo dõi Sui.

- Đến đây một chút được không? Tôi thấy bồn chồn quá.

Sui nói trong nước mắt. Lại thế nữa rồi, tôi thầm nghĩ.

- Sao thế? Otohiko không có nhà à?

- Hẳn ta là như vậy mà. –Đang khóc mà Sui chợt phì cười. – Buồn cười chết mất. Hẳn đang đi cắm trại.

- Cắm trại á? –Tôi cũng bật cười. –Tôi không nghe nhầm từ cắm trại đấy chứ?

- Có mấy người bạn bên kia mới sang chơi, họ rủ đi du lịch bằng ô tô gì đó, thế là hẳn đi mất rồi.

- Một hành động kì quặc chứng tỏ một gã trai khác thường phải không?

Có vẻ như thế. Này, tôi có điều này muốn nói với cậu... đến đây được không?

- Được thôi, đang rảnh mà.

Lâu lắm rồi Sui mới gọi điện và tôi sẽ đi gặp cô ta kể từ sau cái lần ba chúng tôi tình cờ gặp nhau. Tôi mua bánh ngọt và hoa rồi tới nhà Sui.

Chạng vạng chiều. Màu xanh lam bắt đầu ủa vào từng ngôi nhà như thông báo rằng đã tới lúc phải lên đèn. Dạo này, tôi như người bị chứng nghiện rượu, hễ cứ thấy tỉnh táo là y như rằng trời đã sang chiều tự lúc nào. Nhìn ra đã thấy ánh đèn đường nổi lên trong bóng tối nhập nhoạng và khu phố gia cư nơi triền dốc. Và phải uống hết một vai bia, tôi mới nhận ra rằng mình đang tham gia vào cuộc sống này. Tôi mới nghĩ được rằng, à, hôm nay cũng là một ngày và thế là đã xế chiều rồi. Tôi mới thấy mình tỉnh táo.

Có thể chính mình cũng đang bị điều gì đó ám ảnh, tôi chợt nghĩ. Với cái cảm giác không giống như bệnh hoang tưởng do chứng tâm thần phân liệt gây ra, rằng luôn có kẻ nào đó bám theo, mà là cái cảm giác như sự tỉnh: đã có bao giờ mình chưa từng bị ám ảnh hay chưa?

Tôi gõ cửa nhưng không thấy tiếng trả lời, nên tự xoay nắm đấm. Cửa mở ra rất dễ dàng. Căn phòng sáng trưng không một bóng người. Qua ô cửa sổ rất lớn có đường bo bằng thứ thép không gỉ đã cũ kĩ đang mở toang ra phía ban công, bầu trời đặc quánh của buổi chiều tối như bị cắt thành một hình vuông.

Tiến thêm bước nữa, tôi thấy Sui đang đứng đó, trong góc ban công. Thật lạ là Sui đang hút thuốc. Mái tóc cuộn tung lên như bất động trong gió.

- Chào! – Tôi lên tiếng.

- Cậu vào đi.

Sui ngoảnh lại. Cái bóng của Sui mờ nhạt hơn so với màu trời lúc ấy. Cặp môi xám ngắt và đôi mắt đỏ ngầu.

- Vừa cất xong đồng quần áo ở ngoài ban công thì tự nhiên thấy người mỏi rã. – Sui nói.

- Cứ nghỉ ngơi đi.

Nói rồi tôi ngồi xuống ngay chỗ đó. Đột nhiên Sui kêu ré lên.

- Ối!

- Gì vậy? – Tôi giật nảy người.

- Ai bảo cậu ngồi vào chỗ đấy. Ài chà chà, nước cà phê vừa mới rót ra...

Tôi nhìn thấy cái quần trắng tinh của mình thì thấy rõ mồn một vết cà phê màu nâu đang thấm ra loang lổ.

- Trông giống như dấm ra quần đây này, lại còn cái màu nâu dễ gây hiểu lầm này nữa chứ. – Tôi tuyệt vọng rên rỉ.

- Tôi vừa đá đổ cái bình cà phê ở chỗ ấy đấy. Nhưng mà quên mất chưa lau. – Sui cười khúc khích. – Buồn cười quá đi mất. Ngẫu nhiên thật. À, giặt ngay bây giờ may ra mới sạch. Nào, cời ra đi.

- Phải cho tôi mượn cái gì để mặc tạm chứ?

- Có, mặc thử cái này vào.

Sui lấy từ trong chiếc giỏ, có lẽ là để đựng chỗ quần áo vừa mới rút vào, ra một cái váy nỉ màu đen. Tôi mặc nó trong nhà tắm. Sui cầm lấy chiếc quần của tôi và nhét vào máy giặt, ấn nút.

- Xin lỗi nhé.

Sui nói, rồi đặt một chiếc giẻ lau lên trên vết cà phê bị đổ.

- Đây là dấu hiệu cảnh báo không được ngồi vào chỗ này.

- Cảnh báo thì đã muộn mất rồi. – Tôi nói.

Tiếng máy giặt nhẹ nhàng quay tít vang khắp cả căn phòng.

- Cậu thích giặt đồ lắm à? – Tôi hỏi.

- Tôi thích thứ âm thanh này. – Sui đáp.

- À, có hoa và bánh ngọt đây. – Tôi chợt nhớ ra.

- Ôi, hoa ly. Tôi rất thích loài hoa này. Cậu thấy tôi có giống chúng không? – Sui ôm ly bó hoa ly và hỏi tôi.

- Tự nhận mình giống là không giống.

- Vậy à.

Thực ra thì tôi thấy hơi giống. Giống ở sự mạnh mẽ của mùi hương và ở chỗ, phấn hoa một khi đã bám vào quần áo sẽ khó mà phui đi được.

Nhưng thấy Sui cười lặng lẽ quá, nên tôi dậm thẹn thùng như cậu học sinh trung học, không sao nói ra được điều ấy.

Sui có đôi mắt pha lê với cặp đồng tử mang một thứ âm hưởng lạnh lùng. Mọi thứ khi phản chiếu vào trong nó đều giữ nguyên hình dạng của chính mình, không hơn, không kém. Vào cái ngày hôm đó, Sui đã thật dịu dàng. Sự dịu dàng như của cả một đời dồn lại, tỏa ra êm ái. Nó như làm ấm lên bầu không khí và dịu nhẹ lan truyền.

Quả giống như một đóa ly.

Và mùi hương tựa như thứ nước xi-rô tuyệt vọng ngọt ngào.

- Thật lạ là từ khi không còn giữ nó cho riêng mình nữa, tự nhiên tôi thấy mình vô vị.

Sui vừa đặt những đóa ly đã cắm vào trong lọ lên bàn vừa nói.

- Bàn phô tô lần trước ấy hả?

- Ừ. Cậu thấy lạ ư? Có lẽ nó là thứ công cụ cố thủ cuối cùng giữ lại sự thơ trẻ trong tôi. Tôi say sưa che giấu nó, như một bí mật của riêng mình. Tôi đã luôn cho rằng chỉ có mình tôi biết về nó. Tuy chỉ trong vô thức. Còn giờ đây, tôi chợt hoang mang tự hỏi, giá trị của mình nằm ở đâu?

- Lạ chứ. –Tôi nói. – Bởi vì rõ ràng, cho tới lúc này, cậu đã một mình làm tất cả. Thiên truyện đó chẳng qua chỉ là một tấm bùa trong tâm trí cậu thôi mà. Cậu là con người đi tới bất kì nơi đâu cũng có thể sống tốt. Cậu là một người như thế đấy. Dù ở đây, châu Phi hay Ấn Độ.

- Liệu có thật thế không? –Sui cười. – Tôi thấy như đã lấy lại được một chút tự tin rồi đấy.

Cái cách nói của Sui như thể để xoa dịu một đứa bé con đang hăng tiết, khiến tôi càng không chịu buông xuôi và ra sức thuyết phục.

- Chứ còn sao nữa. Nói gì thì nói, cậu là con người rắn rỏi. Cậu không bao giờ làm những việc xuẩn ngốc. Và dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, cuối cùng, rồi cậu cũng sẽ nở một nụ cười, một nụ cười chiến thắng và lạc quan. Cậu có trong mình thứ sức sống mãnh liệt và có cả tài năng nữa. Tôi tin là như vậy đấy. Trong một tháng trời ở bên cậu, tôi có thể khẳng định rằng cậu đáng hoàng hơn bất cứ ai, cho dù đôi lúc cậu làm người khác khó xử.

- Cảm ơn cậu.

Sui mỉm cười. Lại là cái nụ cười mỏng mảnh ấy. Tôi bỗng nhớ ra. Nó giống hệt cái nụ cười mà Shoji đã cười với tôi. Nó đáng yêu nhưng là cái vẻ đáng yêu của sự buông xuôi và bảo thủ.

- Tài năng ư? Sự hấp dẫn ư? Chúng chỉ là những thứ sẽ nuốt chửng chính bản thân kẻ đang mang chúng mà thôi. Rồi kẻ ấy sẽ bị xô đẩy, dập vùi giữa dòng người nào đó, nhỏ nhoi và chết gục. Thế nào rồi cũng vậy. – Sui nói.

- Nhưng trước đó vẫn còn có biết bao điều sẽ thay đổi chứ. Cậu nghĩ vậy chỉ bởi cậu đang quá mệt mỏi mà thôi.

- Phải rồi. Tôi đã không còn nhìn nhận mọi thứ theo cái cách biện chứng như thế bao năm rồi nhỉ? Từ sau khi gặp Otohiko? Hay từ khi quan hệ với mẹ tôi xấu đi? Cũng có thể là từ ngày tôi ngủ với bố

chăng? Hoặc là sau khi đã chia tay với anh Shoji? Hay là từ lúc tôi bị người ta sờ soạn ở nơi làm thêm? Hay là kể từ khi trở về Nhật Bản? Ôi, mọi thứ cứ rối bời.

- Cậu mệt rồi. Sắc mặt xanh xao lắm.

- Thực ra, tôi đang có mang.

Tim tôi bỗng thúc mạnh.

- Bao giờ? Có chắc không?

- Hôm qua, tôi đã đi khám ở bệnh viện. Chính xác rồi.

- Con của Otohiko?

- Chẳng biết nữa. Nhưng khả năng đó rất cao. Mà tôi nghĩ chắc là của Otohiko.

- Cái đó... liệu có ổn không?

Tôi cố tránh câu hỏi trực diện.

- Theo cậu là nên bỏ ư?

Sui nói với một vẻ không hoàn toàn chắc chắn.

- Thì còn cách nào nữa đâu?

- Không còn cách nào thật sao...

Sui nghiêng đầu và im lặng. Tôi cũng im lặng. Tôi ngẩng đầu lên, định nói một vài câu nhằm phá vỡ sự im lặng ấy thì thấy mắt Sui đang nhắm nghiền.

Dường như Sui đang đóng tai lắng nghe tiếng gió, từ một nơi không thuộc về thế giới này.

Nơi nào vậy nhỉ?

Nghĩ tới đó tôi thấy lòng mình buồn bã.

Trên làn da trắng trẻo khác thường ấy, màu sắc của những vết tàn nhang như còn sót lại của một thời con gái, màu hồng nhạt của lớp da mí mắt đang đóng chặt, tựa hồ như bị nhốt kín trong lỗ ngấm của chiếc máy ảnh, hay trong một cái khung tranh, mặc dầu chúng vẫn còn đang sống... Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn ngắm Sui lâu đến như vậy. Có thể khi Sui mở mắt, cái ấn tượng về đôi mắt ấy quá mạnh khiến tôi không sao nhìn thẳng được. Và cũng có thể, cái màu sắc và ánh sáng phát ra từ con người ấy chính là tất cả về Sui.

Thế nhưng, thứ màu sắc đang rỉ ra từ Sui vào lúc này là thứ màu sắc của sự thảm bại. Thứ màu sắc kỳ lạ của sự buông xuôi ở một con người bị thúc ép và rệu rã.

Đột nhiên Sui mở choàng mắt, khẽ nhếch mép nói. Vẻ mặt Sui lúc ấy dường như rất hạnh phúc.

- Nói ra lại xấu hổ, nhưng tôi muốn một lần nữa được nhìn thấy "một người bố".

- Một người bố?

- Người bố vừa một tay bế ấm con, vừa dỗ dành, nựng nịu, buổi chiều thu xếp công việc để về sớm; khi nó lên cơn sốt thì lóng ngóng, lo sợ; nửa đêm nó khóc thì cũng chỉ dám cau có với vợ chứ chẳng dám quát con. Tôi muốn thấy hình ảnh một người bố như thế biết bao. Cậu biết đấy, bởi vì tôi không có đủ sự tự tin của một người mẹ.

- Cậu muốn đó là Otohiko phải không?

- Có lẽ không phải vậy. Là một ông bố bình thường nào đó. Tôi khát khao được thấy lại cái khoảng thời gian ngắn ngủi, khi mà người đàn ông tôi yêu được làm bố, của đứa trẻ sơ sinh, lúc nó đang thực sự là một đứa trẻ. Chính tôi cũng không biết mình có mong mọi điều ấy ở Otohiko không. Rất có thể, vì quá mong mỏi mà làm như không hy vọng gì hết.

Tôi cho là mình đang khóc.

Tôi không khóc ngoài mặt. Tôi không ứa lệ. Nhưng tất cả những cảm xúc lẫn khuất ấy từ từ dồn nén lại rồi nổ tung ra như muốn xé toang lồng ngực tôi. Tôi không dám khóc vì sợ mình bất lịch sự.

- Nhưng mà... - Sui nói. - Đứa bé ở trong bụng ấy, cứ bảo là bỏ nó thì thể nào nó cũng sống bằng được phải không?

- Tất nhiên rồi? - Tôi đồng ý.

- Nếu có thể, có khi nên giữ đứa bé lại. Cậu nên bàn bạc kĩ sau khi Otohiko trở về từ chuyến...

Nói đến đây tôi lại phì cười.

- Cầm trại.

- Ừ, cầm trại.

Sui cũng cười. Cái từ *cầm trại* ấy xem ra không hề ăn nhập chút nào với chủ đề câu chuyện, tuổi tác và hoàn cảnh của Otohiko lúc này. Và rồi tôi chợt nhớ, mai này, cho dù chúng tôi có đang ở đâu đi chăng nữa, nhưng hễ cứ nghe thấy từ *cầm trại* ấy, thì thể nào cũng sẽ không nhịn nổi cười vì nhớ lại câu chuyện ngày hôm nay.

- Thôi, đừng nào đi nữa thì hôm nay cũng chẳng làm gì được nữa rồi, mình đi ăn cơm nhé? - Sui nói.

- Ăn cơm hả? Ủ, mình đi đâu đó ăn đi. À, nhưng chắc cậu đang mệt. Hay để tôi nấu cho?

- Ở đây tôi chỉ có bánh mì và súp thôi, cậu có ăn được không?

Sui nói với tôi một ánh mắt dịu dàng như không thể nào dịu dàng hơn được nữa. Tôi cảm thấy mình ngập chìm trong sự yêu thương. Của đôi mắt ấy. Đôi mắt hiền hậu đến thế.

- Món cậu nấu á? - Tôi làm ra vẻ nhăn mặt.

- Có thuốc độc đấy. - Sui cười.

- Có cũng không sao. - Tôi cũng gật đầu đồng ý.

Lát sau, Sui bưng ra một đĩa thịt bò sốt vàng đặc quánh, bánh mì làm bằng lúa mạch đen, và ít xa-lát dưa chuột.

- Trông ngon đấy chứ. - Tôi khen.

- Tất nhiên là ngon rồi. - Sui tự đắc.

- Sui không ăn à?

Tôi hỏi nhưng Sui chỉ khẽ cười và nói.

- Tôi mệt quá nên không muốn ăn. Lúc này cậu gọi tên tôi đấy à?

- Sao cơ?

- Cậu gọi tôi là Sui à?

- Ủ, không có ý gì cả. - Tôi đáp.

- Cái tên ấy từ miệng cậu nói ra, nghe như tên của người khác và hay hay thế nào ấy. - Sui nói.

Mọi thứ đều rất ngon. Tôi phết dặm bơ vào bánh mì và đánh hết sạch. Trong lúc đó, Sui vừa nhâm nhi lon bia vừa quay tấm lưng nhỏ nhắn lại phía tôi xem tivi. Một thứ cảm giác gì đó khó chịu vẫn đeo đẳng tôi. Căn phòng quá tĩnh lặng. Buổi chiều quá dài. Âm thanh phát ra từ chiếc tivi vang lên rành rọt đến lạnh người. Có cái gì đó không ăn nhập. Giữa tâm trạng, dòng chảy của thời gian, và không gian của hiện thực. So với lần đầu gặp mặt, lúc này Sui trông quá nhỏ bé. Ai mà liệu được rằng, trong thức ăn đúng là có thuốc độc?

Sau đó, cái ý thức lơ mơ còn sót lại trong tôi là một ý nghĩ: cái người này, đừng có lôi xềnh xệch người ta đi như thế. Tôi bị kéo lê trên sàn nhà. Toàn thân nặng trĩu, miệng cứng đờ, không sao cử động được. Tôi càng cố sức mở mắt ra thì mắt càng díp lại, như có một sức mạnh cưỡng bức nào đó đè nặng lên mí mắt. Nhưng tôi phải gắng nhìn xem đang có chuyện gì xảy ra.

Tôi vận hết sức mình.

- Xin lỗi nhé.

Sui nói nhỏ và hơi cười. Tiếng Sui nghe như văng lại từ rất xa. Tôi cảm nhận thấy bàn tay Sui đang nắm lấy chân mình như ngoạm một con mồi. Bàn tay ấy truyền sang tôi một thứ tín hiệu mãnh liệt nào đó, mà bản thân chủ nhân của nó cũng không nhận ra. Nó hoàn toàn ngược lại với nụ cười kia. Một thứ dòng chảy của màu sắc dữ dội, không phải là ngôn từ mà giống như lần tôi bị mất tiếng ngày xưa, đang chảy vào chân tôi như những đợt sóng. Một màu tím, đậm đặc. Một thứ tình cảm đang sắp bị bóp chết, bám riết vào tôi và không ngời phát ra tín hiệu: cứu tôi với, cứu tôi với.

Sui đang muốn chết. Tôi linh cảm thấy. Cô ta mệt mỏi hơn bề ngoài nhiều lần. Giống hệt như Shoji vậy. Mọi chuyện thế là đã rõ. Tôi cố gắng đáp trả.

- Không được chết.

Nhưng tôi không thể bật ra thành tiếng. Và cũng giống như cái lần ấy hồi tôi còn nhỏ, chỉ có một âm thanh tắc nghẹn như chắt từ trong cổ họng rỉ ra.

- Kh...

- Sao cậu nghĩ vậy?

Giọng Sui nghe rờn rợn. Sui thả chân tôi ra. Mặc dầu vậy, những ý nghĩ ấy vẫn truyền được tới tôi.

Ta sinh ra để làm gì?

Chỉ để làm như thế này ở đây thôi sao?

Mọi chuyện với Otohiko vậy là đã kết thúc rồi.

Đã kết thúc. Sau biết bao ngày đằng đẳng.

Cái tâm trí rối loạn, tori bời như những nét vẽ nhằng nhịt của Sui, đang dần tụ lại trong một từ: chết. Với một xung khí ghê người và vô âm.

- Không thể được. Cậu đừng tưởng đó là trò đùa. Cậu không thấy mùa hạ này chúng mình đã rất vui vẻ sao? Chúng mình đã cười, biết bao lần, chúng mình đã quên đi tất cả để cười và để khóc phải không? Nếu cậu chết, tôi sẽ quên cậu liền. Quên phắc. Cậu không buồn vì điều đó sao?

Tôi xe những sợi tơ ngôn từ ấy nhanh như một viên đạn, hòng kéo Sui lại. Nhưng, trong khi tâm trí tôi đang tăng tốc thì cơ thể tôi

mỗi lúc một tê liệt. Không kịp nữa rồi. Tôi chỉ còn nói được một câu gì đó như là: Khô...chế...ết.

Sui bất thần đứng dậy, nhìn tôi rất nhanh rồi hướng ra phía thềm cửa. Tôi thực sự đã hiểu ra. Với sự trong suốt như pha lê và lóe lên như một tia chớp, niềm xác tín ấy đâm thẳng vào ngực tôi.

- Không còn gặp được cậu nữa rồi.

Tôi cũng nghĩ như vậy.

Dáng Sui nhìn từ đằng sau sao mà giống hoa ly đến như vậy. Tôi hối hận. Giá gì lúc ấy tôi cứ nói: Cậu quả là giống hoa ly.

Đúng khi đó thì Sui quay đầu lại.

- Sao cơ? Hoa ly? - Sui hỏi. - Cậu vừa nói hoa ly à?

Tôi không biết bằng cách nào tôi đã làm được điều ấy. Một cảm giác đau đớn như có ai bóc roẹt tẩm thân tôi đang dán chặt bằng keo trên sàn nhà.

Tôi từ từ dựng thẳng người mình lên. Ý thức gần như đã mất hẳn. Giống như trạng thái hôn lìa khỏi xác (mặc dầu tôi chưa từng trải qua trước đó), chỉ có tâm trí là rõ nét và như vụt dậy.

Mắt tôi vẫn nhắm. Nhưng tôi có cảm giác như Sui đang đứng chết trân ở đó nhìn về phía tôi.

- Trời ơi, hệt như cảnh trong phim *Sự hấp dẫn định mệnh*^[17]. - Sui thốt lên. - Làm sao cậu đứng dậy được?

Sau này thì tôi mới biết, đó là hiện tượng trước khi thuốc bắt đầu ngấm hoàn toàn. Thuốc rất khó có tác dụng đối với loại thể tạng của tôi.

Nhưng cùng lúc, tôi cũng lại cảm thấy có một dòng chảy nào đó đang cuồn cuộn trong cơ thể mình. Là cái gì đó đang cố hết sức. Là cái gì đó tựa như sự ngờ vực đã có từ thuở ấu thơ, tĩnh lặng, trong cái cơ thể này. Như là rất nhiều điều tôi đã suy nghĩ cả ngày lẫn đêm khi Shouju mất. Là hình bóng gương mặt Sui, là tâm trạng đối với Sui, là nụ cười của Saki và Otohiko, là tâm trạng nuối tiếc mùa hạ : Là niềm đau làm người, tôi luôn cảm nhận thấy bên trong con người Sui, mà cũng chính là niềm đau của bản thân tôi. Sự trào dâng kì lạ của những xúc cảm không sao kìm hãm được. Tôi nuối tiếc. Cái ánh nắng chói chang, gay gắt, mặt hồ lấp loáng ấy, bàn tay ấy và cảm giác nắm chặt của nó, tiếng mái tóc lòa xòa trong gió, mùa hạ, mùa

hạ, của buổi đầu gặp gỡ, Suji và sắc màu như luôn rung động, và cái nơi mà sinh mệnh ấy đang tìm đến.

Một tâm trạng tiếc nuối.

- Hoài phí.

Tôi nghĩ rằng tôi đã nói ra rất rành rọt. Hoặc có thể không phải vậy. Nhưng nó đã đánh trúng tim Sui. Sui mở to mắt và nét mặt Sui như đón nhận lấy luồng năng lượng tư tưởng ấy của tôi.

- Hoài phí thật ư?

Sui nói rồi cời giày và lao đến chỗ tôi, ghì chặt lấy tôi và hôn.

Ngắn ngủi thôi, nhưng là cái chạm môi nồng ấm nhất.

Trong sự mông lung của cái ý thức sắp biến mất, tôi chậm rãi nghĩ: mình chưa từng hôn một người con gái như thế này. Như nghe thấy ý nghĩ đó của tôi, Sui cười.

- Đây là tình yêu thứ ba.

Và tôi thiếp đi.

Tôi chòng tỉnh vì bị ai đó lay mạnh. Trong phút chốc, tôi thấy đầu mình đau khủng khiếp, tưởng như vừa bị cái gì đó đâm vào. Cảm giác nhói đau làm tôi không sao dậy nổi. Miệng tôi khô khốc.

- Gì thế?..- Tôi hỏi.

- Cô đã uống cái gì vậy?

Đó là Otohiko. Anh ta nhìn tôi với vẻ mặt như sắp sửa xốc bổng tôi lên để đưa tới bệnh viện vậy. Tôi lắc đầu.

- Không sao

Nói tới đó lại một cơn đau nhói thúc vào đầu làm tôi nhăn mặt.

- Đầu đau quá.

- Uống nước không?

Tôi gật đầu và Otohiko mang nước đến cho tôi. Tôi ừng ực uống hết ly nước không được ướp lạnh ấy mới nhận ra nơi đây không phải là phòng mình. Và rồi, tôi nhớ ra tất cả.

-Sui đau?-Tôi hỏi.

- Biến mất rồi.

Otohiko đáp. Nét mặt như sắp khóc.

- Cô ấy không có ở đây thì tôi biết rồi. Nhưng cô ấy đã đi như thế nào?

Cuối cùng thì tôi cũng nhòem dậy được. Chiếc giỏ đựng quần áo ngoài ban công, chiếc quần đang phơi của tôi, đồng bát đĩa vừa ăn xong, cánh cửa sổ mở toang, tất cả vẫn còn nguyên đó. Vẫn còn nguyên như lúc ấy, chỉ có Sui là đã đi mất. Tôi thấy trong mình một cảm giác đau khổ ghê gớm. Như bị bỏ lại đằng sau. Như vừa đến muộn một đám hội. Cái cảm giác tan nát, muốn khóc mà không sao khóc được. Có lẽ nguyên nhân chủ yếu là do sức khỏe của tôi lúc ấy. Chỉ cần khẽ cử động đầu là cơn đau sẽ chạy khắp người, khiến cho cơ thể như co cứng lại.

- Bây giờ mấy giờ rồi?

- Hai giờ sáng.

- Tôi tới đây lúc chiều, Sui rất mệt mỏi, cô ấy bảo cô ấy đang có mang. Anh biết điều đó đúng không?

Tôi hỏi. Anh ta bắt đầu kể lể như nước vỡ bờ.

- Tôi có nghe cô ấy bảo khả năng sew có mang. Cô ấy cũng nói rằng chuyện sinh con là không thể. Mọi việc để khi nào tôi trở về rồi sẽ bàn kỹ hơn. Nhưng tôi biết, cô ấy hiểu rằng chúng tôi đã đi quá xa, và nếu lại còn có chuyện gì hệ trọng nữa xảy ra thì cả hai sẽ không chịu đựng nổi. Cô ấy cũng biết rất rõ điều ấy. Tôi nghĩ, chúng tôi cùng nhau đi được ngần ấy chặng đường đã là một kì tích lớn. Tôi không sợ phải nghe cô ấy nói cô ấy muốn sinh con. Nhưng tôi cảm thấy bản thân cô ấy không muốn sinh con. Vì vậy mà tôi đã không quyết định dứt khoát. Tôi đã đi và làm như đó là một lời chia tay mà không nói rõ điều gì hết.

- Đi cắm trại?

Quả thực đầu tôi đau đến nỗi không thể cười nổi.

- Tôi chỉ muốn đi ra ngoài một chút.

- Thế... bọn anh không dùng biện pháp gì để tránh thai à:- Tôi ngập ngừng hỏi.

- Vậy thì có thể cô ấy đã cố tình quên. Mà cũng có khi là vô ý quên uống thuốc phải không?

- Có lẽ chính cô ấy cũng không biết phải làm như thế nào. Và trong một lúc vô thức, cô ấy đã cố tình quên uống thuốc cũng nên.

Otohiko nói, hai bàn tay đang đặt trên đùi đan chặt vào nhau. Ngoài điều đó ra, chỉ còn có đêm khuya quá ư tĩnh mịch. Chỉ có bầu

không khí thê lương như một mấm mồ và bộ hài cốt của cái không gian đau khổ thức dậy từ một giấc mơ.

- Cho tôi xin một cốc nước nữa được không?

A, đau quá...

Tôi lại nhăn mặt. cầm lấy chiếc cốc, Otohiko nói.

- Sao cô ấy lại cho tôi uống thuốc nhỉ? Vì cái gì kia chứ.

Giọng Otohiko hơi phẫn nộ. Từ đó, tôi cảm thấy sự mệt mỏi đang dồn ứ trong con người anh ta.

- Sui định chết. – Tôi đáp.

- Rồi rồi. Tôi linh cảm thấy cô ấy quyết định như thế nên vội vàng về sớm. Nhưng về thì cô ấy đi rồi. Tôi đã muốn rủ cô ấy cùng tự sát. Chúng tôi đã suy nghĩ về nó lâu rồi. Người ngoài có thể thấy chuyện đó thật ngu ngốc, nhưng nó cứ ám ảnh chúng tôi suốt bao ngày, không biết từ lúc nào. Chỉ có điều, tại sao cô ấy lại gây ra chuyện tệ hại này với người mà cô ấy yêu quý nhất là cô ấy kia chứ?

Tôi cũng thấy lạ, nhưng dường như đã hiểu ra cơ sự. Có lẽ, Sui thực lòng muốn chết, và phải làm việc đó trước khi Otohiko về. Bỗng Sui muốn gặp tôi, lại không muốn tôi đoán ra mọi chuyện, nhưng đã trót gọi tôi tới rồi, càng nhìn mặt tôi Sui càng không biết phải làm sao, và có thể vì thế mà Sui đã nghĩ tới chuyện giết tôi. Nhưng Sui đã không làm vậy, Sui chọn cách nhẹ nhàng hơn.

- Tôi đã hết sức ngăn cô ấy lại. tự trong lòng mình. –Tôi nói.

- Liệu cô ấy có thể vì thế mà rút lại ý định không nhỉ?

Otohiko nói với ánh mắt như cầu nguyện.

- Tôi không biết. Tôi xin lỗi.

- Vẫn còn hy vọng. Tôi không thấy xe ô tô. Sổ ngân hàng và một số tư trang cũng không có.

- Vậy sao?...

Lúc này đây, tôi không sao có thể suy nghĩ một cách mạch lạc. Chiếc váy tôi mượn Sui đập vào mặt. Những nếp nhăn lúc ngủ đã hằn lên. Tôi cảm thấy thời gian vừa trôi qua. Kể từ lúc Sui còn ở đó. Tôi có thể nhận ra điều ấy nhờ cái bóng của cái giá sách, tấm rèm cửa rung rinh và chân chiếc bàn ăn trong căn phòng không có Sui nữa. Cái bóng tối mờ nhạt ấy đang nhích từng chút ra khỏi hiện thực.

- Có một lời nguyên như Sui đã nói không?.

Tôi hỏi.

Mưa bắt đầu rơi. Tiếng mưa lâm thâm buồn bã từ ngoài ô cửa vọng vào. Một bóng đen u uất len lỏi trong đêm đen, tỏa ra khắp bầu không khí như thủy triều, trườn tới, lạnh lẽo dõi nhìn sự vùng vẫy trong từng thớ thịt của chúng tôi. Bóng đen của cái chết. Chỉ cần rời mắt khỏi nó, cái cảm giác bất lực kia sẽ lên tới. Và chỉ cần những đầu dây thần kinh ngơ ngác cảnh giác, sự trống trải ấy sẽ nuốt chửng tất cả.

- Tôi không sờ thấy nó, nhưng tôi cảm thấy nó qua bầu không khí. Tôi luôn thấy cái gì đó thật vô ích khi hai chúng tôi bên nhau, dù bất kỳ khi nào chúng tôi đang làm gì với nhau. Không phải tình cảm đã đổi thay, mà chỉ bởi lúc nào tôi cũng có cái cảm giác thờ ơ, lãnh đạm như không còn sức lực. Yêu nhau, nhưng không thể vui vẻ bên nhau, không thể mặc kệ tất cả rồi ra sao thì ra. Chưa một lần tôi có thú tình cảm đó ở trong mình. Chẳng phải tại lời nguyện đó hay sao.

- Giống như bầu không khí trong căn phòng lúc này phải không?- Tôi hỏi.

- Phải đấy, không sao cử động nổi. Nhưng còn có cái gì khác nữa chứ không chỉ thế đâu. Còn có một thứ gì đó đẹp đẽ nữa cơ, như là vườn hoa ấy, nhờ đó mà tình yêu của hai chúng tôi mới bền lâu đến thế. Chắc chắn, chúng tôi có sức mạnh của riêng mình.

- Tôi biết sức mạnh ấy của hai người. Tôi đã nhìn thấy nó.

- Tiếng mưa dữ dội quá.

- Vâng tiếng mưa đã bắt đầu nặng hạt hơn. Trời cũng hơi lạnh.

Sự uể oải của cơn mưa giữ đêm khuya đang tiến dần vào trong căn phòng. Tiếng mưa ngân lên những giai điệu buồn bã. Nước mưa dần dần khủ kín ô cửa kính. Ánh đèn đường phỉ bên kia khung cửa sổ tỏa ra một màu xanh lạnh. Bên trong căn phòng như tối hơn thêm một chút.

“Tuy nhìn vẫn còn khó cử động, nhưng không thể ở đây được nữa. Nếu cứ ở đây, cả mình và anh ta đều sẽ hỏng mất. Buồng ngực mình căng cứng bởi thứ không khí cô độc này. Chuyện đó không hay chút nào.”

- Tôi sẽ về bằng taxi. Anh tiễn tôi ra tới kia, nhé?- Tôi nói.

- Ừ, cảm giác bã bời như vừa bị sóng đánh dạt vào mép nước vậy. Tâm trạng kỳ lạ quá.

- Nhưng phải ra khỏi đây thôi. Như thế sẽ tốt hơn mà.

Tôi nói như sắp khóc. Sao đau khổ thế này.

Tôi đang bị cái gì đó đè nặng trong lòng, cơ hồ như không còn muốn sống nữa.

- Mình đi thôi.

Tôi nhắc lại

Otohiko đứng lên cảm lạnh.

Trước khi lên taxi, tôi hỏi:

- Anh có quay lại đó không?

Vì không có ô nên cả hai chúng tôi đều ướt sũng. Otohiko đáp:

- Không, tôi sẽ không quay lại đó nữa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi không thể để anh ta ở đó một mình.

- Tôi sẽ thử tìm một nơi để tới. Tôi sẽ đến một cửa hàng quen thuộc hoặc chỗ làm thêm.

- Để tôi giúp anh nhé?

- Tình trạng như thế thì không được đâu. Có thể từ ngày mai trở đi tôi sẽ cần cô giúp. Khi đó tôi sẽ liên lạc.

Nói rồi anh ta đóng cửa xe lại. Tôi vẫy tay và anh ta vẫy tay. Thế rồi, mọi thứ đều mờ khuất sau khúc cua của buổi đêm. Bóng tối đã nuốt tất cả vào bụng nó. Và tiếng mưa đã xóa nhòa đi mọi âm thanh khác.

Tôi không biết Sui ở đâu. Cả Otohiko và Sui đều không liên lạc với tôi. Vài ba lần, tôi mơ thấy Sui đã chết. Những lúc ấy, tôi lại cứng đờ người và vùng bật dậy. Mồ hôi vã ra. Và rồi không sao ngủ lại được nữa. Việc đầu tiên tôi làm vào buổi sáng là chộp lấy tờ tin buổi sáng và đọc không bỏ sót mục nào. Lúc nào tôi cũng hồi hộp khi xem bản tin thời sự trên tivi.

Nhưng chẳng có thông tin gì hết.

Cứ như thế cho tới ba bốn hôm sau, trong tôi, bóng dáng Sui bỗng xa vời một cách đáng kinh ngạc. Tôi giật mình trước sự bạc tình của chính bản thân mình. Cùng với nó, là cái cảm giác lìa xa khiến tôi nghĩ rằng. Con người ấy, những con người ấy, cả những thứ tình cảm của mình lúc ấy, đều đã không xảy ra trong thực tại.

Phải chăng lời nguyện đã được hóa giải?

Cứ như câu chuyện xảy ra trong một giấc mộng. Không phải một giấc mộng xấu. Mà giống như khi mình đã làm tất cả những gì mình có thể trong một giấc mơ thời thơ ấu, giấc mơ sẽ đem đến niềm vui vào ngày hôm sau. Bây giờ thì không còn làm gì được nữa. Tôi cố gắng để không phải suy nghĩ. Bởi tôi sợ những cảm xúc sẽ trào lên mỗi khi suy nghĩ.

Ngày thứ Năm, tôi nhận được điện thoại từ Saki. Khi đó tôi vẫn đang ngủ, nhưng gần đây, như đã trở thành phản xạ, tôi chớp lấy ống nghe nhanh không thể tưởng tượng nổi.

- Alô?

- Mình, Saki đây. - Giọng Saki ở đầu dây bên kia.

- Chị đấy à? Xin chào buổi sáng.

- Trưa từ lâu rồi cô nàng ơi. Nghe này, bây giờ mình đang ở sân bay! – Saki nói.

Quả thật, từ bên kia ống nghe, tiếng ồn ào đặc trưng của sân bay vọng lại. Cái âm thanh huyền ảo của phi trường vào buổi trưa chứa đựng sự căng thẳng, giống như niềm xốn xang trong lòng ngực.

- Đi đâu vậy?

- Tới chỗ bạn mình ở New York. Mình định mua về thật nhiều sách để viết báo cáo nữa.

- Sao gấp thế? – Tôi hỏi.

- Từ hồi con bé bỏ đi, Otohiko suốt ngày buồn bã ở lì trong nhà làm mình không sao chịu nổi. Nên mình phải đi một chút.

- Một bà chị tệ bạc.

- Nếu nghĩ thế thì đến chơi với nó đi. – Saki cười.

- Kazami này, thế là với bọn mình, câu chuyện đã kết thúc rồi đấy. Chẳng phải vì không còn Sui nữa, không chỉ có vậy, mà có một cái gì khác cơ, đã chấm dứt. Đến lúc không cần phải giữ gìn những thứ chúng ta đã ra sức giữ gìn nữa. Mình nghĩ rằng, thay vì đau buồn, mình nên vui mừng, với tư cách là một người Nhật Bản trẻ tuổi, vì đã được giải thoát mãi mãi. Đã đến lúc mình có thể thả sức vui vẻ, thả sức đi đây đi đó, ngắm phong cảnh, thăm lại bạn bè. Mình không thể diễn đạt được một cách chính xác nhưng mình cảm thấy như vậy... Và bằng trực giác, mình tin rằng Sui vẫn sống. Nó sẽ vẫn sống, chừng nào không còn ở cùng với Otohiko nữa.

- Liệu có đúng thế không?
- Mình cảm thấy thế. Mình không có cảm giác là Sui đã chết...
Cảm ơn cậu rất nhiều. Cậu đã giải thoát cho tất cả bọn mình.

- Thôi nào, chị sẽ sớm quay trở lại đây chứ?

Lời của Saki nghe như một câu chào giã biệt vậy.

- Có chứ, qua kỳ nghỉ mình nhất định sẽ quay về! Chúng mình lại là đồng nghiệp nhé. – Saki nói.

Một con người chẳng thể hiểu ra làm sao cả. Một người bạn điềm đạm, kiên cường và tốt bụng trong mùa hạ này. Và tôi đã quý mến cô ấy ngay từ những phút đầu tiên.

- Ủ, hẹn mùa thu.

- Vậy thôi, mình đi nhé.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe.

Dập ống nghe, khung cảnh phi trường trong đầu tôi cũng biến mất.

Cũng có thể cô ấy sẽ không về nữa, tôi nghĩ. Không, mình lại nghĩ quá rồi. Bọn mình sẽ gặp lại vào mùa thu.

Saki khác với cô ta. Khác xa.

Nghĩ tới đó ngực tôi thắt lại.

Kazami thân mến,
Cậu có khỏe không?

Tôi vẫn khỏe. Cái thai trong bụng tôi đã sang tháng thứ tư.

Đừng lo cho tôi, tôi không sao cả. Đã có người nhận (sẽ) làm bố cho đứa bé. Nghĩa là, cái người đáng khâm phục ấy muốn lấy tôi làm vợ.

Để tôi tuần tự kể lại cho cậu nghe. Vì trước đó, tôi đã nghĩ ra cho mình một vài phương án có thể chấp nhận được, như sau:

- * Phá thai và tiếp tục với Otohiko.
- * Phá thai và chia tay Otohiko.
- * Phá thai và lấy người ấy.
- * Không phá thai và lấy người ấy.
- * Tự sát.

* Cùng tự sát.

Tôi không thể sinh con và lấy Otohiko. Thật đau lòng là tôi lại hiểu rất rõ điều này. Nỗi đau quá lớn đã khiến tôi gần như phát điên. Đi biệt tích. Cái này có vẻ hợp với tôi nhất, nhưng giá như tính huyền thoại trong tôi triệt để hơn, thì có khi tôi đã làm như thế. Tuy nhiên, sau khi tôi mất kinh và quay về sống ở Nhật Bản một mình, thì tôi không còn đủ dư dật về sức lực cũng như tiền bạc để có thể tiếp tục cố gắng nữa.

Tôi nghĩ, hình như những câu chuyện, mà tôi mà tôi lúc nào cũng tin từ khi mới sinh ra cho tới bây giờ, luôn muốn tôi phải chết. Tôi có một người mẹ biệt tích. tôi đã luôn cho rằng, chết đi còn hơn là mất tích, vì nó không bắt người ta phải hy vọng.

Tôi đã muốn từ già cõi đời này. Rất muốn. Một cách thật lòng, thật lòng, thật lòng, rất thật lòng.

Kết hôn, người yêu và cái chết, chúng đều có sức nặng như nhau, chúng giống nhau tới mức không sao có thể chọn lựa giữa cái này hay cái kia. Điều này không thể tin nổi đúng không? Thế nhưng, tôi đã chạm trán với cái điều tất yếu phải đến và đã đến ấy.

Từ hồi nhỏ, tôi đã thực sự tin rằng, mình sẽ chết yếu. Nỗi ám ảnh ấy chính là lời nguyền lên tôi. Tôi không biết những người khác thì sao. Có thể mạnh, có thể yếu, nhưng chắc chắn ai cũng mang trong mình một lời nguyền như thế. Nó giống như là nỗi bất hạnh, vì lẽ, họ chính là họ. Trong cuốn sách của mình, cha tôi đã viết ra điều ấy. Ví dụ như, cái tính cách của cha tôi, sẵn sàng ngủ với một cô gái đồng hương đang khốn khổ ở xứ người, cho dù người ấy chỉ bằng tuổi con gái mình (mà thật cay đắng, đó lại chính là con gái ruột của mình), miễn là cô ta dễ thương. Hay như Otohiko, yêu nhưng vẫn bị quan. Và như Shoji, chẳng bao giờ có nổi một niềm hy vọng vào cuộc sống, dẫu rằng bên cạnh anh ấy là một cô bé cấp ba đang độ xuân thì.

Tất nhiên, tất cả không đơn thuần tới mức những lời lẽ này có thể diễn đạt được thấu đáo. Nó không chỉ đơn giản là thiện và ác. Khuynh hướng của nó là bắt sâu bộ rễ của mình vào từng cá thể con

người, rồi hiện hình dưới bộ mặt mà người ta gọi là tài năng, hoặc là khiếm khuyết. Nó bắt rễ sâu và hòa lẫn vào dòng máu chảy khắp cơ thể con người ấy, rồi làm cho họ trở thành chính họ. Nếu cuộc đời không như vậy, nếu chúng tôi không phải là chúng tôi, thì chúng tôi đã có thể bí mật cử hành một lễ cưới nho nhỏ trong ngôi nhà thờ trang nhã của miền Boston tuyệt đẹp ấy, và vào lúc này đây, đang ngẩng cao đầu mà sống. Nhưng rồi cuộc, đó chỉ là chuyện trong tiểu thuyết. Chúng tôi là anh em. Và chúng tôi đã vượt qua cái chặng đường hoang tàn, mà một cặp tình nhân thông thường khác vẫn thường ngang qua, để rồi đi tới chỗ chia lìa. Bởi vì chúng tôi là chúng tôi.

Xin lỗi vì đã viết toàn những chuyện tầm phào và dài dòng này cho cậu. Nhưng vì tôi cảm thấy cậu sẽ hiểu. Và vì tôi chỉ viết cho Otohiko một bức thư rất ngắn (cũng vì tôi muốn ra đi trong tư thế kiêu hãnh), nên niềm phần uất vẫn chan chứa trong lòng.

Nhưng dù sao, hoàn cảnh đã vẽ ra cho tôi một cái chết thật hoàn mỹ, và suy nghĩ của tôi cũng đi theo chiều hướng ấy. Tôi không còn tự tin để bỏ qua cái chết và tiếp tục sống nữa, và bắt đầu cảm thấy nôn nao khó chịu. Tôi viết ra giấy các phương án của đời mình, và cân nhắc xem giải pháp nào khả thi với tôi hơn cả, những gì tôi đã liệt kê ở đầu thư cho cô ấy. Cảm giác như đang tự xoay vần số phận của mình.

Mặc dầu đã quyết định như vậy, nhưng tôi không còn khí lực để thực hiện điều đó trong cái hiện thực này. Và mặc dầu đã gọi cậu đến, định xin cậu những lời khuyên, nhưng mọi thứ bỗng trở nên quá khó khăn vào lúc ấy, khiến tôi chợt nảy ra cái ý nghĩ, hay là tự sát cùng với cậu ấy?Ồ, nhưng cậu đừng hiểu lầm. Tất nhiên, tôi không có ý giết cậu đâu. mà chỉ bởi, tôi cảm thấy mông lung và cô độc quá, nên chợt nảy ra ý muốn làm cho cậu ngủ thiếp đi, rồi sẽ chết bên cạnh cậu. Như thế có lẽ sẽ đỡ buồn hơn. Nhưng do quá xáo trộn, tôi đã cho cậu uống nhiều hơn lượng cần thiết, cũng may mà chưa đến mức mất mạng. Và thế là phần thuốc cho tôi không còn đi nữa. Tôi định sẽ thật nhanh chóng đi lấy thêm thuốc trong lúc cậu ngủ vì có người quen hứa chia lại cho tôi một phần thuốc của họ. Lúc ấy, cái

chết đang gào thét giục giã tôi. Rồi bỗng nhiên cậu ngóc dậy như một zombie^[18]. Mắt cậu nửa nhắm nửa mở, giọng nói lạc đi. Tôi đã thực sự hoảng hốt. Nhưng, tôi sức tĩnh. Ngôn ngữ thật vô nghĩa. Và trong hoàn cảnh ấy, nó đúng là như vậy. Tôi đã khóc một chút bên ngoài cửa, rồi lại quay vào phòng, nhưng cậu đã ngủ mất rồi. Gương mặt lúc ngủ của cậu đẹp như một gương mặt gương mặt người chết, Tôi thu dọn những đồ dung tối cần thiết cho mình, chúc cậu ngủ ngon, rồi mãi mãi rời khỏi căn phòng. Cậu yên tâm đi, tiền thuê nhà tôi đã trả hết rồi.

Về người đàn ông mà tôi kể với cậu ấy, tôi sẽ là một thành viên của gia đình anh ấy trong nay mai. Anh ấy là khách quen hay đến cửa hàng chỗ tôi làm. Tuy anh ấy có tiền, nhưng là một người rất tốt. Có điều này tôi không huênh hoang hay khoe lác với cậu đâu. Anh ấy hơn tôi nhiều tuổi và về cơ bản, là kiểu người mà tôi thích hơn Otohiko nhiều.

Tôi sẽ thử sinh con.

Chồng chưa cưới của tôi và Otohiko có cùng nhóm máu nên tôi nghĩ là mọi chuyện sẽ không bị lộ.

Bây giờ tôi mới biết, chứng buồn nôn lúc ốm nghén vẫn còn dễ chịu hơn bị mẹ đánh.

Sự thật thì có một dòng máu bất thường đang chảy trong người đứa bé.

Nếu nó có tới ba con mắt,

Hay thiếu một bên chân,

Hoặc có sáu ngón tay hay điều gì đó kinh khủng hơn nữa, thì tôi sẽ rất phiền lòng. Nhưng rồi hăng hay. Lúc ấy bỏ đi cũng chưa muộn mà.

Kể từ khi gặp nhau, tôi rất hay suy nghĩ về cậu.

Cậu giống như người bảo hộ của tôi ấy.

Rồi tôi sẽ cảm thấy rất khó khăn vì không có cậu.

Cậu đã hiện hữu trong cái thế giới nhỏ hẹp của cái giấc mơ kỳ diệu mà tôi vẫn cố công tìm kiếm, cùng với một xung động dữ dội.

Nhanh như sự tan chảy của que kem cậu đãi tôi, lúc giữa trưa ở công viên trong cái lần đầu gặp gỡ ấy.

Chớp nhoáng như hình ảnh khuôn mặt bố mẹ tôi vụt thoáng qua trong đầu khi tôi làm một việc gì không tốt ở nhà bạn hồi còn nhỏ.

Và buồn bã như khi bất giác nhớ tới người mình yêu thực sự, lúc đang hẹn hò với người mình không yêu.

Có cậu tôi đã rất vui. Nhất định cậu sẽ luôn sống như vậy phải không? Một cuộc sống có biết bao nhiêu thú vị. Khi quan sát cậu, khi nhìn thấy nhữn giây phút ngây ngô của cậu, hay những niềm vui, nỗi buồn, sự vụng về, sự nhân hậu, và tất cả những cử chỉ của cậu, không hiểu sao tôi lại thấy như yêu bản thân mình thêm một chút. Có lẽ cả những người khác cũng vậy. lần đầu tiên tôi cảm thấy thế giới chảy ào vào trong mình với dáng hình chân thật nhất của nó. Tôi đã kinh ngạc.

Và rồi hình dạng của cậu là cậu trả lời cho những điều tôi thắc mắc, không chỉ có vậy, những màu sắc mà cậu đang mang như bắt đầu phản chiếu lên biết bao nhiêu thứ tôi vẫn hằng nhìn thấy. Là mặt trời, đường sá, xe cộ, là cỏ hoa ven đường, là những ô cửa sổ trên những tòa nhà cao. Và rằng, những người đang đi trên đường kia, họ có hai con mắt, một cái mũi và một cái mồm. Tôi như tìm thấy lối ra cho mình.

Tuy nhiên, thứ mà tôi thấy cậu giống nhất chính là cái hòm thư. Hòm thư có ở bất cứ nơi đâu, nhưng nếu cố công đi tìm sẽ chẳng bao giờ gặp được. Và bất đồ nó lại nằm ở một góc phố buồn tẻ nào đó. Ngày nắng, ngày mưa, đêm tối, ở khắp nơi trên thế giới đều có cái hòm thư ấy, như ánh trăng rọi chiếu lên tất cả mọi mặt nước.

Ngay cả nơi tôi sống đây, vào lúc này.

Cái đêm mưa ấy, sao mà khó lòng chia tay đến thế. Tôi giống như một con ngựa con bị đem đi bán. Để mà hạ có Otohiko và có cậu đừng trở thành một tình cảm ủy mị, để lọn tóc gáy đừng bị ai đó kéo lại, để cảm giác muốn quay trở lại đừng thôi thúc nữa, trong xe, tôi đã chỉ nghĩ tới cái hòm thư. Tôi tập trung tới mức như có thể biến nó thành một cái hòm thư thực sự từ trong ý nghĩ.

Giờ đây, chỉ còn một con đường duy nhất để nối liền chỗ tôi ở với cậu, và Otohiko (điện thoại không chỉ tôi nói hết được mọi điều với cậu, và lại khi dập máy rồi tôi sẽ buồn rầu không sao chịu nổi). Và tượng trưng cho con đường ấy chính là hòm thư. Hòm thư khiến tôi nghĩ đến thư. Và tôi đã viết cho cậu lá thư này.

Tôi sẽ đi gửi cho cậu ngay bây giờ đây.

Tôi sẽ nuôi nấng đứa con của Otohiko nên người. Có lẽ tôi sẽ gắng hết sức. Nếu thuận lợi chẳng mấy chốc tôi sẽ cho nó đi nhà trẻ, rồi thậm chí thoát là sẽ đến lễ thành nhân ^[19]. Ước gì nó là con gái. Saki sẽ tiếp tục nghiên cứu. Otohiko sẽ trở về trạng thái bình thường.

Mọi chuyện đều sẽ tiếp tục chặng đường của nó.

Tôi chắc là sẽ không gặp lại cậu nữa.

Chú ý giữ gìn sức khỏe.

Nhưng, biết đâu đấy, lại có ngày nào đó.

Thân, Sui.

Đã sang tháng Chín.

Hôm ấy, có người đột xuất nhờ tôi dịch nháp một tập bản thảo nên tôi phải thức trắng đêm để làm cho xong, và tới sáng thì gục xuống ngủ lúc nào không biết. Quá trưa, tôi tỉnh dậy, bỗng thấy thèm uống một lon coca. Tôi tạt qua chiếc máy bán hàng tự động ngay gần nhà mua một lon để uống, rồi nhân tiện đi dạo và về nhà, và thấy lá thư ấy của Sui gửi tới. Tôi về phòng, nằm soài lên giường, vừa uống bia vừa đọc thư.

Một bức thư viết thật hay.

Đọc xong một lúc lâu mà tôi vẫn cầm nó trên tay và nhắm nghiền mắt lại. Tôi nhìn thấy ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa sổ đỏ hồng qua mí mắt. Tôi như đang như ở trên bờ biển của mùa hạ.

Tôi đang nghe tiếng sóng vỗ dưới ánh mặt trời bên bãi cát, và đón những cơn gió nóng bỏng thổi lên mặt mình. Và rồi tôi lại thiếp đi.

Mùa hạ vẫn còn ở lại đâu đây.

Lần này thức dậy thì trời đã sang chiều, ánh nắng chiếu xuống với một màu vàng thau. Trạng thái của không trung trước khi màu đêm buông xuống giống hệt như khi sắp sang một ngày mới. Mặt trời lần lượt tôi lên những màu sắc ngược lại với trình tự của buổi sáng và lặn xuống.

Được giải phóng hoàn toàn khỏi những căng thẳng khiến tôi thấy trong mình trống rỗng. nhưng là cái trống rỗng khoan khoái. Cần phải làm một việc gì đó, tôi nghĩ. Và lập tức tôi biết rõ mình phải làm gì. Mình sẽ đi đâu đó, không cần phải đi xa như Saki. Mình không còn phải chờ đợi những tin chẳng lành hay sự viếng thăm đột ngột của Sui nữa rồi. Trước mắt, mình phải ra biển ngay khi mùa hạ vẫn còn đây.

Tôi chuẩn bị hành lý đủ cho một chuyến đi dài ngày. Sau đó, tôi nhét cả chiếc hộp nhỏ kia, mà từ lâu tôi đã định chôn vùi nó ở một nơi nào đó, vào vali. Đáng lẽ thì nó và chiếc váy tôi mượn Sui đã trở thành những kỉ vật về Sui nếu như Sui không còn sống nữa. Khi ấy, tôi sẽ giống như một kẻ chuyên sưu tầm kỉ vật của những người đã chết. Nhưng may mắn thay, chuyện đó đã không xảy ra. Tôi chợt nghĩ tới chiếc quần của mình, chắc chắn còn đang phơi trong căn phòng của Sui. Tôi thấy vừa buồn bã, vừa tức cười. Rồi sau vài tháng nữa, nó sẽ bị tiêu hủy cùng với những vật dụng khác của Sui thôi.

Lúc cho mảnh xương của Shoji vào trong chiếc túi Boston, tôi nghe thấy tiếng va lách cách. Tôi bèn đưa nó lên tai và lắng lắng hồi lâu như để hồi tưởng lại những tiếng rì rào của biển cả. Tôi chợt nhớ tới đôi vai đầy đặn ấy, khi đầu tôi dựa vào, sẽ tạo thành một cái hõm vừa đẹp mà không hề ảnh hưởng gì tới việc lái xe. Tôi không nhớ tới khuôn mặt, mà chỉ nhớ tới đôi bờ vai và đôi bàn tay nắm trên chiếc vô-lăng ấy. Và mảnh xương đã từng nằm trong bờ vai ngày nào, khi chết đi, chỉ còn là một vật vô tri như thế này thôi.

May sao Sui đã không chết.

Tôi tắm táp một chút rồi cứ thế lên đường với mái tóc vẫn chưa khô hẳn. Ánh nắng thấm đẫm mùi hương của buổi chiều muộn chiếu xuyên qua khu phố. Tán lá của những cái cây được trồng trong chậu vươn mình ra khỏi bức tường bao của ngôi nhà, hắt bóng râm mờ nhạt xuống khắp con đường.

Bất giác, tôi nhớ lại cái lần đầu tiên tới thăm nhà Saki vào một ngày giữa hạ. Cảm giác về nó như câu chuyện của một thời rất xa. Một kỉ niệm yên bình. Và tôi chợt nảy ra ý định tới gặp Otohiko. Anh ta thật đáng thương vì giờ này chẳng có ai ở bên cạnh cả. bức thư

(có lẽ sẽ khô khan hơn bức thư viết cho tôi nhiều) của Sui chắc đã đến tay Otohiko. thế nào anh ta cũng sẽ gọi điện cho mình. Tôi quên bém mắt việc này, vì mãi mê với ý nghĩ đi du lịch. Tôi lại cũng không mang bức thư của Sui theo. Nhưng tốt nhất là không nên cho Otohiko xem nó. Như thế chính là giữ ý cho Sui.

Đến trước cửa nhà Otohiko, tôi bấm chuông. Anh ta lập tức lộ mặt ra.

- Chào. – Tôi lên tiếng.

- Vào trong này đi.

Otohiko mời tôi vào. Bỗng nhiên tôi cảm thấy ở anh ta một sự quen thuộc và gần gũi lạ thường. Thậm chí, nó gợi cho tôi một tâm trạng như khi gặp lại chiến hữu củ mình vậy. Biết nói thế nào nhỉ, khi chỉ mới quen nhau trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mà lúc này đây trong tôi, cái cảm giác mãn nguyện vì đã làm được một điều gì đó và niềm khổ đau vì đã vĩnh viễn mất đi một điều gì đó đang cùng hòa trộn vào nhau. Nồng độ của ngày bỗng trở nên đặc quánh, tôi thấy buồn vì mùa hạ sắp ra đi, như mùa hạ hồi tôi mười tám. Tôi gật đầu và bước vào.

- Saki không có nhà. Chị ấy đi chơi xa.

Otohiko vừa pha cà phê vừa nói với tôi.

- Tôi biết rồi. Chị ấy có điện thoại cho tôi.

Tôi đáp và nhìn sang chỗ của Saki thì thấy mọi thứ đã được dọn dẹp sạch trơn. Lại một cảm giác bất an xâm chiếm tôi.

- Sui có liên lạc với tôi. Cô ấy đã liên lạc với cô chưa?

Tôi gật đầu.

- Thật tốt là Sui còn sống. Tôi thực lòng nghĩ thế.

Anh ta nói vậy nhưng khuôn mặt đầy ử dột.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Tôi đáp. Tôi chợt tự hỏi, con người này đã biết được những gì, và đến đâu qua bức thư kia? Tôi thấy sợ nên chẳng thể nói được gì. Chắc là Sui đã nói dối một vài điều, hoặc là hoàn toàn không làm thế, chỉ một trong hai cách ấy mà thôi. Cho dù là cách nào đi nữa thì anh ta cũng chẳng thể làm được gì hơn những quyết định của Sui. Chỉ trừ một việc, là anh ta sẽ lần ra dấu bưu điện để đi tìm, rồi tái diễn câu chuyện kia, và lần này thì chắc chắn sẽ có người bỏ mạng.

Nhưng tôi cũng kịp lý giải rằng có lẽ anh ta đã quyết định không làm vậy, nên khuôn mặt mới trông như sắp chết thế kia.

Tôi nhận thấy một cơn gió oi nồng lùa vào qua khung cửa chưa khép, trộn lẫn với luồng không khí thổi ra từ chiếc máy điều hòa.

- Đi đâu mà mang nhiều đồ đạc thế kia?

Otohiko hỏi với giọng buồn rầu.

- Đi du lịch.

- Người cũng làm thế với ta sao, Brutus^[20]? Cô định đi đâu? Đi một mình à? – Anh ta hỏi.

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy như mình có lỗi.

- Vâng. – Tôi chỉ trả lời có vậy.

- Bao lâu?

- Tôi không biết nữa. – Tôi đáp.

- Hay tôi làm tài xế cho cô nhé, tôi sẽ đưa cô đi.

Tôi nhúm mày. Anh ta nói tiếp.

- Vì tự nhiên tôi thấy ghen tị thôi. Không có ý gì khác cả, và lại tâm trạng tôi vẫn chưa đủ tốt để nghĩ tới những việc như thế. Tôi không muốn ở lại đây một mình. Hơn nữa, hai người sẽ tốt hơn một người chứ, có thể giúp nhau được nhiều thứ.

Tôi nghĩ ngợi. Nếu vậy, sao anh không đi đâu... Nhưng có cái gì đó khiến tôi không nói ra được. Có vẻ như anh ta không tự nghĩ ra được việc này. Anh ta là như thế, và lại anh ta vừa ra khỏi một cú sốc mạnh và đang mệt mỏi.

- Thôi được, nhưng chỉ ngày hôm nay thôi đấy. Từ ngày mai chúng ta sẽ mỗi người một hướng, được chứ? – Tôi chấp thuận.

- Tôi hiểu. Vậy thì ngày mai tôi sẽ tới thăm nhà một người bạn ở Yokohama.

- Tiện quá, tôi cũng đang muốn tới vùng Kanagawa^[21] đây.

- Hay nhất là có một cái cớ để đi đâu đó ra ngoài. Nếu không tôi sẽ cứ nằm ườn ở nhà. Cảm ơn vì đã cho tôi một cái cớ.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười một chút trong ngày hôm nay.

Tôi chờ Otohiko chuẩn bị hành lý rồi chúng tôi cùng nhau rời khỏi căn phòng. Chúng tôi thuê một chiếc xe con.

- Mình mua cái gì đó ra biển ăn nhé.
- Hay đấy, mình sẽ đốt lửa nữa được không?

Tâm trạng của tôi mỗi lúc một phần chấn hơn. Lâu lắm rồi tôi mới lại cảm thấy như thế này.

Chúng tôi lên đường cao tốc, nhằm thẳng hướng biển phóng tới. Cảm giác rung lên đều đặn của chiếc xe truyền lên từ mặt đường. Tiếng píp píp cảnh báo tốc độ. Màu xanh của bầu trời nhòe lẫn vào với những tòa nhà cao tầng đang lướt qua vun vút. Vành bán nguyệt nhàn nhạt và sắc trắng mờ tỏ của sao Kim.

Tôi bỗng cảm thấy, tất cả những chuyện này xảy ra vừa qua đều như có trong cái cảnh sắc chuyển từ chiều sang đêm, từ phố xá ra biển cả này.

Đôi khi vẫn thường có những chuyện như thế.

Tâm trạng đã bao trùm lên toàn bộ vẻ đẹp của những thứ mà tôi nhìn thấy. Tất cả mọi thứ mà tôi nhìn thấy. Tất cả mọi thứ, từ nông nàn đến vô vị, được phủ trong một lớp màng tâm trạng ấy, đều có trong cái cảnh sắc mà tôi thấy được từ vị trí này, trong lúc đang di chuyển, trong sự xoay chuyển của bầu trời cao vút ngàn kia, giữa thiên không vĩ đại.

- Liệu cô ấy có trở về nữa không nhỉ? – Otohiko bất chợt hỏi.
- Chắc là không... - Tôi đáp lại.
- Trong lòng bỗng có một cảm giác rất kỳ lạ, cơ thể mình như nhẹ bẫng và bản thân mình như sắp biến mất vậy. – Anh ta nói.
- Bọn anh quen nhau bao lâu rồi?
- Tròn sáu năm rồi. Hay là hơn nữa thì phải... Tôi thấy muốn nghỉ ngơi một chút. Đã lâu rồi tôi không còn nhớ được mình đã làm những gì.
- Anh ta vẫn nhìn thẳng về phía trước và nói.
- Sau hôm đó anh có đi tìm cô ấy không?
- Có chứ, ngày nào tôi cũng tìm như một tay thám tử. Hầu như không ngủ. Lúc nhận được bức thư, việc đầu tiên là tôi bật khóc vì thấy mình bất lực.
- Anh nghĩ rằng cô ấy đã chết rồi phải không?

- Ban đầu tôi vẫn nghĩ là cô ấy đi biệt tích, nhưng cả hai chúng tôi đều mệt, chắc gì cô ấy đã có đủ sức để làm việc đó, nên tôi sợ, có khi cô ấy đã làm cái việc đại dột kia rồi cũng nên. Tôi đi tìm suốt cả ngày, còn ban đêm, tôi ngủ lại căn phòng ấy và chờ đợi. Cứ một tiếng trôi qua, tôi lại bật lời nhắn qua điện thoại nhà mình lên nghe, biết đâu cô ấy sẽ...

- Vậy ư?

- Trong thư cô ấy nói vậy thôi, chứ chắc ở đó, cô ấy cũng đau khổ lắm... Nhưng cô ấy còn sống là tốt rồi. Tôi vẫn nghĩ, đấy là con đường tốt nhất.

- Anh nghĩ được như vậy là tốt rồi. – Tôi nói.

- Nhưng kể ra lúc này nếu cô không đến, chắc đêm nay tôi đã tự sát rồi cũng nên... Ha ha, đùa thế thôi. Bức thư ấy của Sui, cũng có ý nghĩa như thế với tôi đấy.

Chắc gì anh đã nói đùa, một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu tôi.

Rất lâu rồi tôi mới lại được đốt lửa bên bờ biển thế này.

Otohiko vừa gom những cành củi khô trôi dạt ở đằng xa vừa nói. Tôi đặt phích những thứ mua được: pháo bông, rượu vang và gà rán, lên bãi cát trong ánh chiều chạng vạng.

Bóng tối đã ủa xuống bờ biển tự bao giờ. Chỉ cần đi cách xa ra một chút là màn đêm sẽ nuốt gọn cái dáng hình của Otohiko.

Tôi ngẩng nhìn biển cả, biển cả thực sự, trong làn gió, mặn mòi của nó.

Biển rộng gấp trăm lần những gì tôi đã từng tưởng tượng và ngưỡng vọng. Tôi tưởng như mình sắp bị nuốt chửng vào trong đó. Tiếng sóng dội lại ầm ào. Trên không trung, sao Kim và mặt trăng cũng theo chúng tôi đến tận nơi này.

- Anh đã từng tham gia một tổ chức Hướng đạo phải không?

- Sao cô nghĩ vậy?

Anh ta nhóm củi thật khéo.

- Tôi không biết, nhưng nhìn cái cách đùa anh tôi đoán thế.

- Đoán mò. Thực tình, tôi đã từng sống ở biển rồi đấy.

- Bao giờ?

Cái dáng vẻ uể oải, thiếu sinh khí khi nói chuyện của anh ta cuối cùng cũng tan biến lúc ra tới biển.

Con người ấy, ngay cả khi chỉ im lặng và lái xe, cũng có một nỗi buồn nào đó trong lòng ri rỉ truyền sang tôi. Tôi cảm thấy nó rất rõ. Dù thấu hiểu, song tôi không thể nào chia sẻ được sức nặng thời gian đang đè lên đôi vai đó. Tôi bỗng nhớ lại dáng người Otohiko, lúc anh ta đứng dậy để đi gặp Sui vào cái buổi chiều ở nhà Saki. Và tôi nghĩ tời dòng chảy tình cảm mà những tháng ngày đằng đằng kia, như một lẽ tự nhiên, đã khía sâu vào con người Otohiko. Lúc này đây, tôi cảm thấy anh ta đang tan ra từng mảnh.

- Vào khoảng thời gian mẹ tôi bị bệnh, sau khi bố tôi mất ít lâu. Để tĩnh dưỡng ấy mà. Ở nhà, ba mẹ con tôi cũng hay đốt lửa và chơi pháo bông, và lại, tôi có rất nhiều bạn bè vùng biển nên có biết đôi chút về cách nhóm lửa.

- Hồi ấy có vui không?

- Tôi không còn nhớ rõ lắm. Nhưng, không hiểu sao, sống ở biển có cái gì đó như xa hiện thực lắm. – Otohiko nói.

- Tôi tưởng nó phải rực rỡ thế này cơ chứ?

Cuối cùng thì lửa đã được nhóm lên, nhưng sao mà leo lét, chẳng ăn nhằm gì với uy lực của bóng đêm đang hoàn toàn chiếm lĩnh bờ cát.

- Chưa đến lúc đâu, rồi đó mà xem.

Khuôn mặt Otohiko trông sáng lên trong ánh lửa lập lòe. Bất chợt, lời mẹ tôi vụt hiện lên trong đầu. Bây giờ thì tôi hiểu, khi người ta ở trong trạng thái không suy nghĩ và quên hết mọi thứ xung quanh, là như thế nào. Anh ta đang ngồi đó trên bãi cát, vô hồn ném những thanh củi vào trong đống lửa.

- Rượu vang chứ?

Không biết từ lúc nào, tôi cảm thấy như đang ngồi uống với Sui, nhưng lần này, tối rót rượu vang vào hai chiếc cốc nhựa.

- Ngon tuyệt.

Otohiko vừa uống vừa nói.

- Đêm xuống, trời mát hẳn nhỉ.

- Sang thu rồi mà.

- Ừ nhỉ. Thế nên mình mới nhóm lửa trước khi đốt pháo bông phải không.

- Lát nữa mình đốt pháo bông nhé.

- Hay là mình nướng thịt gà trên đồng lửa này đi. Liệu có dở không nhỉ?

- Biết trước nên tôi có mua xiên nướng thịt đây này.

- Lo toan chu đáo quá.

- Đem gói bánh bích quy vào giấy bạc, như gói khoai nướng ấy, cho vào đồng lửa rồi lấy ra ngay chắc sẽ rất ngon.

- Cô tính cả rồi phải không?

- Nhưng đi dã ngoại là sở trường của anh cơ mà.

- Nếu có ai đó làm sẵn cho tôi một vài thứ như cặp lồng cơm chẳng hạn.

Rượu bắt đầu ngấm. Mấy bạn tôi tự hỏi: Tự khi nào? Tại sao tôi lại ở đây? Với con người này? Nhưng đây đâu phải là lần đầu, tôi quen rồi mà.

Chỉ có đại dương đen thẳm đang vỗ vào bờ những tiếng song dữ dội mạnh mẽ trước mắt tôi. Mép sóng ngàu lên những đám bọt trắng. Mùi nước biển mặn nồng. Cảm giác lạo xạo của cát dưới bàn chân. Đường chân trời xa tít tắp đang khe khẽ phập phồng. Ánh đèn từ khu phố bên bờ biển hắt xuống lao xao trên mặt song. Những ánh đèn pha ô tô chậm rãi lướt qua con đường ven biển hệt như những vệ tinh nhân tạo.

Bóng tối mỗi lúc một sẫm màu. Và ngọn lửa cũng bùng lên mạnh mẽ hơn. Những hạt lửa bắn lép tép, soi sáng trắng cả một vùng bờ cát. Đồng lửa không lớn lắm, nhưng âm thanh của nó như át cả tiếng sóng và chẳng đứng bước tiến của bóng đêm.

- Nhìn lửa bao nhiêu cũng không thấy chán.

- Phải đấy.

Mặt biển ánh lên nuột nà, nom như cả một tấm vải đen trải trên sàn sân khấu đang mềm mại dập dờn. Cả cái vết nối giữa biển và trời với thứ màu sắc khó phân biệt ấy, cũng chẳng khác nào một đường chỉ vá phất phơ sống động.

Tôi loạt soạt lấy từ trong ba-lô ra chiếc hộp gỗ và cho nó vào giữa ngọn lửa.

Mãi lâu sau, chiếc hộp vẫn cháy bùng bùng, nhưng không hề có cái mùi mà tôi e sợ, nó đã tan biến vào trong làn gió biển. Nơi này tuyệt hơn lò hỏa tang nhiều phải không Shoji? Chắc chắn là như vậy rồi.

- Trông cô trang nghiêm quá.

Tôi hỏi Otohiko, có biết đó là cái gì không, thì anh ta đáp lại mà không cả nhìn tôi.

- Xương gì chứ.

Tôi chấp tay và hướng về phía ánh lửa.

- Anh biết mọi chuyện phải không?

- Nói chung, cái gì cô ấy cũng kể với tôi. Từ những chuyện nghiêm túc đến những chuyện tầm phào. Cả chuyện này nữa... nhưng xem ra trong thư, cô ấy đã cố làm ra vẻ với tôi.

- Thật sao?

Anh ta biết rõ con người Sui. Họ biết rõ nhau. Nhưng họ không còn ở bên nhau nữa rồi. Chẳng thể làm gì được nữa. Trong lồng ngực hai người, sự quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ vang vọng như những lớp sóng đang dội lại liên hồi.

- Kể ra thì hơi ngượng, nhưng tôi cũng đem tới đây một thứ.

Otohiko nói, rồi loạt soạt rút một tập giấy mỏng dùng để đánh máy ra từ chiếc túi.

- Cái gì thế? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Câu chuyện số 99 của cha tôi đấy.

Anh ta thả vào lửa từng tờ giấy một. Ngọn lửa bốc lên theo mỗi trang giấy, như nhảy múa.

- Bố anh cho anh à?

- Ừ. Trước khi chết, ông ấy gửi cho tôi dưới tên một bức thư nặc danh. Tôi cho mẹ tôi xem. Mẹ bảo tôi nên giữ lấy nó.

- Thế còn cái của Sui?

- Bản phô-tô mà Sui gửi cho Saki phải không? Nội dung thì hoàn toàn giống nhau, nhưng đây là chữ của Sui. Có thể cô ấy đã sao trộm lúc ông già đang ngủ.

- Trời ạ...

Tôi nhớ lại Sui vào cái ngày hôm đó.

- Cô ấy không nói với cô sao?

- Thế anh không kể chuyện này với cô ấy à?

- Tôi không thể.

- Còn với Saki?

- Tôi chưa nói. Sui cho Saki xem rồi thì không nói làm gì, nhưng sẽ thật tội nghiệp cho cô ấy nếu có ai đó khác nữa, nhất là những kẻ ấy lại là tôi và Saki, cũng có nó. Đối với cô ấy, nó là kỉ niệm duy nhất, chỉ của riêng cô ấy về bố của mình.

- Đúng thế. Điều ấy thì tôi biết rất rõ.

Trong óc tôi chợt hiện lên hình ảnh của Sui, mới mười mấy tuổi, đang cặm cui chép lại bản thảo của cha mình trong bong tối. Những mảnh giấy co rúm lại đen sì và nhẹ bẫng, bị gió thổi chạy lăng xăng trên bờ cát.

- Có phải cô đã khen đoạn kết của câu chuyện số 98 đúng không? Tôi muốn nó với cô rằng, chính tôi đã viết đoạn ấy đấy.

- Sao cơ?- Tôi im lặng một lúc lâu.

- Tôi tìm tìm thấy câu chuyện số 98 ở nhà mình, nó vẫn còn đang dang dở. Khi mới quen nhau, Sui cứ nằng nặc đòi tôi cho cô ấy xem. Vì thế nên tôi đã lén đem nó ra khỏi nhà. Câu chuyện ấy viết về Sui, nhưng không hề có đoạn kết, có lẽ tại bố tôi không biết phải viết thế nào. Cái cách bỏ dở như thế thật đáng thương cho Sui, và lại, vào thời gian ấy tôi đã biết rằng Sui đang cầm câu chuyện số 99. Sui trở về Nhật Bản nương nhờ nhà người thân vì không hy vọng người mẹ đã bỏ đi còn quay trở lại, nhưng mọi chuyện lại chẳng xuôi chèo. Trong một cơn bốc đồng, tôi đã viết thêm hai đoạn kết. Và thế là cô ấy liền mang nó tới chỗ anh Shoji. Chỉ riêng câu chuyện số 98 thôi. Toàn bộ sự việc là như thế.

Tôi vẫn im lặng.

- Một câu chuyện của quá vãng.- Anh ta nói.

- Thôi nào, mình nướng gà đi. Ài chà, nhưng mà vừa mới nướng xương xong, hơi ghe đây.

- Người hay gà, đều là thịt cả mà.

- Cái đó thì không thể phủ nhận được rồi.- Otohiko cười.- Ôi tự nhiên anh thấy mình nhẹ nhàng quá.

- Em cũng thế.

- Như vừa giữ bỏ được tất cả những thứ ma ám ấy ra khỏi người vậy.

- Em cũng thế. Chà, em cũng muốn ra biển xiết bao.

Tôi vừa ăn thịt gà vừa nói với Otohiko. Otohiko đáp lại tôi trong khi đang cời chỗ bánh bích quy ra khỏi đồng lửa.

- Nói chuyện gì cũng cảm thấy thật khoan khoái. Mình say mất rồi sao.

Chúng tôi mở lớp giấy gói bạc. Một mùi thơm phức bốc lên.

- Hơi cháy rồi này.- Otohiko cười nói.-Tại lâu quá rồi mới có người để tâm sự đấy mà.

- Tại lửa đấy chứ.

- Hay tại ngọn gió này.

- Mỗi khi đứng trước biển, người ta đều mở rộng lòng mình ra phải không?

- Và nói chuyện chán phèo đều trở nên tuyệt diệu.

- Sóng sẽ cuốn mọi điều chúng ta nói ra khơi xa.

- Đấy mới đúng là cảm giác tự do chứ.

- Đúng thế. Vang tuy không lạnh nhưng rất ngon.

- Cho vào thùng đá nhé.

- Em đã cho một vài chai vào rồi.

- Thật tuyệt vì đã tới đây. Vui quá. Cảm ơn em nhé.

- Vâng, em cũng cảm ơn anh. Những việc lớn lao như thế này một người làm saoặng hạ anh.

Chúng tôi cùng ăn bánh bích quy.

- Trắng trắng muốt chưa kìa.

- Ừ, trông nó thật nhỏ bé.

- Chắc còn nhiều những vì sao khác nữa. Nhưng lửa sáng quá, nên có lẽ không thể nhìn thấy được.

- Hẳn là vậy. Nom như một dòng sông trên trời kia, em thấy không?

Otohiko đưa một tay lên chỉ về phía dòng sông trải rộng đang bắc ngang qua bầu trời.

- Có cả thiên nga ở giữa dòng nữa đấy.

- Nhưng chẳng có ai nhí.

- Ừ, tĩnh lặng quá.

Tôi quay đầu nhìn lại, phía sau chúng tôi sừng sững những tòa khách sạn khổng lồ mọc chi chít vây lấy bãi biển, thật ra đáng khu resort.

- Từ ô cửa sổ kia có nhìn thấy đồng lửa này không nhí?

- Mình nghỉ ở đâu bây giờ?
- Khách sạn nhiều thế này cơ mà, thế nào cũng còn chỗ mở cửa. Chắc là sẵn phòng thôi.

- Những ô cửa sổ không sáng đèn nghĩa là còn trống phải không ?

- Chỉ đơn giản là họ đang ngủ, hoặc đi đâu đó ra ngoài thôi.
- Nhiều thế kia cơ mà. Lại là ngày thường nữa.
- Căn phòng có ô cửa sổ nổi ra ngoài kia chắc là phòng suit đấy nhỉ. Trông cầu kỳ quá.

- Khu nhà đằng này được xây theo kiểu biệt thự đấy.

- Không có vẻ gì là Nhật Bản cả.

- Anh có mang theo tiền không ?

- Có thể tín dụng.

- Em cũng đem theo khá nhiều tiền.

- Muốn tiếp tục chuyến đi thì phải tiết kiệm đấy.- Otohiko cười.

Tôi có cảm giác như cuộc du hành này vẫn còn dài phía trước.

- Bây giờ mình tới quầy bả khách sạn làm một ly nữa đi.

- Hay đấy. Lần này em muốn uống cái gì đó thật nóng cơ.

Càng về khuya, tiếng sóng, đang vây lấy sự trầm mặc, dường như mỗi lúc một rõ ràng và biểu cảm hơn. Khung cảnh bao la trước mắt đã xua tan đi tất cả những nỗi niềm u uất, và làn không khí mát lạnh đang xâm chiếm tâm hồn tôi. Nhưng có cái gì đó đang tỏa sáng, mãi mãi không bao giờ tàn lụi. Tĩnh lặng. Đêm. Trong lành. Vĩnh hằng. Như ngày tận thế.

Tôi tưởng tượng ra đêm là cảnh kết của câu chuyện kia. Tiếng hát của nhân ngư, ai oán vẳng lại từ khơi xa. Nửa thân dưới bị phủ trong những chiếc vảy, không thể nào chạm vào được. Khuôn mặt gục xuống qua làn tóc xoắn. Ánh trắng. “Ta vĩnh viễn yêu nàng, hỡi người đẹp của ta ơ!”.

- Anh đã giả làm bố anh viết đoạn đó thật ư?

- Đừng nhắc lại chuyện đó nữa được không?

- Quả thật, chỉ có văn phong của đoạn ấy là hoàn toàn khác.

- Đừng nói nữa mà.

- Đó là ai? Saki? Hay Sui?

- Cả hai.

- Thế là không được gặp Sui nữa rồi. Hòm thư là cái quái gì kia chứ.

- Em khóc đấy à?

Tôi có khóc một chút. Nếu như đây không phải là bờ biển, thì chắc rằng cái cảm giác mãnh liệt về sự vắng bóng của Sui đã không ập tới dữ dội như thế này. Mùa hạ, ở bên nhau chỉ để rồi chia tay nhau sao? Vẫn còn những người bạn ở lại, và tiếp tục. Nhưng, người ấy thì sẽ không thể gặp lại được nữa rồi. Sẽ không còn những cú điện thoại gọi tới vào buổi chiều nữa rồi.

- Đừng khóc nữa, không anh cũng sẽ khóc mất.

- Em nín rồi.

- Thế thôi, ngoan nào.

Otohiko nói mà khuôn mặt như muốn khóc thật, đáng xấu hổ làm sao.

- Để anh ngủ với em cho đỡ buồn nhé?

- Em phải nói câu đó với anh mới đúng chứ.

- Anh yêu em rồi hay sao ấy.

- Thôi đi nào.

- Anh sẽ nghĩ về chuyện này khi nào sang thu.

- Anh cứ nghĩ đi. – Tôi nói. – Em cũng sẽ nghĩ nữa.

Tôi nhìn Otohiko. Tôi nhìn bầu trời, và biển, và cát, và đồng lửa đang nhòe đi trong nước mắt. Tất cả cùng lúc ùa vào đầu tôi, nhanh đến choáng váng, làm mắt tôi như hoa lên. Mọi thứ đều rất đẹp. Mọi thứ của những chuyện đã xảy ra đều đẹp một cách dữ dội, như trong mắt của một người điên.

Lời cuối sách

Đạo diễn Alexandro Jodorowsky từng có lần nói về bộ phim El Topo của ông: “Nếu bạn là người vĩ đại, El Topo sẽ là một bộ phim vĩ đại. Nếu bạn tầm thường, El Topo cũng sẽ tầm thường.” Câu nói đó đã tạo cảm hứng cho tôi trong khi sáng tạo tính cách Sui trong N•P. Quả thật, một số tác giả sẽ coi Sui là một phụ nữ hư hỏng, trong khi một số khác sẽ xem cô là một vị Bồ Tát, một người chấp nhận đẩy lùi thời điểm cứu rỗi của mình lại để giúp người khác đạt đến cứu rỗi của họ. Tôi không cảm thấy tự tin với bức chân dung Sui của mình, nhưng tôi hy vọng đã cải thiện được một số thiếu sót trong những cuốn sách khác của tôi.

Xét về khía cạnh không gian, N•P. diễn ra trong một thế giới rất nhỏ, và chỉ liên quan đến một số lượng nhân vật hạn chế, nhưng tôi những muốn, trong cái vũ trụ thu nhỏ đó, chạm được nhiều nhất có thể đến những chủ đề mà tôi quan tâm (đồng tính nữ, tình dục giữa các thành viên trong gia đình, thần giao cách cảm và thấu cảm, huyền bí, tôn giáo, vân vân).

Mười tám tháng tôi bỏ ra để viết N•P. Vừa đầy thử thách vừa đầy thú vị. Tôi thường xuyên nghi ngờ cách tiếp cận của mình, nhưng cùng lúc tôi tự nhắc mình rằng một mức độ tìm kiếm con người mình và nghi ngờ là tốt nhất cho bất kỳ dự án nào. Đằng nào bạn cũng phải bắt đầu từ đâu đó.

Tôi chắc rằng, cũng như tôi, trong đời bạn cũng từng gặp những người không bình thường. Xuất sắc hay tầm thường, họ đều phải đối mặt với gánh nặng thường trực nào đó làm cho cuộc đời họ trở nên khó nhọc. Khi đang viết N. P, tôi hay nhớ đến những người đó. Tôi muốn nói rằng những người đó nên được sống như họ muốn, không bị ai can thiệp. Ai cũng nên được sống như vậy.

Tôi muốn nói lời cảm tạ sâu sắc đến Chiaki Nakanishi và Ruoichi Takayanagi của nhà xuất bản Kadokawa Shoten, những người đã

kiên nhẫn chờ đợi cuốn sách. Tôi cũng hết sức trân trọng sự khích lệ của Masayasu Ishihara. Tôi thu gặt được rất nhiều điều từ những cuộc trò chuyện với Mizuho Ozawa, một dịch giả đã cộng tác với tôi rất chặt chẽ trong công việc dịch thuật.

Tôi cũng cảm ơn Masumi Hara, một trong những nghệ sĩ hàng đầu Nhật Bản hiện nay, vì bức tranh bìa trong bản tiếng Nhật, cũng như người trình bày sách, Masahiro Yamaguchi.

Tôi cũng trân trọng rất nhiều những bức thư khích lệ của độc giả. Tôi vô cùng biết ơn các bạn đã bỏ thời gian đọc N•P.

*Một buổi chiều tháng Mười một đầy nắng,
Hơi lạnh, trong khi ăn một quả hồng*

BANANA YOSHIMOTO

Lời người dịch

Tôi bắt tay vào dịch Banana Yoshimoto từ một lời đề nghị rất tình cờ của công ty văn hóa và truyền thông Nhã Nam. Một lời đề nghị đã đưa tôi đến với một công việc mà tôi vốn hết sức yêu thích, đó là dịch thuật văn học.

Và N-P mà các bạn đang cầm trên tay chính là tác phẩm chuyển ngữ đầu tiên của tôi. Một câu chuyện đẹp đẽ, trong veo đến kì lạ. Một thể giới mà Banana tạo ra chỉ để giành cho cái mỹ và cái thiện được tồn tại.

Kể từ tác phẩm đầu tay *Kitchen*, Banana Yoshimoto đã được biết đến ở Nhật Bản cũng như nhiều nước trên thế giới như một tác giả tiêu biểu của nền văn học đương đại Nhật Bản. Banana Yoshimoto gây ra cả một biểu tượng Banana vào năm 1989 trên các tờ báo và tạp chí ở Nhật. Người ta nói, các tác phẩm của Banana là hiện thân của occult (huyền hoặc), love (tình yêu), death (cái chết) và life (sự sống).

N•P được viết nên với đầy đủ bốn từ khóa đó. Trong N•P các nhân vật đều được gắng sức đi tìm lối thoát cho cái thế giới bị ám

ảnh bởi tự sát và cái chết. Kano Kazami, nhân vật xưng tôi, như hiện thân của sức sống đã đưa Sui trở về với thế giới thực, như chính Sui trong bức thư đã nói : «Lần đầu tiên tôi cảm thấy thế giới chảy vào trong mình với dáng hình chân thật nhất của nó», và đưa Otohiko đến với một tình yêu kì diệu, không còn dằn vặt. Banana vẽ nên một không gian vừa hiện thực, vừa hư ảo cùng những nhân vật đều thiện và đẹp với thứ bút pháp miêu tả tâm lí tinh tế đáng khâm phục, tất cả những điều đó đã nên một Banana duy cảm, duy mỹ và duy thiện.

Như những lời cuối cùng của truyện: «Mọi thứ đều rất đẹp. Mọi thứ của những chuyện đã xảy ra đều đẹp một cách dữ dội, như trong mắt của một người điên», giờ bất kì trang sách nào, tôi tin rằng bạn đọc cũng có thể bắt gặp vẻ đẹp ấy: vẻ đẹp của tình yêu bản thân, tình yêu con người và tình yêu cuộc sống.

Cũng như *kitchen*, tôi dịch N•P với mong muốn đem tới cho bạn đọc Việt Nam một tác phẩm chân xác nhất, song bản dịch hẳn còn nhiều thiếu sót, vì vậy tất cả những chỉ bảo thần thánh của độc giả và các dịch giả đi trước sẽ vô cùng quý giá đối với tôi.

Hà Nội, Tháng 9 năm 2006
LƯƠNG VIỆT DZŨNG

[1] Một hình thức kể chuyện ma quái như một trò chơi. Đêm đến, một vài người tập trung quanh một chiếc đèn lồng, trong đó châm đủ 100 cây nến rồi lần lượt kể chuyện quái dị, sau mỗi câu chuyện một cây nến được tắt đi, khi kể hết thì xung quanh tối đen, người ta cho rằng lúc đó yêu quái sẽ xuất hiện.

[2] Andrew Wyeth: Họa sỹ trường phái hiện thực Mỹ thế kỉ XX.

[3] Lolita: nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nga Vladimir Nabokov, trong đó nhân vật chính bị ám ảnh tình dục với một bé gái vị thành niên.

[4] Nhà văn Anh, người viết các tiểu thuyết trinh thám, lịch sử, nổi tiếng nhất là cuốn Sherlock Homes.

[5] Saki trong tiếng Nhật nghĩa là *hoa nở* (ND)

[6] Một quận thuộc thủ đô Tokyo (ND)

[7] Martini là một loại cocktail nổi tiếng được pha chế trên nền rượu Gin, và dry-martini là một phiên bản khác của martini.

[8] Bộ phim Mỹ có tựa đề tiếng Anh *Close Encounters of the Third Kind*, là một bộ phim khoa học giả tưởng nói về sự gặp gỡ của con người với người ngoài hành tinh, công chiếu lần đầu vào năm 1977.

[9] Con tàu ma nổi tiếng, biến mất năm 1872 sau khi rời khỏi bến New York không lâu.

[10] Đây là một loại siêu thị phổ biến ở Nhật Bản, được mở 24/24. Từ conveni vốn được mượn từ một từ tiếng Anh là convenience, nghĩa là tiện lợi. (ND)

[11] Kiểu thuyền buồm thể thao loại nhẹ, có buồm dựng đứng.

[12] Một loại đồ uống nhẹ có vị gừng.

[13] Màu xanh ngọc Opal.

[14] Một loại hệ thống cửa hàng ăn nhanh của Mỹ, giống như McDonald.

[15] Kendama là một trò chơi truyền thống ở Nhật Bản, ken nghĩa là kiếm, dama biến âm từ từ tama nghĩa là bi, được làm từ gỗ. Người ta chơi nó bằng cách tung hứng một quả cầu buột với một thanh gỗ, sao cho quả cầu rơi vào các mặt đĩa trên thanh gỗ, hoặc cắm vào thanh gỗ đó.

[16] Ý nhà văn muốn nói, nếu Sui yêu một người đồng tính nữ, thì sẽ có 3 mối tình dị thường: yêu bố đẻ, yêu anh trai và yêu một người cùng giới. (ND)

[17] Bộ phim thuộc thể loại phim kinh dị có tựa đề *Fatal Attraction* phát hành năm 1987 tại Mỹ.

[18] Người chết sống dậy do một sức mạnh siêu nhiên.

[19] Lễ thành nhân được tổ chức hằng năm như một sự kiện văn hóa cộng đồng ở Nhật Bản, đề mừng cho những người bước sang tuổi 20.

[20] Marcus Junius Brutus: nhà chính trị La Mã cổ đại, được Caesar nhận làm con nuôi và trọng dụng, nhưng say này là một trong những người âm mưu sát hại Caesar.

[21] Tỉnh Kanagawa, giáp ranh thủ đô Tokyo của Nhật Bản, nơi có thành phố cảng Yokohama.